SAN-ANTONIO

VINO CU LUMÎNAREA PREGĂTITĂ

13

Editura FORUM

CAPITOLUL ÎNTÂI

În care este în mod serios vorba de sănătatea cuiva

Erau patru.

Dintre cei care nu ştiu ce-i gluma. Dintre cei frământaţi de griji. Dintre cei care duceau în cârcă o parte din univers înainte să se înhame la ce a mai rămas. Nişte tipi care îşi duceau traiul departe de toate căci toate depindeau de ei. Credeai că sunt în afara timpului, abia organici. Aveau ochi care nu vedeau decât viitorul. Mutre de intoxicaţi cu plumb. Erau înţoliţi anonim, şi toţi, în nuanţe de antracit. Cei patru purtau cămaşă albă şi cravată fără pic de culoare mai vie. Voi trece sub tăcere naţionalităţile lor. N-ai decât să le bănuieşti. Şi apoi, la ce bun? Erau nişte uriaşi, din punctul de vedere al rolului internaţional pe care îl jucau. Lucru ciudat, nu-ţi puneai întrebarea, uitându-te la ei, dacă erau sau nu inteligenţi. Erau în afara oricăror criterii. Poate că nu puseseră niciodată pe limbă pateu de ficat de gâscă stropit cu vin de Château-d'Yquem, nici nu contemplaseră un apus de soare la munte, nici nu mirosiseră o floare fără să o rupă. Erau nişte oameni inexpugnabili, veniţi pe lume să o întocmească.

Când am intrat în sala de conferinţe, Bătrânul şi cu mine, după ce un secretar albicios şi niţel cocoşat ne-a anunţat, am avut impresia că mă înfăţişez unei Înalte Curţi. Oamenii aceştia secretau nepăsarea melancolică a celor atotputernici. Nu erau întrutotul gravi, ci mai degrabă grosolani, uşor grosolani.

Mă aşteptam la strângeri de mână, nu au fost. Mâinile celor patru serveau la cu totul altceva decât la a întâmpina. Se păstrau pentru gesturi pe care noi nu le puteam cunoaşte.

Bătrânul se arătă slugarnic, ipocrit, asemeni bunului de Funès în rolul unor lingăi mieroşi. Mă prezentă după ce s-a prezentat, însă cei patru bădărani nu mă luară în seamă nefăcând mai mult caz de mine decât de o gaură dintr-o bucată de şvaiţer.

Nu a urmat nici o clipă de tăcere, căci timpul este o marfă din cale afară de preţioasă din care fiecare clipă înseamnă o valoare în cifre. Unul dintre cei patru luă cuvântul în engleză ca şi cum era de la sine înţeles că noi ştiam folosi limba asta de rahat.

Se adresă Babacului, pe un ton repezit.

— Ni s-au dat asigurări că omul dumneavoastră este eficace, zise arătându-mă cu o mişcare din bărbie.

— Foarte eficace, întări şeful.

— E vorba de o misiune nu numai primejdioasă, dar care îţi cere să ştii multă psihologie.

— San-Antonio ştie mai multă psihologie decât un psihiatru, garantă Venerabilul.

— Sper, zise celălalt, şi nu mi-am dat seama dacă gândul îi era sau nu peiorativ faţă de corpul medical, căci nu-şi nuanţa vorbele. Îi cădeau, gata scrise, de pe buze.

— Va trebui mai ales ca omul dumneavoastră să facă dovada unui deosebit spirit de iniţiativă.

Bătrânul zâmbi şi zise:

— Puteţi avea încredere în el.

Cât despre „omul lui", acestuia începuse să i se facă lehamite de cei patru urâcioşi, de înfumurarea şi dispreţul lor.

Nu mi-a plăcut niciodată să fiu luat drept vită de povară. M-am îndreptat spre nasol cu gura căscată şi buzele răsfrânte asemeni fiarei din Gévaudan* când zărea vreo oaie răzleţită. I-am arătat falca ce l-ar fi dat gata pe Samson. S-a zgâit, fără să-i cadă fisa, o licărire de uimire şi, de aici, de interes, i s-a aprins în ochii spălaţi cu detergent.

— Ce-i? a şoptit.

— Nu-mi lipseşte nici un dinte, i-am zis. Cu excepţia unui premolar ştirbit într-un sâmbure de banană, toţi sunt *made in Maman.* Oamenii sunt precum caii: când are dinţii sănătoşi, animalul e în stare bună. În loc să puneţi o mie şi una de întrebări despre ce sunt în stare, spuneţi mai bine ce aşteptaţi de la mine iar eu am să vă spun dacă ceea ce doriţi este sau nu de competenţa mea.

Tipul a încruntat din sprâncene după care şi-a rotit periscopul spre tovarăşi. Ceilalţi trei îşi ţineau pliscurile strânse ca un scoţian baierele pungii. Iar Bătrânul arăta mai nenorocit ca un gagiu care şi-a ciocnit prima maşină.

Terlocutorul meu a lăsat să treacă un timp mort şi a tuşit în mâna strânsă pâlnie. Trebuie că nu-i avea la inimă pe cei isteţi şi tot ce putea admite de la un subordonat de teapa mea era să i se răspundă „Yes, sir" cu bărbia ridicată şi degetele pe cusătura nădragilor. Şi-a înghiţit dezaprobarea şi s-a dus spre un ecran de sticlă aşezat pe o consolă. Cu o mişcare repezită, a apăsat pe un buton. Ecranul s-a luminat şi s-a ivit o hartă de giografie (vorba lui Béru).

---

* Gévaudan — comitat francez în pădurile căruia a apărut, prin 1765, vestita *fiară din Gévaudan,* probabil un lup de o mărime neobişnuită.

— Cunoaşteţi ţara aceasta ? m-a întrebat.

Drept cine mă lua, Nestorul ăsta scopit? Drept un ţărănoi care-şi ia certificatul de patru clase ?

— Seamănă aşa de tare cu Republica San Bravo că ea trebuie să fie, am răspuns. Capitala Bravissimo.

În loc să aprobaţioneze, examinatorul a apăsat iarăşi pe butonăraie. În locul hărţii a apărut poza unui tip cu mutră de tâlhar, îmbrăcat într-o uniformă albă încărcată cu decoraţii.

— Îl cunoaşteţi pe omul acesta?

— Dacă nu este Tiago Chiraco, dictatorul din San Bravo, atunci este fratele lui geamăn.

A încuviinţat.

Toţi ceilalţi se holbau la portretul omului care făcea să tremure patru milioane de san bravieni. O muie tare neplăcută, ce-i drept. Dintr-odată cei patru gagii mi s-au părut frumoşi ca nişte îngeri de pe vitralii din secolul al XV-lea. E uimitor cum oamenii care nu întotdeauna au vârsta propriilor artere au negreşit moaca propriei mârşăvii.

Adu-ţi puţin în faţa ochilor mutra lui Tiago Chiraco, frăţioare. Mai ales când vreun afurisit de sughiţ nu-ţi dă pace.

Îţi aminteşti faţa colţuroasă, nasul ascuţit ca lama unui pumnal, părul negru coborându-i jos, foarte jos pe frunte, până la patru centimetri deasupra sprâncenelor; buzele subţiri, aşezate între parantezele a două cute pline de cruzime? Îţi aminteşti, tu ăsta de aici, golindu-ţi sacul cu tâmpenii, glasul lui tunător dar tăios din care ne parveneau frânturi de pe la televizor? Îţi aminteşti făptura lui înaltă? Labele de călău care fâlfâiau pe lângă el ca doi corbi în jurul unui hoit? Avea pielea tuciurie, faţa spână şi o căutătură teribil de fixă pe care, din când în când, o împopoţona cu nişte ochelari cu ramă de baga, mai mult pentru a-şi păstra cumpătul tot scoţându-i şi punându-i decât pentru a-şi corecta privirea de şoim.

Era copilul teribil al Lumii a treia. Un tiran extravagant ale cărui schimbări de alianţă derutau lumea diplomaţilor. Se dădea ca sigur faptul că se ducea câteodată, noaptea, să lichideze cu revolverul lui câţiva deţinuţi politici despre care se pretindea, a doua zi, că au încercat să evadeze. Era nebun după femei şi îşi făcea de cap cu o droaie. Deseori îmbrăţişările se sfârşeau rău căci era sadic, individul, şi i se întâmpla să-şi piardă minţile când instinctele josnice puneau stăpânire pe el.

Mutra lui scăldată în lumină strălucea ca un vitraliu în soare pe sticla diapozitorului.

Unul din cei patru rahatologi se strâmbă de silă în direcţia ecranului.

Cel care îmi vorbea reluă :

— Domnia secăturii ăsteia a ţinut destul. Suntem în mai, trebuie ca dictatorul ăsta să fie mort sau destituit înainte de 28.

M-a luat gura pe dinainte:

— De ce pe 28?

Întrebarea îşi avea rostul ei căci, înainte să răspundă, tipul îşi consultă cumetrii din privire. Clipiră în semn de încuviinţare. Atunci rebranşă harta cu San Bravo şi îmi arătă un punct de pe coasta Nord-Vest.

— Pentru că povestea cu Cuba reîncepe în această ţară. Rampe lansatoare de rachete trebuie să fie instalate în acest sector de către o mare putere străină începând cu 28 mai, şi noi nu vrem aşa ceva!

— Mi se pare că bunul Kennedy rezolvase soiul ăsta de poveşti într-un mod limpede şi hotărât ? am şoptit.

— Asta acum mai bine de cincisprezece ani, ripostă pederastmanul. De atunci lucrurile s-au schimbat. Fiecare perioadă are nevoie de metode potrivite.

— Nu se poate pune la cale o revoluţie ?

Păru iritat din cale afară, căci îmi depăşeam prerogativele. Nu fusesem convocat pentru a mi se cere părerea, ci pentru a mi se da instrucţiuni.

— O revoluţie are nevoie de opoziţia unei mari părţi a populaţiei, răspunse în cele din urmă. Or, poporul san-bravian este aproape în întregime fanatizat de micul său Hitler. Atâta vreme cât Chiraco este în viaţă, nu ne putem bizui pe nici un ajutor din partea lui. Orice încercare întreprinsă în acest sens a eşuat jalnic.

— Prea bine, spuneţi-mi atunci, rogu-vă, ce trebuie să fac eu în dilema asta.

— Să o rezolvi, ripostă cu asprime scatologul (căci îmi lăsa tot mai mult impresia unui mâncător de tot soiul de rahat).

— După câte aţi spus, nu-i decât un mijloc de a izbuti.

— Într-adevăr.

De data asta am făcut ca Petru I al Rusiei: mi-am ieşit din pepeni.

— Hei, domnule X-trei-stele, aţi greşit distribuţia: eu sunt poliţist, nu ucigaş cu simbrie, nu curge din aceeaşi lumânare[1].

— Nu vă zice nimeni să-l asasinaţi pe Tiago Chiraco.

— Atunci?

— E vorba doar să-l duceţi la faţa locului pe cel care se va ocupa de treaba asta.

— Să-l duc la faţa locului ? Vă închipuiţi cumva că am fost coleg de şcoală cu Chiraco ? Eu însumi în ce calitate voi fi primit ?

---

[1] Prin această expresie curioasă, San-Antonio face aluzie la adagiul următor: „să nu băgăm în aceeaşi oală blenoragia şi prima comuniune, nu curge din aceeaşi lumânare"

Nota spălătorului

Până atunci, Babacul tăcuse mâlc.

Băgând de seamă că cei patru misterioşi poponari nu se înghesuiau să-mi explice ce şi cum, o făcu el cu hotărâre.

— Dragă prietene, îţi dai prea bine seama că dacă aceşti onorabili gentlemani ni se adresează nouă, cu toate că dispun de un potenţial de efective colosal...

Le-a îndulcit onorabililor cu băgare de seamă hapul, căutându-şi cuvintele, cu inflexiuni jilave, cu priviri atinse de har. E al naibii de priceput în tărăşenii d-astea. E un Rudolf Valentino al periatului. Un Mozart al flautului fermecat. La sfârşit, după ce şi-a împărţit drăgălăşeniile celor din jur, ca pe vremuri de Ziua Domnului, a dat drumul la lămuriri :

— După cum ştii, Chiraco se dă în vânt după pipiţe şi nu-i deloc mofturos când le alege... Avea drept furnizor un soi de aventurier francez numit Soulică, un personaj cum nu se poate mai dubios, cu un cazier judiciar doldora. Vreme de patru ani a făcut naveta între Paris şi Bravissimo însoţind de fiecare dată o brigadă de femele. De la fecioarele abia începute până la Mesalinele cele mai dezmăţate. Dibuieşte slujnicuţe şi târfe, studente în lipsă de aventuri şi curviştine de subprefectură. Ce mai, a ştiut să i se facă nelipsit lui Tiago Chiraco.

— Iată omul ideal pentru a introduce pe cineva acolo, am obiectat.

— Desigur, încuviinţă Bătrânul, numai că Soulică a murit.

— Când?

— Ieri.

— Din ce pricină?

Primul meu interlocutor zice cu blândeţe:

— Pentru că a refuzat să ne ajute.

Nici nu-ţi poţi închipui ce efect stârneşte o declaraţie de acest gen când pică la ţanc în discuţie.

Babacul, bâlbâindu-se ca un fecioraş care oferă primul buchet de violete unei prietene a mamei, lămuri:

— Din clipa în care un tâmpit ca Soulică era la curent cu faptele, şi întrucât a refuzat să ni se alăture...

— N-are rost să-mi spuneţi mai mult, domnule director, ştiu ce-i viaţa.

Cel mai bătrân dintre zărghiţi a căscat niţel, ca să arate că-l plictiseam de moarte cu palavrele noastre franţuzeşti. Pierduseră o grămadă de timp, artiştii ăştia asociaţi. Abia se mai ţineau pe picioare, nu mai aveau răbdare. Curiozităţile neaşteptate, sugestiile şi obrăzniciile mele îi călcau pe nervi.

— Trebuie ca un francez să-i ia locul acestui Soulică dându-se drept asociatul său, hotărî pârţodromul. Veţi pleca mâine la Bravissimo cu un contingent de fete. Printre ele se va găsi cea care va trebui să treacă la fapte.

M-am întors spre Hodorog. Se arăta oarecum stânjenit sub masca deferenţei, pezevenghiul.

— Da, da, şopăcăia tremolo bătrânul Circar. San-Antonio codoş!

Nu se mai văzuse aşa ceva.

CAPITOLUL DOI

În care o să vezi

Fie că este de dreapta sau de stânga, fie că se situează în emisfera de nord sau în emisfera de sud, dictatura se bazează oricum pe cultul uniformei.

Din hotelul *La Revolución du Salut* (nume pe care l-a dat dictatorul puterii sale) contemplu o defilare. Tare mai miroase a şarlatanie cu militarii de operetă înţoliţi în verzuliu, cu podoabe galbene, brandenburguri albastre, galoane roşii sau aurii, fireturi multicolore. Pene, epoleţi, tobe, burumbum, tot circul, flamuri fluturând, steaguri, fanioane, săbii scoase, baioneta la ţeavă, înainte marş.

Pas cadenţat! Artilerie grea. Nu cine ştie ce... *Biutiful.* Cârduri de inşi fără să ostenească trec prin faţa palatului şi aclamă. Trăiască! Trăiască! Veşnic trăiască, tiranii... Trăiască! Aşa li se strigă. Trăiască! Heil! Da, să trăiască în putere, mult de tot, veşnic... Nemuritori să fie în slavă, idioţii ăştia. Să le dea Domnul harul să-ţi bată joc de popoare, să le jupoaie, să le scopească. Să trăiască! Să trăiască!

E soare ca la Austerlitz. Fetele sunt frumoase în haine de stambă ţipător colorate. Bărbaţii sunt în cămaşă. Toţi ţin umbrele în mână, căci trâmbe de apă se abat din când în când peste locurile astea niţel tropicale. Ploaia vine din senin. N-ai când să te dezmeticeşti. La început câteva picături mari cât găinaţul de porumbel îţi mângâie muia şi nici n-apuci să numeri până la zece că potopul a şi venit. Ţine zece minute. Străzile devin râuri. Soarele se iveşte iar uscând totul cât ai clipi.

Aş vrea să văd ce s-ar alege pe o ploaie aşa de straşnică din frumoasa defilare taratata. Să-i văd pe militarii fercheşi, neputând defila în ordine, bălăbănindu-şi mănuşile albe. Şi helicoanele pline cu apă, îţi dai seama? Atunci mă rog cerului. Mă rog de sfântul Médard, de sfântul Barnabé, de toţi specialiştii în ploaie. Dar aici sfinţii din rai nu pricep decât spaniola. Rugămintea mea rămâne fără rezultat. Defilarea se îndepărtează pe Avenida de la *Revolución du Salut.* Bye bye!

Mă întorc în cameră. Închid repede fereastra să nu iasă aerul climatizat. Beau o cutie de suc de grepfruit. Când tocmai am golit paharul, sună telefonul. Sunt anunţat de la recepţie că Excelenţa Sa Pedro Pantouflar, însărcinatul cu presa al lui Tiago Chiraco, cere permisiunea să vină să mă vadă. Zic că-s de acord, că sunt gata să-l primesc.

Mă duc să-l aştept pe culoar. Se iveşte, încadrat de doi vânători care seamănă cu muzicanţii de la defilare.

Este un individ umflat, zdravăn, năduşit, cu nişte favoriţi uriaşi, frizaţi, cu ochii cei mai pofticioşi ce se pot găsi în găvane, cu o gură groasă ca doi crenvurşti suprapuşi şi care face spume la colţuri. Poartă un costum alb mişto, cu dungi negre, cămaşă neagră, cravată galbenă cu un nod cât pumnul.

Câteva panglici colorate îi împodobesc reverul. Are mâinile grele de ghiuluri şi zâmbeşte cu dinţi tot de aur. Pantofii din piele de crocodil scârţâie ca un parchet vechi.

Vine spre mine, se uită chiorâş, îmi dă brânci ca să intre în cameră. Se duce de se aşează într-un fotoliu, îşi dă într-o parte poalele hainei scoţând astfel la iveală un pistol în stare să ţină locul la nevoie unui lansator de rachete defect.

— De ce n-a venit Soulică? mă întreabă aspru.

După care, scuipă pe covor un pachet de chewing-gum rumegat şi îşi pune un picior pe braţul fotoliului.

Îi trimit un zâmbet prietenesc.

— N-a venit pentru că a murit, Excelenţă; a avut un accident de maşină acum trei zile, pe o autostradă, lângă Paris. Sunt asociatul său. În organizaţia noastră, eu mă ocupam cu recrutarea... şeptelului, iar el îl livra; câtva timp, va trebui să îndeplinesc amândouă funcţiile.

— Câte ai adus?

— Trei, Excelenţă.

— Doar atât ?

— Calitatea primează asupra cantităţii, credeţi-mă.

— Pot să le văd?

— Dacă binevoiţi să mă urmaţi...

Şi îl duc în camera alăturată.

Nu i-am mai împuiat capul asigurându-l că e marfă de soi. Dacă le-ai vedea pe cele trei gagici culese de „cei patru", n-ai mai avea salivă luni de zile.

Ca siluetă, cu neputinţă să visezi ceva mai bun, doar de s-ar da peste cap întreaga speţă. Sunt frumoase de-ţi vine să urli, nu alta. Imaginea-i neisprăvită, îţi dau dreptate, dar la repezeală nu găsesc una mai acătării.

Stai, că nu-i tot... Aşa-i, fapt e că cele trei sunt blonde, dar nişte blonde ri-gu-ros naturale. Şi ştiu bine ce spun. Faptul că au şi ochii albaştri, nu-i de colea. Buze hiperapetisante. Trec peste altele. Mereu ţi-am tot descris frumoasele gagicuţe, poponeţ şi cămăşuţă, ţâţişoare, şolduri arcuite, burtă suplă, şi tot tacâmul. Blăniţa, fecioria delicată ultracomestibilă din care te-ai înfrupta la toate mesele. Sunt atâtea de spus despre o gagicuţă mai ales dacă eşti la fel de feminist ca mine. Atâtea de spus despre piele, culoare, miresme, moliciune catifelată, şi despre toate celelalte, atât de multe. Dar ceea ce le conferă acestor trei fete un farmec — o cât de deosebit — este faptul că sunt surori. Auzi bine ce-ţi zic, artistule? Surori, *sisters !* Toate trei. Şi asta nu-i tot: gemene. Ai priceput? Trei fătuci scoase pe bandă. Trase la indigo. Un vis demn de cele ale lui Casanova. Graţia, drăgălăşenia, lascivitatea, perfecţiunea în triplu exemplar, ca actele de la notariat. Aceeaşi zână de trei ori. Trei domnişoare înnebunitoare. Când le încaleci, parcă ai face dragoste într-un joc de oglinzi. Finețea finețurilor, totul suprem. Nebunie erotică. Emmanuelle învinsă. Decăzută la rangul de portăreasă bolnavă de podagră. Trei gagici sublimissime. Doar prenumele diferă. Altfel n-ai nici cel mai mic reper. Poţi să le numeri firele de păr: numărul este acelaşi la toate trei. Poţi să le compari şi dimensiunile: nici măcar un milimetru diferenţă între cele trei graţii. Şi când zic graţie, n-o spun în pripă. Le cheamă Aglae, Thalia, Euphrosina ; părinţii au potrivit bine lucrurile. Dar cum nu poţi sta în calea progresului şi cum numele acestea sunt greu de folosit, s-au schimbat în Glagia, Tata şi Frofro ; sunt cam lipsite de avânt dar simplifică lucrurile.

Când intrăm în camera lor, cele trei zeiţe stau tolănite pe covor, pe burtă, formând oarecum sigla Mercedes. Una citeşte în Ghidul albastru al Vosgilor

consacrat oraşului San Bravo despre curiozităţile capitalei : rămăşiţe ale unor temple incaşe, biserici baroce, muzeul pietrei şi alte bucurii care fac averea casei Kodak.

Venirea noastră le amuţeşte. Întorc capul spre noi şi ne zâmbesc.

Excelenţa sa Pedro Pantouflar rămâne fără glas. Ai zice că-i statuia lui Simon Bolivar din piaţa *Revolución du Salut*. Apoi începe să respire din ce în ce mai tare, şi ţi se pare că locomotiva Pacific-Express intră în gară. I se văd fluturând perii din nări, în vreme ce cei din favoriţi se zburlesc ca blana unui motan înfuriat.

— Ce ziceţi, Excelenţă? întreb cu falsă modestie în glăscior.

— Pe Madona, zice, căci a citit şi el din cărţuliile care circulau în America Centrală, unde aţi găsit aşa ceva?

Tocmai întrebarea asta mi-am pus-o apropo de cei „Patru" când m-am întâlnit cu acest somptuos trio.

— Ah, este o descoperire care valorează greutatea ei în chiracos (1), caut eu să scap.

Şi tăcem. Cele trei surori Brontë îl vizionează pe noul venit. Şeful bătrânelor lui Tiago Chiraco le vizionează pe domnişoare. Tensiunea este ca pielea pe tobă. Auzi muştele zburând pe afară. Numai dacă bâzâitul n-o fi de la aparatul pentru aer condiţionat ?

Şi acum, fără să vreau să te bag în răcori, va trebui să deschid o paranteză. Înainte să-mi iau zborul să vin în ţara asta am stat de vorbă cu o fată care s-a bucurat de atenţiile lui Chiraco în timpul unei călătorii a lui Soulică aici. Mi-a povestit de-a fir-a-păr cum se petrec lucrurile. Am aflat astfel că

---

[1] Nume dat noii monezi din San Bravo

Pantouflar vine de fiecare dată să ia în primire noile efective. El hotărăşte ordinea în care domnul şi stăpânul lui se va înfrupta din cele abia venite. Şi tipa cu pricina mi-a dezvăluit că împinge conştiinţa profesională până într-acolo încât le încearcă. Asta sub pecetea tainei căci Tiago Chiraco nu-i soiul de gagiu care să înfulece resturile de la masa colaboratorilor săi.

Îi dau un ghiont lui Pantouflar.

— Zăpăcificant, nu?

— Foc drăcesc! îmi răspunde.

Admir formula.

Atunci îmi apropii gura de foaia lui de varză plină de peri urâţi şi de oribile vine albăstrii.

— Regretatul meu asociat, Excelenţă, mi-a spus că îl veneraţi într-atât pe marele Chiraco încât le puneţi la încercare înaintea lui pe persoanele care-i sunt propuse. Este o dovadă de conştiinţă profesională care vă face cinste. Să vă las să faceţi cunoştinţă cu aceste încântătoare gemene?

Face o mişcare neaşteptată. Îşi priveşte pantalonii. Şi găseşte aici dovada de netăgăduit că cea mai frumoasă cucerire a omului este calul.

— Ei bine... hm... mda... răspunde Pantouflar.

— N-aveţi nici o grijă, Excelenţă. Sunt fete dintr-o familie bună şi discreţia este calitatea lor principală imediat după lubricitate. Se vor feri să spună marelui Chiraco până unde merge solicitudinea dumneavoastră, nevoind să vă pună într-o situaţie neplăcută faţă de el. Noi ştim, ele şi cu mine, că deseori excesul de zel îl indispune pe cel care trage foloase de pe urma lui. Firea omenească este atât de complicată...

Un zgomot uşor mă informează că fermoarul Eclair nu a pătruns încă în această ţară, căci un

nasture a sărit de la prohabul şefului de cabinet lovind o vază de cristal cu trandafiri belotă (la San Bravo nu se găsesc trandafiri baccarat).

Mă aplec ca să ridic trofeul.

— Cred că nu v-ar fi deloc îngăduit să-mi respingeţi sugestia. Excelenţă, de altfel n-aţi fi într-o postură decentă pentru a pleca. Dagobert, bunul nostru rege, al francezilor, îşi punea pantalonii de-a-ndoaselea, măcar aşa nu avea prohabul desfăcut.

Şi mă retrag.

CAPITOLUL TREI

În care îţi fac o surpriză

Când Pantouflar apare din nou, arată cum ar arăta podul Brooklyn desfăcut şurub cu şurub. Abia îl mai ţin balamalele iar privirea i s-a blegit mai rău decât favoriţii. Îmbrăcându-se fără prea multă convingere şi-a încheiat aiurea nasturii atât la nădragi cât şi la haină, şi-a băgat piciorul stâng în pantoful drept şi invers, fapt care-l face să meargă ca Chaplin.

— Frumoasă trebuşoară, nu-i aşa, Excelenţă?

Îşi plimbă limba peste buzele deshidratate şi îndrugă ceva care aduce cu „humphmeurg" care, cu toate că nu poate fi tradus în nici o limbă, rezumă de minune starea sufletească în care se află şi slăbiciunea fizică.

— Sunt sigur că un *drink* v-ar prinde bine, Excelenţă. Pot să vă ofer puţin whisky?

Îmi face semn că pot şi mă grăbesc să-i torn o porţie ca pentru şefi.

— Credeţi că preaslăvitul Chiraco va aprecia cum se cuvine harurile acestor fete?

— Sigur! suflă omul prăbuşindu-se într-un fotoliu.

— Sunt dracul gol, declară Pantouflar după ce a tras o duşcă zdravană. Drept să-ţi spun, n-am mai pomenit aşa ceva.

— Venind de la un om ca dumneavoastră, această apreciere este măgulitoare, gânguresc. Vă puteţi da seama, Excelenţă, că moartea înainte de vreme a asociatului meu nu ştirbeşte cu nimic prestigiul firmei noastre.

Încuviinţează (din cap de data aceasta) şi zice:

— Preşedintele va fi încântat. Le iau îndată pe donşoare.

— Ei, nu aşa de repede, Excelenţă. Fetele trebuie să se refacă întrucât un iubăreţ ca dumneavoastră le-a pus la grea încercare. Apoi, ţin să prezint omagiile mele preşedintelui pe care încă nu am avut fericirea să-l cunosc. Şi vreau, cu acest prilej, să discut cu el noile tarife.

Omul cu barbete face un gest de plictiseală:

— Asta-i treaba mea. Ce-i cu noile preţuri?

— Ştiţi cât de repede creşte costul vieţii, Excelenţă? Trecem printr-o perioadă de inflaţie. Carnea de vacă s-a scumpit rău de tot, tocmai de aceea cea de fătucă devine de nepreţuit.

Ridică din umerii de hamal la pensie.

— Cât?

— Dublu, Excelenţă.

Nu pare şocat.

— Ştiţi că Soulică îmi plătea un comision?

— Ştiu.

— De cincizeci la sută.

Îmi înghit saliva plin de admiraţie în faţa unei atari lăcomii combinată cu atâta nerusinare.

— Îl veţi avea.

— Foarte bine. Atunci, vino deseară la palat, imediat după salutul la drapel, cu şeptelul dumitale.
— La ce oră are loc salutul la drapel?

Mă striveşte cu o căutătură fascistă.
— Păi, la şapte.
— Vom fi acolo, Excelenţă.

Chiar atunci uşa se deschide şi ne pomenim cu o doamnă care nici măcar nu s-a ostenit să ciocăne.
— Scuză-mă, Antoine, nu ştiam că ai mosafiri, se sclifoseşte nou venita, *very* maiestuoasă într-o rochie de bumbac de culoarea mărului necopt.

Fac prezentările.
— Excelenţă, daţi-mi voie să vă prezint pe doamna Berthe Bérurier, care este împresarul persoanelor pe care tocmai le-aţi cunoscut. Berthe, Excelenţa sa domnul Pedro Pantouflar, şef de cabinet al preşedintelui Chiraco.
În plin delir, iat-o pe Berthy frângându-se într-o reverenţă Grand Siècle. Şi când zic că se frânge, este realitate pură, căci rochia i se rupe pe fund.

Pantouflar îi aruncă o privire nehotărâtă balenei verzi şi întreabă:
— Ce înţelegeţi prin „împresar"?
— Ştiţi, Excelenţă, dumneavoastră vă daţi prea bine seama că în dragoste darurile naturale nu-s totul. Se cuvine să fie desăvârşite graţie unei tehnici perfecte. Vă puteţi închipui o echipă de fotbal fără antrenor? Doamna Bérurier este, într-un anume fel, antrenoarea celor trei minunate creaturi de alături. Ea le pune în valoare posibilităţile, ea le exploatează talentele pentru a le exprima chintesenţa. Şedinţa pe care v-au acordat-o nu a fost decât o cursă de încercare, o mică încălzire, dacă îmi îngăduiţi. Vă puteţi oare închipui *Simfonia a noua* de Beethoven, interpretată fără dirijor? Pentru preşedinte, doamna

Bérurier va avea în grijă conducerea operaţiilor. Când se află la pupitru, totul se schimbă, ajungem în lumi suprapământeşti. Căci această nobilă doamnă este neîntrecută în meserie. Ea înseamnă pentru dragoste ceea ce Louis Pasteur a însemnat pentru stereodrimie, ceea ce Fausto Coppi şi Oscar Wilde au însemnat pentru pedală. Nimic din ceea ce ţine de sex nu îi este străin. Poate readuce la viaţă membre adormite, poate înfierbânta persoane frigide. Şi uite, Excelenţă, chiar dumneavoastră, care în clipa de faţă arătaţi stors de vlagă din pricina dezlănţuirilor frumosului meu trio, dacă doamna Bérurier s-ar apleca asupra... cazului dumneavoastră, l-ar repune în vârful gloriei în doi timpi şi nici măcar trei mişcări.

Pantouflar nu încetează să o fixeze pe cuvioasa Berthe cu o atenţie încordată.

— Ah, da? zice în cele din urmă, fiind omul frazelor concise care nu se pretează la controverse.

— Da, afirm solemn.

Căpcăuna îi trimte un zâmbet de sex feminin în poziţie ecvestră.

— Sunteţi o Excelenţă bine alcătuită, îl asigură. Se vede de la o poştă că nu dă temperament duceţi lipsă. Specialitatea mneavoastră, după câte văz, este mişcarea dân şale. Domnu' învârte sabia cu străşnicie, bag seamă. Cu mnealui faci dragoste pe rupte, dă mama focului. Te umflă, cu capu-n pernă, văz io. Bine sprijinit în coate şi genunchi. Mă înşel oare, Excelenţă?

— Ce tot zice asta? întreabă Pantouflar care nu înţelege franţuzeşte.

Îi furnizez o traducere liniară. Esenţialul.

— Că trebuie că sunteţi un iubăreţ pătimaş, Excelenţă.

Unui bărbat, oricare-ar fi, atâta îi trebuie: nimic nu-i face mai mare plăcere decât un compliment de acest calibru. Şeful latrinelor lui Chiraco zâmbeşte

larg, masiv, cu aur în bot.

— Başoldina dumitale nu-i frumoasă, dar are glagorie, confirmă.

Mulţumit se ridică.

— Pe deseară, la palat.

Şi pleacă.

*

* *

Când umbli însoţit de trei gemene sublime de un asemenea calibru şi de Berthe Bérurier sulemenită de mama focului, tot ce se poate spune este că nu treci nebăgat în seamă.

În restaurant, stârnim vâlvă. Mă simt stânjenit, căci semăn cu ceea ce sunt pentru o vreme, adică un codoş pus pe chiolhanuri, flancat de ţiitoare şi de şeptel.

Nu a fost nici o clipă vorba despre „misia" acestor domnişoare. Sunt însoţitorul lor, şi cu asta basta. Treaba mea este să-mi înfăţişez *squadra*. După care, va trebui să încerc să o aduc înapoi în ţară. Nu ştiu absolut nimic — aşa au hotărât „cei patru" — despre felul în care domnişoarele acestea vor trebui să procedeze pentru a face din Tiago Chiraco un erou naţional mort în plină glorie. Ideea de a face din Berthe mâna mea dreaptă mi-a fost suflată de bărbatul său, valorosul Bérurier. După ce i-am destăinuit misiunea pe care o am, mi-a zis: „Trebui să ştii care-i treaba, gagiule. No să fii dă faţă când Hitlerul sudamerlan o să-şi facă dă cap. Ca să-ţi faci treaba cum trebe, ai nevoi de careva care să fie acolo şi care să intervină cu doxă. Ia-o pe Berthe cu tine şi pune-o să facă pe impresara".

Primul gând a fost să refuz această ciudată propunere. Dar, după ce am mai chibzuit...

Halim un asortiment de cărnuri fripte pe jar, înfipte în săbii. Sunt servite cu fasole oloagă roşie, aproape neagră, cu un gust delicios. Coana Berthe ia de vreo patru ori şi gângureşte că nu se va mai simţi aşa de singură sub plapumă, deseară, căci o să fie foc concentrat de artilerie între cearceafuri. De vină fiind osmoza, a luat ticurile soţului regal şi-i împrumută cu neruşinare cele mai izbutite năzbâtii.

Asta a fost la restaurant.

Apoi, în unanimitate, am hotărât să ne ducem pe plajă.

Bravissimo este, poate că nu ştii, beoţian, construit la capătul unui golf. Portul este depărtat de oraş, la vreo zece kilometri, căci coasta este nisipoasă. Închipuieşte-ţi o plajă stil Copacabana sau La Baule. Atât că aici culoarea nisipului este de nespus. Aproape ocru, cu paiete, scânteiază cât vezi cu ochii. Gata cu ditirambul că de nu, îmi vine aşa o dambla de-ţi zugrăvesc panorama de-a fir-a-păr şi ştiu cu ce plictis te ia când mă îndepărtez de subiect. Prefer să-mi păstrez libertatea de mişcare pentru digresiuni, mai ales că descrierile nu mai sunt la modă, aşa-i? Zola, merge un pic, dar soporifice ai şi tu.

Aici, aproape că nu sunt turişti. Curios lucru, dar dictatura nu-i atrage mai deloc pe mânuitorii de kodakuri. Le e târşală gagiilor să nu fie vârâţi la pârnaie căci nu se ştie dacă mutrele lor plac sau dacă naţionalitatea le e bine văzută de către regimurile totalitare.

Aşadar, netă dominare sanbraviană. Nişte inşi grosolani, dându-se în vânt după gogoşi puţind a rânced, chelălăind, râzând tâmp cu gura până la urechi, de o nevinovăţie lipsită de griji.

Ţâncii umblă în curul gol, mamele lor poartă dimpotrivă costume de baie pe care Sfânta Fecioară

şi le-ar putea pune fără ca Monseniorul D'Ecône să încrunte din sprâncene. Morala este de când lumea vârful de lance al regimurilor totalitare. Când clădeşti o doctrină pe ireproşabilitatea moravurilor, ai de îndată grosul publicului de partea ta. Iar celorlalţi nu prea le dă mâna să crâcnească. Du-te şi spune că n-ai nimic împotrivă să fie văzută blăniţa doamnelor, că îţi place să te pupi pe stradă, că o giugiuleală care umple ecranul are mai mult haz decât moaca Sophiei Loren, că curviştinele sunt sarea vieţii, că tinerii au dreptul să împrumute automobilele burjuilor şi să facă vârtelniţe din lanţurile de bicicletă şi că şcolarii... Da, du-te şi aruncă toate astea în faţa zâmbăreaţă a noii ordini şi o să vezi de ce primre o să ai parte, umflatule! Nesăbuitule!

Cele trei graţii mobilizează atenţia şi mai şi ca la restaurant căci aici ai baftă să vezi o bună parte din trup. Berthy, care n-are costum de baie, poartă o fustiţă de *tenniswoman* care-i lasă dezgolite până sus monstruoasele jamboane. S-a descheiat la bluză ca să-şi elibereze din strânsoare ţâţoaiele pe care le oferă lăcomiei lui Phebus.

După ce mă bălăcesc zdravăn, mă întind lângă şeptel ca să mă bronzez. Una dintre artiste a făcut rost de un tranzistor şi ascultă muzică clasică.

Zgomotul regulat al mării mă face să moţăi. Berthy citeşte cu glas tare (şi fără nici un rost, căci nimeni n-o ascultă) o bandă desenată erotică în care este vorba de un jeg de gorilă care o răpeşte pe soaţa unui explorator şi o duce în mijlocul pădurii (la mijloc de codru des) ca să-i tragă o ţeapă pe îndelete.

Închid ochii. Sub burtă, nisipul arzător se răceşte treptat.

— Dacă îmi îngăduiţi, zice o voce din apropiere, ar trebui să vă puneţi ceva pe cap, *senor*. Insolaţiile sunt frecvente aici şi nu iartă.

Îmi salt căpăţâna deja cuprinsă de somn şi, la doi metri de mine, gimbesc un tip. Destul de nostim, n-am ce zice. E înfofolit şi stă turceşte. Îşi curăţă unghiile de la picioare cu unghiile de la mâini. Poartă un şort albastru, spălăcit, care nu-i poate cuprinde burdihanul, un maiou cu dungi şi pe cap o şapcă de pânză cu cozorocul lung. E tuciuriu la faţă, dar nasul borcănat i-a rămas roşu, şi poartă o mustaţă tip ghidon de bicicletă de curse la capătul căreia atârnă resturi de mâncare.

Îi mulţumesc pentru solicitudine. La urma urmei, are dreptate, Mahomed* loveşte nu se joacă şi nu-i bine să-i expui prea mult bostanul.

— Pot să vă ofer o şapcă la fel cu a mea, *senor?* continuă amabilul tovarăş. Cotrobăie în ditamai sacoşa de plajă de lângă el.

— Iau întotdeauna două căci se întâmplă să se stârnească vântul şi mi-o smulge pe a mea.

Scoate o şapcă făcută ghemotoc, o desface, o scutură şi mi-o azvârle cu îndemânare.

— Mulţumesc, spun. Sunteţi foarte amabil.

— Nu-i nimic, *senor,* spune copitatul jupuindu-şi mai abitir pieliţele moarte.

Îmi pun şapca pe cap rugându-mă cerului să nu arăt prea tâmp şi îmi schimb poziţia întorcând-mă pe spate.

Pentru o clipă, trag obloanele.

Apoi le ridic. Şi îmi dau seama că cineva a scris ceva cu pixul pe partea interioară a cozorocului.

O smulg de pe cap ca să văd ce scrie. Şi citesc cele ce urmează, în franceză: *„Întoarce-te repede în Franţa cu fete cu tot, comisare, înainte să nu fie prea târziu".*

Melancolic, pun la loc şapca pe capul genial pe care-l ştii.

---

* Mahomed — în argou, Soarele (n.t.)

Îndatoritorul meu vecin își vede mai departe de curățatul labelor din spate. În jur, vibranta euforie de pe plajă: lâncezeală și bucuria copiilor. Nisip, mare, soare. Tranzistorul transmite nu știu ce de nu știu cine, interpretat la orgă. Când adie, vântul aduce miros de ulei încins și cataplasmă, de iod și de scoici învechite. Berthe a adormit, cu *Comic* pe bot. Sforăie și aerul expirat șuieră pe hârtie. Din când în când, în somnu-i fără griji, lasă să-i scape câte un pârț suav, urmare a boabelor de fasole roșie. Tihnă, îți zic. Pace nesfârșită, oceanică și organică. Nepăsare a trupurilor care se lasă pradă slavei arzătoare a universului.

Mă târăsc oleacă până lângă cel care mi-a împrumutat șapca cu mesaj.

— Cine sunteți, *amigo*[1] îl întreb cu multă civilitate, nefiind în uniformă.

Cel interpelat scapă, printr-un bobârnac dibaci, de o bucată de unghie neagră în formă de lună pe care a tăiat-o de la degetul mic de la picior.

— Numele meu este Alonzo Alonzi, *senor,* răspunde netulburat omul.

— Sunteți cumva poștaș?

— Deloc, *senor,* sunt spălător de vase la berăria *Revolución du Salut.*

— V-a trimis cineva aici?

— Nimeni, *senor.* Astăzi am zi liberă.

— Vi s-a cerut oricum să-mi dați șapca asta de pânză?

Zâmbește.

— Sunteți șiret, *senor,* așa-i, mi s-a cerut să vă ofer șapca asta.

— De către cine?

— De către un străin, *senor.*

— Când?

[1] Dacă-ți înfig, din când în când, un cuvânt spaniol, nu o fac decât pentru a crea climatul hispanizant. Firește, el nu corespunde în realitate la nimic precis întrucât vorbesc în spaniolă și îți traduc în franceză.

— Acum câteva clipe, când am ajuns pe plajă.

— Şi cum arăta, străinul ăsta?

— Ca un intelectual din Europa, *senor*.

— De ce intelectual?

— Pentru că avea ochelari, pielea gălbejită rău şi o bărbuţă blondă.

— Bătrân?

— Cine e bătrân şi cine nu, *senor*? Omul despre care e vorba să tot fi avut cincizeci de ani.

— Înalt, voinic, mic, slab?

— La mijloc. Poate niţel adus de spate. Purta un costum gri de pânză şi o cămaşă galbenă.

— Şi a intrat în vorbă cu dumneavoastră?

— Fără fasoane, da, *senor*. M-a întrebat dacă vreau să câştig o sută de chiracos fără să mişc un deget. L-am întrebat ce trebuie să fac iar el mi-a spus că se află pe plajă trei încântătoare surori blonde însoţite de un tânăr arătos şi că eu n-am altceva de făcut decât să-i dau băiatului şapca aceasta. Nu mi s-a părut că o să supere pe cineva, nu-i aşa, *senor*?

— Şi v-a dat o sută de chiracos?

Interlocutorul meu caută în buzunărelul de pe burtă al şortului şi scoate o bancnotă verzulie şi galbenă, împăturită.

— Iată-i, *senor*. Nădăjduiesc că nu v-am supărat cu nimic dându-vă şapca aceasta. Am pipăit-o înainte ca să fiu sigur că nu ascunde nimic primejdios. Dacă totuşi vă consideraţi cât de cât lezat, sunt gata să vă însoţesc la poliţie pentru a depune mărturie şi a înapoia aceşti bani prea uşor câştigaţi. Sunt un băiat cinstit, *senor*. Sfânta mea mamă mă învăţa mereu că drumul drept duce în rai.

Mă uit atent la el, pare sincer. Tipul are ceva din moliciunea unui celibatar. Mi-l închipui într-o locuinţă mititică, sărăcăcioasă, dar curăţică. Leafa

trebuie că o dă pe haleală. Duminica se duce să vadă un meci de fobal iar sâmbăta seara se masturbează un pic, ca să spună că a făcut-o lată. Ştiu o droaie ca el; în Franţa, în alte părţi, cam peste tot. Oamenii nu se împart după naţionalitate ci pe categorii omeneşti şi sociale.

— Nu, poţi păstra banii, *amigo,* ia-i câştigat cinstit.

— Mulţumesc, răsuflă uşurat vecinul meu băgând bişţarii la loc în buzunar. Sunteţi şi dumneavoastră străin, *senor,* nu-i aşa? Italian cumva?

— Nu, francez.

Dă din cap.

— Nu face nimic, *senor,* sunteţi oricum simpatic.

*
* *

Pe la cinci, ne întoarcem la hotel ca să ne îmbrăcăm cu ce avem mai frumos. Am încercat să vorbesc la telefon cu Parisul ca să-l pun la curent pe Bătrân cu cele ce se întâmplă, dar mi s-a răspuns că trebuie să aştept patru zile, aşa că am anulat neconvorbirea.

Perplex, beau o bere rece în hogeacul meu.

Iată că lucrurile se complică în mod straniu. Cineva, în oraş, este la curent cu misiunea noastră. Şi acest cineva nu vrea să fie îndeplinită. Şi mi-o aduce la cunoştinţă în două rânduri nu lipsite de umor dar care nu sunt mai puţin ameninţătoare.

Tipul ăsta cu bărbuţă (după spusele lui *senor* Alonzi) chiar trage nădejde că o să-mi iau catrafusele însoţit de duduile mele? Cum va reacţiona când îşi va da seama că mă doare-n cot de ordinul lui? O să mă bage la zdup? Îl va preveni pe Chiraco?

Posomorât, îmi termin berea care-mi lasă un gust

de excremente cu toate că-i rece. Frigul ajută să treacă gusturile neplăcute.

Şeptelul vine să-mi spună că-i gata. De-ai vedea un spectacol ca ăsta, nenişorule! Cele trei surori blonde în trei rochii identice, din mătase naturală neagră, fără mâneci. Ciorapi negri; ai priceput cum vine treaba, bobocule? Pe gât, acelaşi şirag de perle.

Berthe, tambur major planturos, s-a îmbrăcat în ţinută aproape militară: haină şi pantaloni albaştri, cu un soi de epoleţi aurii. Când îşi pune pantaloni, Grăsana seamănă cu femeile care, pe marginea drumului, vând reviste de sport cu prilejul Turului Franţei. Fundul ei elefantin seamănă cu un tunel astupat. Dar ceea ce are această femeie surprinzătoare mai deosebit, rarisim, cum nu s-a mai văzut, sunt cerceii.

M-am întrebat mereu de unde-i scoate, Balena. Din ce Uniprix de mahala blestemată, de la ce negustor aiurit de mărunţişuri din vreo subprefectură din Ciad. Colecţia ei este dintre cele mai rare. Unică în lume, o spun sus şi tare. Când nu va mai fi, va trebui ca Marie-Marie să lase moştenire această comoară a secolului XX vreunui muzeu de ciudăţenii.

Cei pe care şi-i atârnă astăzi valoroasa mea colaboratoare reprezintă două rămurele de cireş, având fiecare o frunză şi trei cireşe care se bălăngăne. Reproducerea este veridică. De un hiper realism să dai cu genunchii de podele. Bag mâna în foc că o să aibă de furcă cu vrăbiile de pe aici, coana Bérurier. Or să vrea să ciugulească minunatele fructe, vrăbioii san-bravieni!

Îmi surprinde privirea de comatos şi şopteşte:

— E bine aşa?

— Mda! pufnesc pe nas.

— M-am îmbrăcat sobru, zice; când te duci la un preşedinte, nu trebe să faci totul să-i sari în ochi; nu-i

aşa, Antoine? Distincţia întâi şi-ntâi! O fi şi d-alea dă să cred obligate să-şi scoaţă de la naftalină toaletili dă cirimonie. Mi-aş fi putut pune şi io rochia dă lame cu pietre preţioase şi decolteu dă te ia cu ameţeală sau taiorul de catifea violetă cu hermină pă margini; ei bine nu, dragule, m-am răzgândit taman acu, la urmă.

— Ai făcut bine, zic împăciuitor străduindu-mă să cad în fund de admiraţie văzându-i uniforma de soldat din vechea gardă.

Şi, după ce încuviinţez, plecăm spre palatul impero-prezidenţial.

San Bravo esta cam aşa: mai întâi un oraş modern alcătuit din vreo duzină de zgârâie nori de concepţie *very* americană. Mai încolo, în jurul acestui centru nou, o puzderie de cocioabe. Dacă o iei pe Avenue *Revolución du Salut* şi mergi până la capăt, urci neapărat pe o colină plantată cu pini umbrelă şi în vârful acestui promontoriu vezi înălţându-se palatul, o construcţie mare, albă, în stilul baroc spaniol, înconjurată de un grilaj înalt, negru, cu fleşe aurite. Esplanada este înţesată de militari. Din zece în zece metri se ridică un fel de fort mai mic care adăposteşte o mitralieră pentru cazul în care bunului popor sanbravian i-ar trece prin minte să-şi venereze mai puţin preşedintele.

Te scutesc de santinelele înarmate cu pistoale mitralieră care, când te apropii, se holbează la tine cu nişte ochi mari, rotunzi, şi mai duri decât ţeava lătrătoarei. Şi-ţi vorbesc doar cu titlu informativ despre ofiţerii cu mutră de Frankestein constipat care umblă de colo până colo lovindu-şi cu cravaşa cizmele strălucitoare.

De cum apar, la volanul Buickului meu de închiriat, un stol de uniforme ne înconjoară. Un

adjutant simpatic ca un tigru turbat deschide portiera şi se apucă să-mi chelălăie ceva cu neputinţă de înţeles, căci zbiară prea tare.

— Vă rog, domnule general, îi zic adjutantului, nu pricep decât spaniola vorbită; la Berlitz nu se învaţă încă spaniola zbierată.

Mugeşte un formidabil hîc şi tace, atât de tare îl şucăresc. Mă grăbesc să profit ca să-l pocnesc cu lovitura mea secretă:

— Preşedintele Chiraco ne aşteaptă, pe aceste doamne şi pe mine, iar dacă, din pricina dumitale, nu ajungem la timp la întâlnire, fii sigur că te va pune să cureţi latrinele cazarmei cu o perie de dinţi şi cu un burete pentru timbre; mă rog, aşa văd eu lucrurile.

Botul de hipervacă încearcă de mai multe ori să-şi înghită saliva; izbuteşte a treisprezecea oară şi începe să chiorăie:

— Vă aşteaptă preşedintele?

— Chiar aşa.

— Aveţi o convocare?

— Chemaţi-l de la postul de gardă pe Excelenţa Sa Pedro Pantouflar şi spuneţi-i că domnul cu cele trei surori este aici.

Înainte să fi putut face ceva, un general de brimadă* vine în grabă, îi dă o cizmă în cur de parcă ar transforma un eseu la rugbi, mă salută milităreşte, după obiceiul sanbravian, adică cu dunga mâinii drepte perpendiculară pe nas şi cu mâna stângă făcută scoică înaintea prohabului.

— General Franco Dillo, se anunţă, vă prezint respectuos respectele mele cele mai respectuoase, *senor,* prea ilustru. Binevoiţi să mă urmaţi?

Şi începe să meargă în faţa maşinii legănându-se ca un răţoi până la peron. În timp ce trecem militarii

---

* Joc de cuvinte: brigade = brigadă
brimade = renghi, păcăleală (N.t)

salută care mai de care; ceea ce este cum nu se poate mai emoţionant şi te face să pricepi de ce atâţia oameni ţin morţiş să devină preşedinte al Republicii în loc să recolteze răşină.

Ni se deschid porţile. Se dreptpoziţionează. Generalul Franco Dillo ne invită să urcăm treptele după ce ne-a întrebat dacă am prefera să fim duşi pe sus, dar tu ştii cum e când umbli pe picioarele tale?

Când intri în holul uriaş, te şochează un portret ecvestru al preşedintelui, pictat în ulei de măslină neînceputâ şi care se întinde pe tot peretele din centru. De o parte şi de alta atârnă, două drapele gigantice ale Republicii San Bravo iar flori reprezentând culorile naţionale (un bulgăre roşu pe fond verde cu dunga bucilor la mijloc şi smocuri de păr în jur, îmi iau îngăduinţa să-ţi reîmprospătez memoria) sunt depuse cu pioşenie la poalele capodoperei.

Generalul înainte-mergător îşi vede de drum în pas de raţă şi ciubotele lui fac un tărăboi de mai mare dragul pe dalele de alabastru.

Se opreşte în faţa unei uşi duble împodobită cu ciubuce. Ciocăne şi strigă cât îl ţin bojocii cam aşa: „Aiiiooooooo hu!"

Se trage imediat zăvorul uşii. Se iveşte un supergeneral care ne cercetează cu luare aminte şi ne trage un salut milităresc fără cusur.

Intrăm apoi într-o anticameră în care îţi sar automat în ochi trei lucruri. Primul este că în faţa intrării se găseşte o altă poartă dublă având de o parte şi de alta doi străjeri mai respingători decât tot ce am văzut până acum, al doilea că aici se află un birou ca de ministru (sau mai bine zis un birou sinistru) pe care a fost înşurubat trepiedul unei mitraliere dotată cu mitralior; în sfârşit, al treilea este o dublă rampă cu celule electrice care îi detectează pe

purtătorii de arme.

Al doilea general ridică receptorul unui telefon, salută milităreşte aparatul şi spune că „persoanele au sosit". Ascultă, se curbează în două, apoi în trei, ca un metru de tâmplar şi răspunde că „Prea bine, slăvite preşedinte".

După care ne însoţeşte la a doua uşă.

Se aude un zbârnâit, uşa se dă în lături.

— Dumnezeu să-l ocrotească pe slăvitul preşedinte! zbiară supergeneralul ducându-şi stânga la şliţ şi dreapta în prelungirea mutrei de tembel.

Intrăm, eu mai întâi, căci la San Bravo buna cuviinţă cere să cinsteşti pe bărbat înaintea femeii.

Iată-ne ajunşi.

Frumos de tot! Impresionant! Unic!

Masa de lucru a lui Tiago Chiraco măsoară trei metri lungime pe un metru şi jumătate lăţime şi a fost tăiată dintr-un bloc de porfir. Duşumeaua, ca şi pereţii, este acoperită cu plăci din aur. Deasupra biroului, o coroană consternată de diamante este asaltată de o duzină de spoturi.

La dreapta mesei: drapelul san bravian înfipt ca un pom de Crăciun.

Este *very* Cannes, îţi repet; iată-mă, voiam să zic *very* Nice.

Chiraco, într-o uniformă barată de marele cordon *Silvouplay* ordinul *number one* din San Bravo, stă într-un fotoliu mai măreţ decât tronul lui Shah Durand.

Nu mai există nici un scaun în cabinetul său de lucru, el fiind singurul care are dreptul să se aşeze în prezenţa sa.

Când intrăm, un asiatic venerabil, ghemuit sub masă, tocmai îi face pedichiura. Totodată, întrucât are creierul multiform şi ubicuu, ia hotărâri naţionale

trăgând dintr-o ţigară de foi groasă cât puţa lui Bérurier. Un ministru îi enunţă problema şi această fiinţă aleasă, al cărei geniu nu mai are nevoie de laude, hotărăşte în clipa următoare.

— Echipa noastră de fotbal a pierdut meciul amical cu Bolivia, slăvite preşedinte, anunţă bâţâindu-se ministrul.

— Împuşcaţi portarul! hotărăşte Chiraco.

Trage un fum din havană şi aruncă fumul în nasul lui Fu-man-Chu care îi lustruieşte unghiile. Nici nu s-a sinchisit că am intrat. De aceea rămânem, doamnele şi cu mine, vreau să zic: eu şi doamnele, înşiraţi ca nişte ştii ce? Chiar aşa, ca nişte popice, şi n-ai de ce să te plângi pentru atâta lucru.

— Nu se mai găsesc de-ale gurii în provincia Brazéro, slăvite preşedinte.

— Să fie mâncaţi bătrânii!

— O epidemie de holeră face prăpăd în oraşul Santanfer.

— Trageţi în cei care vor să plece!

— Directorul Operei cere credite.

— Schimbaţi directorul!

— Ţăranii din Miaivăstcuru nu pot plăti noile impozite.

— Luaţi-le pământurile.

— Docherii din portul Ladanlbaba n-au de lucru.

— V-am mai spus să-i împuşcaţi!

— Trupa refuză, slăvite preşedinte.

— Împuşcaţi trupa! Asta-i tot pentru astăzi?

Tot, slăvite preşedinte, ocrotitor al poporului. Ah, încă ceva: Monseniorul Oianfund întreabă la ce oră trebuie să ţină mâine slujba la catedrală, de San Ghinetti?

— Când vrea, mâine voi fi reprezentat de statuia pentru ceremonii, cea cu uniforma de mare mâncător de languste.

Deodată, slăvitul preşedinte tresare. Îşi pune palma mâinii drepte pe ureche, ca unul care suferă de otită.

— Stai, bucă de şobolan nenorocit! îi strigă ministrului care se retrăgea după ce se ploconise în trei rânduri. Dacă stau să mă gândesc bine o să mă duc la slujbă. Liturghia la ora unsprezece. Toată lumea în ţinută de gală! Cei absenţi vor fi împuşcaţi!

— Împlinească-se voia ta, slăvite preşedinte, protector al artelor, al sfintei Biserici, trimis al lui Dumnezeu, providenţă a statului.

Ministrul *exit*.

Tiago Chiraco se apleacă spre pedichiuristul chinez cu mutră de asiatic.

— Gata, Ţi-Se-Rupe?

— Da, domnule preşedinte.

Tiago îi trage un şut în muie şi chinezoiul pleacă târându-se.

Bunul preşedinte catadicseşte în sfârşit să bage de seamă că am venit în vizuina lui.

Ne cercetează îndelung, apoi un zâmbet la fel de îmbietor ca o ladă de gunoi în perioada de grevă a gunoierilor îi întunecă faţa posomorâtă.

— Vorbeşte careva spaniola? întreabă în spaniolă.

Ceva îmi spune să-mi ţin gura. Ne mulţumin să ne ploconim de câteva ori, cuprinşi de nedumerire.

Reia, în engleză:

— Vorbeşte careva englezeşte?

— Io, domnule preşedinte! răspund cu o smerenie care ar face ca cea a unui cerşetor lepros să fie luată drept obrăznicie.

— Apropiaţi-vă!

Mă supun.

De aproape, Tiago Chiraco este şi mai sinistru. Are pe figură ceva de reptilă cheloniană. Capul îi aduce cu cel al unei broaşte ţestoase de mare.

— Pantouflar mi-a zis că Soulică a murit?

— Un accident nefericit de circulaţie, domnule preşedinte. Eu sunt asociatul lui şi voi continua să vă fiu de folos după puterile mele.

Arată spre cele patru doamne în poziţie de drepţi.

— Asta îmi aduceţi ?

— Persoane cu totul ieşite din comun, domnule preşedinte, după cum vă puteţi da seama. Nişte gemene încântătoare şi pricepute pe care antrenoarea lor, aici de faţă, le pregăteşte pentru cele mai izbutite isprăvi amoroase.

— Bine, vom vedea.

Apasă pe un buton. Se iveşte supergeneralul din anticameră.

— Deschide-mi uşa aia ! zice Chiraco arătând spre capătul salonului.

Cum, o uşă ! Nu se deosebeşte nimic. Dar supergeneralul salută milităreşte şi se duce să apese pe un buton de comandă. Într-adevăr, un panou culisează scoţând la iveală o cămăruţă fără ferestere în care se află ditamai patul circular, mai bine zis o sofa joasă şi rotundă, cu un diametru de cel puţin cinci metri. Perne peste tot. O lumină discretă.

Chiraco, care este desculţ, se îndreaptă spre acest budoar şi se trânteşte pe un maldăr de perne.

Ne face semn să-l urmăm, nătângul.

Asta şi facem.

— Ei bine, aştept, zice.

CAPITOLUL PATRU

În care îţi pregătesc o altă surpriză

Bun, aşteaptă.

Lucru curios, cele trei graţii care se descurcă trăznet în viaţa de toate zilele, par intimidate de personalitatea despotului.

E acolo, Tiago Chiraco, lăfăindu-se între perne cu braţele sub cap, cu ochelarii cu uriaşă ramă de baga ridicaţi pe frunte, în ochi ghicindu-i-se gânduri murdare şi planuri necurate, cu paranteze pline de răutate, sechestrându-i gura ca o dungă ; stă acolo, curios şi primejdios, atent şi nepăsător, o nepăsare care nu-i decât lăcaşul defensivei lui. Îl simţi clocind machiaverlâcuri care-l vor înveseli.

— Ce staţi, domnişoarelor ? se răţoieşte coana Bérurier, care îşi ia în serios rolul pasionant de ţaţă ; să ne ocupăm de acest domn adorabil. Aşa cum îl văd, fără măcar să-i pipăi lumânarea, bag mâna în foc că o are babană, puşlamaua. Ascultaţi ce vă zic, puicuţelor, pui prinsoare că are una dă fo douăj dă centimetri şi mai bine. Nu una prea mare, n-aş zice, da vână dă taur colea, adusă ca arcul.

Brusc, pe Chiraco, care sătea nemişcat, ca un potentat pe cale să fie făcut potent, îl apucă un soi de zgâlţâială, la fel cu cea de adineauri, când vorbea despre liturghie cu ministrul.

— *You, go out !* îmi zice aspru arătându-mi uşa.

Pricep că prezenţa mea îi încurcă socotelile. Nu oricui îi place să i se ridice lumânarea pe scena cazinoului din Paris.

Aşa că mă retrag în birou lăsându-l pe mâinile experte ale acestor franţuzoaice de toată isprava. Uşa culisează la loc.

Al dracului tip. E ceva ciudat în comportarea lui, desigur în afara prestaţiei politice. E un tiran în salturi. Pare hotărât, tăios. După care are o perioadă de relativă reţinere care ia sfârşit cu o zgâlţâială de-ţi vine să crezi că nitam nisam îl fulgeră un curent electric prin tot corpul şi din aceste pulsiuni decurg hotărâri neaşteptate. Uluit să mă aflu brusc singur. Rămân o clipă nemişcat. În camera aceasta uriaşă, stranie, te înăbuşi căci nu are ferestre. Bănuieşti că este o fortăreaţă de lux. De nebiruit, la adăpost de zguduielile revoluţiei.

Mă duc spre masa druidică pe care stau teancuri de dosare cu stema statului San Bravo. Pe mine mă cunoşti ca şi cum te-aş fi făcut eu, nu? N-are nici un rost să-ţi amintesc proverbiala curiozitate a lui Antonio ieşit la vânat. Ca o blenoragie cronică mă scurg spre teancul de dosare. Ridic acoperitoarea primului. Înăuntru găsesc o traducere spaniolă a lui *Asterix la bretoni.* Trec la documentul următor. Este vorba de cartea de telefon din San Bravo şi împrejurimi. Al treilea este catalogul *Manubravo.* Aş vrea să le verific şi pe celelalte dar un personaj se iveşte pe neaşteptate în cameră, venit nu se ştie de unde. Toate ieşirile sunt închise şi totuşi este aici,

diabolic, în negru îmbrăcat, foarte palid, cu nasul ascuţit.

O creatură tânără şi pirpirie, ca o scândură, cu braţe lungi la capătul cărora se mişcă nişte păianjeni alburii, mâinile.

Poartă un costum negru, strâns pe corp, cămaşă albă, cravată neagră. Părul uleios e mai mult decât negru : albastru închis de tot. Căutătura îi e otrăvită, dar voalată de o stranie moleşeală. Are buze groase lipsite de culoare, aproape cenuşii, greţoase la vedere. Le ţine întredeschise să se vadă dinţii mari, cu pete galbene. O singură notă necuviincioasă în ţinuta lui de înmormântare : poartă la butonieră un boboc de trandafir roşu despre care îţi dai imediat seama că este artificial.

— Ce căutaţi? mă întreabă în engleză.

Are o voce cu inflexiuni cleioase.

— Ceva de citit, răspund; domnul preşedinte m-a rugat să-l aştept aici şi întrucât cred că va trebui să aştept cam mult...

— Biroul acesta nu este sală de aşteptare, răspunde omuleţul negru.

— Cred şi eu, dar nu mi s-a propus alt loc.

— Sunteţi asociatul lui Soulică?

— De unde ştiţi?

— Sunt secretarul particular al preşedintelui.

— Foarte bine, încântat să vă cunosc...

Trece un timp. Nu se clinteşte. Continui:

— Da, sunt asociatul lui Soulică.

— Soulică nu ne-a vorbit niciodată despre dumneavoastră.

— Soulică nu era vorbăreţ, ceea ce este de preferat când ai îndeletniciri ca ale noastre.

Continuă să mă privească drept în faţă, fără să fie dinadins necuviincios, dar ca un bărbat care nu încearcă să placă şi pe care-l doare în cot de ce gândesc alţii despre el...

— Îl cunoaşteţi de mult pe Soulică? întreabă.

— De ani de zile.

— De unde se pricopsise cu cicatricea aceea îngrozitoare de sub bărbie?

Abia aici Antonio al tău se arată a fi de-a dreptul divin, dragule. În nici o jumătate de secundă face raţionamentul de mai jos: de ce îţi pune băiatul ăsta o astfel de întrebare? Ce importanţă putea avea pentru el dacă Soulică avea sau nu o cicatrice?

Mă aud, sau mai bine zis îmi aud al doilea eu răspunzând liniştit:

— Cred că vă înşelaţi asupra persoanei, Soulică n-avea nici o cicatrice sub bărbie.

Mi se pare că descopăr o uşoară destindere în privirea intensă a omuleţului.

— Poftiţi şi aşteptaţi în anticameră, îmi zice, vi se vor oferi băuturi şi reviste.

Uf : am câştigat. Dacă n-aş fi avut nasul fin şi reflexe zăpăcificante, papă-lapte ăsta m-ar fi prins în cursă ca pe un iepure.

Apasă pe butonul care comandă deschiderea uşii şi mă escortează în anticamera cu santinele şi birou-mitralior. Supergeneralul de serviciu înlemneşte în drepţi când mă zăreşte.

— Ai grijă ca *senor* să nu ducă lipsă de nimic! porunceşte secretarul foarte particular.

Şi se retrage în biroul prezidenţial fără altă formă de rămas bun.

— Care este numele acestui distins tânăr? îl întreb pe general, în engleză mai întâi, dar nu vorbeşte englezeşte, şi într-o spaniolă chinuită mai apoi ca să-l fac să creadă că doar bâlbâi două vorbe, rămânând astfel credincios tacticii mele.

Ofiţerul superior în mod superior coboară vocea ca să-mi răspundă, cu spaima întipărită pe faţă, ca o hoaşcă bătrână când pomeneşte de Satana:

— Este Paolo Macabro, secretarul particular al slăvitului preşedinte.

Mi-s de părere că slăvit nu trebuie să fie, Macabro. În orice caz, își poartă numele cu cinste (1), căci este într-adevăr macabru.

Mi se servește tequila parfumat cu rădăcină de domino. Am dreptul la un fotoliu adus în mod special. Mi se oferă o revistă satirică din statele unite care îl înfățișează pe președintele consiliului israelit pișându-se pe harta Egiptului, având drept legendă: „Păcat că am prostată"

Tocmai mă pregătesc să o iau la cunoștință, revista, când ușa grea a biroului se deschide și se ivește președintele. Are coama zburlită, culoarea feței schimbată și ochelarii răsturnați.

— Dumneata! strigă țintuindu-mă cu arătătorul favorit.

Mă ridic ca un singur om.

— Domnule președinte?

— Fă-te-ncoa!

Mă supun, ușor neliniștit de starea de nervi a tiranului. Pe un tip ca el, care are putere discreționară, nu-ți dă mâna să-l vezi tunând și fulgerând. Orice se poate întâmpla, mai ales ce e mai rău.

Când sunt din nou în biroul lui, izbucnește:

— Ia-ți tărfele de aici, și repede, ai înțeles?

— Doamne Dumnezeule, strig, vreți să spuneți, preacinstite și cât se poate de slăvit președinte, că aceste minunate creaturi nu vă satisfac?

— Îmi freacă ardeiul una mai abitir ca alta. N-am poftă să fac dragoste cu fenomene de bâlci. Eu sunt o ființă echilibrată, domnule. Un suflet sănătos într-un corp cumpătat, aceasta este deviza mea, ar trebui să o știi!

---

[1] Ca toate personajele din romanele mele. de altfel.

— Dar, domnule preşedinte...

— Ajunge, sunt sătul de târfele dumitale şi de tertipurile lor nenorocite aşa-zis lubrice. Sunt o sfidare adusă dragostei : o insultă, domnule. Dacă ar fi fost din San Bravo aş fi dat cu vitriol pe ele şi le-aş fi pus să se culce cu măgari ; au mare baftă că sunt străine.

Cât ai zice ciocolată, mă gândesc că misiunea noastră a murit în ou. Cei patru s-au înşelat într-un hal fără hal. Trăgeau nădejde să-l scoată din minţi pe Chiraco cu şeptelul ăsta de zile mari şi, până la urmă, n-au făcut decât să-l scoată din pepeni. La urma urmei, n-am nici o vină. Am făcut ce mi s-a cerut, şi cu asta basta. Nu-mi mai rămâne decât să-mi strâng undiţele şi să mă întorc la mama.

Mă uit cum îşi varsă focul dictatorul. Uşa care dă în alcov a rămas deschisă şi le zăresc pe dragele mele franciscane punându-şi pe ele lenjeria cu nişte mutre bosumflate.

Mai apare cineva, chemat probabil de Tiago Chiraco. Este grăsunul Pantouflar, zâmbăreţ, cu barbetele mai frizate ca de obicei, cu un rânjet de o laşitate încântătoare în colţul crenvurştilor.

Se ploconeşte adânc în faţa stăpânului.

Le-a văzut pe gagici la pielea goală şi, crezând că preşedintele a fost în al nouălea cer, aşteaptă vreo nouă decoraţie, ba chiar nişte hatâruri îndelung râvnite.

— Pantouflar, atacă Chiraco pe un ton înspăimântător de îndulcit, le-ai văzut pe femeile astea, de dimineaţă, nu-i aşa ?

— Aşa-i, fabulos preşedinte, şi mi-am dat pe loc seama că Înălţimea Voastră va fi copleşită.

Tiago zâmbeşte, cam cum ar zâmbi un şarpe cu clopoţei.

Apoi urlă :

— De trei ori tâmpit, gogoman, ţucal, şobolan crăpat, coptură, mucozitate, negaţie, pântecăraie neagră, plod înverzit, pişat de broscoi, tampax învechit, şancru ambulant, creier găunos, înfulecă-puroi, comunist, gaură-n cur de maimuţă, opozant, bălegar de lama, căcăstoare, pateu de mortăciune, stângist, ulei rânced, socialist, cerşetor, hoit umblător, blenoragie, străin, scârnăvie, radical de stânga, pârţ, scursoare, păduche, putreziciune, supozitor, anarhist, otreapă, împuţitură, jeg, ratat, lapte acrit, scrabă, zid de hazna, viperă, centrist, scuipat, tâlhar, eroare, muncitor, jidan, scroafă, marxist, gunoi, zeamă de cretin, stârv, rahat rusesc, curist, fudulie scofâlcită, duhoarea smârcului ! (1)

Tace, la capătul puterilor, al mâniei şi al epitetelor. Apoi, după ce mai prinde puteri, porunceşte:

— În genunchi, câine blestemat!

Pantouflar, năuc de-a binelea, îngenunchează. Atunci Chiraco începe să-i tragă şuturi în bot până îl umple de sânge. După care se descheie la prohab, îşi scoate puţulica şi se uşurează pe faţa tumefiată a şefului de cabinet.

Şi, încă odată, are o tresărire... Apoi întreaga fiinţă i se destinde într-o clipă. Zâmbeşte.

— Pantouflar, zice, du-te şi adu o cârpă şi freacă parchetul !

După ce nefericitul colaborator iese, mă ia drept martor.

— Ah! am o sarcină grea, dragă prietene, îmi zice Tiago Chiraco. Necazul este, în meseria mea, că sunt singur. Bun, ia-ţi tărfele ; când mă voi sătura de

---

(1) Ţi-am grupat semnele exclamării la sfârşit, ca să nu despart invectivele lui Chiraco, să fie curgătoare.

cealaltă am să-ţi dau de veste să vii să o iei.

— Cealaltă? mă bâlbâi fără să pricep.

— Păi sigur: başoldina! Pe ea o păstrez, este o adevărată femelă, o ibovnică fără pereche (2). Trezeşte simţurile şi iniţiativele ei mă încântă. Sunt sigur că voi trăi lângă această femeie aleasă clipe de calitate. Pantouflar îţi va achita ce ţi se cuvine, nu am nimic de zis, având în vedere prestaţiile grăsanei, dar fii bun, cruţă-mă pe viitor de iniţiativele dumitale bizare. Eu am nevoie de o femeie adevărată, dragul meu. Am o misiune teribilă ; fără câteva clipe de destindere trupească, n-aş putea-o duce la bun sfârşit, căci hăţurile puterii atârnă greu. Dumnezeu mi-a încredinţat o misiune, trebuie să o îndeplinesc.

Din alcovul fermecat, Berthe, în slip de culoarea somonului şi sutien de dantelă, îmi face un mic semn pişicher cu mâna, în genul Oliver Hardy pus pe şotii.

Hotărât lucru, trăim într-o lume de capcane, de contradicţii şi de bătaie de batjocură.

— Amin!

CAPITOLUL CINCI

În care încerc să mă reorganizez (1)

Glagia, Tata şi Frofro tac mâlc.

Conduc rumegându-mi necazurile. Una din cele trei, nu ştiu care, stă lângă mine, în partea din faţă a maşinii. Când încerci să deosebeşti gemenii, de multe ori îţi pierzi vremea în zadar, şi argoul pe deasupra, iar când e vorba de trei gemene leit leite, apoi să te ţii, frăţioare! Ar trebui, ca la Port-Salut, să le scrii numele pe frunte.

Circulaţia este fluidă la Bravissimo. Maşini americane strălucind de crom, ale îmbuibaţilor, stâlpii regimului. Apoi bicicletele şi bicicletele cu motor ale plebei. De aceea conduceam nepăsător, cu cotul pe geam, cu privirea dusă, neatent la ce se întâmplă în jur.

Avenue (în spaniolă: *avenida) Revolución du Salut* este străjuită de un rând dublu de palmieri cu trunchiuri elefantine. Pe trotuare, o droaie de negustori cu tarabe de toate culorile, care vând orice, dar nu scump.

---

[1] Dar nu-i uşor.

Crepusculul se pregăteşte într-o mare apoteoză violet purpurie. În ţările astea, îţi pică pe mutră cât ai zice mai nimic şi este destul de deconcertant să treci aproape instantaneu de la o lumină orbitoare la penumbră, din care pricină felinarele se aprind în centrul capitalei înainte ca soarele să-şi ia tălpăşiţa.

— Ne întoarcem la hotel? întreabă posomorâtă vecina.

Ridic din umeri.

— Doar dacă nu vă arde de o plimbare pe ţărmul mării.

Cele trei târfe (sau graţii, cum vreţi) strigă de să-ţi crape gâtiţa că da, că da. N-au chef să se sihăstrească în pseudo-palace, vesel ca o casă de odihnă pentru cadrele ieşite din uz.

Aşa că, ajuns în Piaţa *Revolución du Salut,* o iau la dreapta spre litoral şi mă pomenesc pe un bulevard larg, cu cincisprezece benzi, străjuite de lampadare uriaşe. Este minunată autostrada aceasta, doar că are cusurul să fie mai mult largă decât lungă. Şi că de îndată, înainte să fi avut răgazul să treci într-a patra, îi urmează un drum nenorocit plin cu pietre, cu gropi împotriva osiilor şi câini vagabonzi, ba chiar şi păsări etice şi patetice hoinărind de foame.

Încetinesc. Avem tangaj. Dar aerul miroase frumos a eucalipt şi a şofran. Apoi, repede de tot, vezi marea, şi atunci jos pălăria! Pe ea, orice ai spune, orice ai face, poluare şi toate celelalte, n-o poţi opri să te vrăjească de-a lungul golfurilor limpezi. Mahomed, care se clătеşte la orizont, o preface în aruncătoare de torţe aprinse.

Mă opresc în vârful unei eminenţe cenuşii ca să admir purpura cardinală. Sunt aşa, nişte privelişti care, la o şerpuire a panoramei, te fac să uiţi de căcănăriile existenţialiste.

Cele trei pipițe ies din caleașcă să admire în voie, să-și îmbuibe nările, căci tare frumos mai pute în raiul ăsta.

Le ajung din urmă și iată-ne înșiruiți, toți patru, cu fața spre ocean, plini de smerenie în fața mărețului spectacol. Îmi zic că Tiago Chiraco nu-i decât o căcărează de oaie, bolnavă de friguri, în comparație cu așa ceva. Și că în zadar va pune să-i fie mitraliați la nimereală compatrioții, se va lăsa statuificat, pictat, poleit, tămâiat, stors, venerat, ridicat în slăvi, da, degeaba o va face, dobitocul, va crăpa și nu va mai rămâne din slava lui decât o duhoare puturoasă, în vreme ce soarele și marea o vor duce bine mai departe, ai naibii, în nesfârșitul cosmic.

— Ei, bunicuțelor, șoptesc pe negândite, iată-ne băgați până-n gât într-un rântaș care miroase urât a ars, așa-i?

Își scuturară căpșoarele alea băftoase, ce n-aș da să fiu în locul lor.

O clipă de liniște, după care soarele se răstoarnă în mare și ziua ni se stinge pe mutre. Și parcă întregul univers e cuprins de înfiorare, o adiere răcoroasă trece pe nesimțite ca un rămas bun. Și este emoționant ca un rămas bun fără cuvinte; un rămas bun al privirii care se stinge și care spune tot înainte să piară, tot ceea ce a spus vreodată în viața ei de privire vie, tot chinul de a fi fost și pe acela și mai sfâșietor de a nu mai fi de-a pururi și de a părăsi ceea ce abia de ai avut vreme să iubești anapoda.

Toate acestea.

Iar eu, ca de fiecare dată când o emoție îmi gâdilă inima și fuduliile, nedespărțitele astea, am un gând pentru ceea ce cred că are valoare în lumea asta: Félicie, turnul Eiffel, Marie-Marie, și melancoliile de bețiv în cârciumi tăcute.

Și pentru melcii umpluți sfârâind în tigaie; și

pentru curviştinele de treabă de pe la noi, sugătoare pricepute, binevoitoare ca nişte mame.

Suntem nimica toată. Şi nu facem decât să trecem, să trecem şi să ne petrecem.

— Ştiţi ce, fetelor...

Clipa cea mare a sosit. Trebuie să schimbăm macazul, să jucăm cu cărţile pe faţă, să ştim ce meşterim d'acu-nainte, cum zice Béru. Cum să ne punem pe picioare după această lovitură a soartei. Să vedem de nu există cumva un alt mijloc de a mijloci.

— Ştiţi ce, fetelor, treaba a mers prost, trebuie să întoarcem foaia.

Mă privesc în clar obscur, şi feţele lor, în mod halucinant leite, rămân de nepătruns.

— Până acum, frumoaselor, am fost discreţia întruchipată, mulţumindu-mă să îmi fac treaba şi lăsându-vă să v-o faceţi pe a voastră; numai că s-a ivit o stricăciune care are nevoie de reparaţii urgente, nu-i aşa? Or, ca să pot corecta traiectoria rachetei, trebuie neapărat să ştiu în ce fel aveaţi de gând să procedaţi.

Re-pauză.

Par uimite, frumoasele lighioane.

— Hai, scumpelor, să nu ne ascundem după deget, ar fi pierdere de vreme. Antonio este pentru voi ca un frate mai mare, lui îi puteţi spune totul.

Una întreabă:

— La ce să procedăm? La a face dragoste cu tembelul dumitale?

Iar eu, Santonio, al dracului de pişicher, îmi zic deodată după cum urmează:

„La urma urmei sunt surori, nu neapărat complice. Şi dacă n-ar fi decât una din trei însărcinate cu treaba necurată?"

— Prea bine, strâng hăţurile, vine fiecare pe rând să stăm de vorbă.

— Păi de ce? se miră în cor.

— Executarea! zic şi intru în maşină.

Şi cele trei cehoviene mici se supun fără a părea că s-au prins de ce fac aşa. Una după alta, urcă în maşină.

Fiecare rosteşte acelaşi cuvânt:

— Ei?

Mandea răspunde cu aceeaşi frază.

— Tu trebuia să faci treaba, păpuşico?

Ştiu bine că, de la Lemmy Caution, nu-i mai zici păpuşico unei gagici. E aşa de demodat încât i-ar stoarce lacrimi şi bunicii lui Alice Sapricht; dar eu sunt un tip plin de reminiscenţe.

Cele trei surori exclamă pe acelaşi ton, amestec de curiozitate nerăbdare şi grosolănie:

— Despre ce treabă tot vorbeşti, drăcia dracului!

Cu toate trei încerc, pe rând, să insist:

— Nu faci bine că vrei să mă duci cu preşul, puicuţo.

— Dar nu te duc deloc cu preşul, ce te apucă? Unde vrei să ajungi?

— Bine, bine, s-o lăsăm baltă.

După ce termin de şiruri interviuri fulger, rămân la volanul roabei, mare zevzec căzut pe bec. E ceva la mijloc, văd bine. Gagicile astea mă bagă în bucluc. Au ordin să nu spună nimic, orice s-ar întâmpla. Aşa că îşi vor pune lacăt la gură. Şi în vremea asta grăsana de Berthe se dă în vânt să-i facă cheful lui Tiago pe cheltuiala Republicii Franceze Una şi Indivizibilă. Drept să-ţi spun, mă aflu într-o situaţie dintre cele mai neghioabe.

Mă dau jos lângă şeptel. Muştarul e gata să-mi sară. Mi-ar place să le plesnesc peste bot pe graţiile astea disprețuite. Le zic, plin de răutate:

— După cum vedeţi, frumuseţea este un lucru relativ căci Chiraco a preferat-o pe başoldină. La ce

vă folosesc nurii voştri, nimfelor, dacă unul dintre maimarii Lumii a Treia îi preferă pe cei ai unei căpcăune osânzoase?

Rănite ştii unde? În amorul propriu! Ridică din umeri, înţepate. Cea care seamănă cel mai mult cu celelalte două murmură:

— La început părea mai îndrăzneţ, scârba asta. Începuse să-mi sugă ţâţele ca un viţel care suge lapte de la maică-sa.

— Pe mine mă lua în cleşti, zise cea care e leită cu cea dintâi.

— Iar eu, la cerere, îi frecam ardeiul, dezvăluie cea de a treia pe care am putea-o lua drept surorile ei.

Prima reia:

— Tipul e capiu. M-a muşcat deodată ca o brută după care m-a scuipat pe piept.

— Iar pe mine m-a zgâriat cu unghiile, întăreşte a doua.

— Pe mine m-a pocnit cu genunchiul în falcă! se vaetă a treia. L-a apucat aşa, nitam-nisam. Şi imediat s-a ridicat strigând că suntem vândute diavolului şi că trebuie să ne punem la iuţeală ţoalele şi să ne luăm valea!

Acum a căzut noaptea ca valorile franceze la Bursa din Paris în perioada preelectorală. Nu se mai văd decât luminile din Bravissimo, la dreapta. Un crâmpei de lună încearcă să străpungă norii ca să-şi oglindească mutrişoara în ocean, dar se apropie furtuna, o furtună care repejor o să ne pice pe cap.

Curios personaj, Chiraco ăsta. Izbutesc cu greu să înţeleg de unde îi vin aşa deodată schimbările de direcţie. Într-o clipită, respinge instanţa în curs ca să o condamne şi să se orienteze către ceva cu totul diferit.

— Hai, gata, ne cărăm, domnişoarelor, căci vor cădea găleţi: ţara asta este o cabină cu duşuri.

Ne urcăm în maşină şi n-aş fi în stare să-ţi precizez dacă de data aceasta muieruşca de lângă mine este aceeaşi de mai înainte.

După cum am pronosticat, ploaia începe să cadă. Diluviu, să nu ne temem de cuvânt. Aşa de deasă, de intensă, încât nu are rost să conduci sub asemenea trombe. Ridicăm toate geamurile şi aşteptăm să treacă. În doi timpi şi trei mişcări — nici măcar atât: în doi timpi şi o mişcare — geamurile şiroiesc. Parcă ne-am găsi într-un clopot pentru scufundări şi am sta la adâncimi vertiginoase. Tovarăşele mele cotcodăcesc de teamă cum că este sfârşitul lumii. Caroseria maşinii este o tobă în care se bate din răsputeri. Şiroirea apei este atât de violentă încât vehiculul se clatină, din când în când, sub izbituri necruţătoare. Asta durează câteva minute după care, fâââsss, totul se opreşte aproape instantaneu. Şi este iarăşi linişte. Nu se mai aude decât scurgerea apei pe drum. Sucesc cheia de contact temându-mă ca aprinderea să nu fie înecată, dar nu, tinichelele astea americane sunt oricum rezistente. Demarez. Ce se întâmplă, măiculiţă? Roţile abia se învârt şi fac un zgomot drăcesc de crătiţi goale legate de bara de protecţie.

— Ce-i? întreabă şoricuţele.

— Tare mă tem că a plesnit un cauciuc.

Cobor să văd. Era optimist, Antonio; nu unul, ci două cauciucuri sunt nasolite. Cele din spate. Întrucât la drept vorbind nu am decât o roată de schimb, va trebui să ne luăm picioarele la spinare ca să ne întoarcem.

Le dau domnişoarelor vestea cea bună precizând că nu suntem departe de oraş şi că e vorba de o jumătate de oră de umblătură.

Bombăne ca nişte căpiate, puturoasele.

Trăim vremuri când omul refuză să se folosească de picioare. Vrea să facă schi, să joace tenis, golf, dar

să meargă doar pentru a înainta, să-şi folosească ţurloaiele ca mijloc de locomoţie, asta îl bagă în sperieţi. Nu-şi dă seama cât de repede ajungi aiurea punând un picior în faţa celuilalt.

Făcând haz de ceea ce ştii, alcătuiesc o formaţie de *girl-scouts*. Şi tocmai când voiam să plec cu patrula mea bag de seamă care-i tărăşenia. Nu suntem singuri. În umbră, stând pe bolovani uzi, se află trei inşi, cu puşcoaie între picioare. Sunt goi până la brâu, îmbrăcaţi doar cu şorţuri ude, iar pielea lor bronzată se deosebeşte greu în beznă.

Am nevoie de câteva clipe până să le pot deosebi faţadele. Aş minţi zicând că sunt patibulare. Ba chiar au ceva nostim pe muie.

— Hello, *senor* şi *senoritas!* zice unul dintre cei trei pehlivani.

— Ce va să zică asta? îl întreb.

Puştoaicele s-au înghesuit în mine, speriate cum nu poţi să-ţi închipui. Abia izbutesc să mai respir.

— Suntem nişte bieţi partizani, mă linişteşte interlocutorul meu.

— Partizani ai cui, partizani ai ce?

— Ai altceva, *senor*. Noi luptăm împotriva tiranului care duce San Bravo de râpă.

— Să vă mai spun, domnilor, că suntem nişte străini prea puţin interesaţi de politica acestei ţări?

— Sunteţi neapărat interesaţi, căci călcaţi pe pământul ei, dumneavoastră şi aceste frumoase doamne, *senor*.

— Nu cumva dumneavoastră sunteţi cei care, profitând de furtună, mi-aţi găurit cauciucurile maşinii?

— Chiar noi, *senor*. Şi o să vă găurim şi pielea dacă refuzaţi să ne urmaţi.

Spus cu amabilitate, dar hotărât, şi te prinzi la

iuţeală că nu trebuie să bagi în aceeaşi oală acest avertisment cu ultimul banc cu Marius şi Olive[1] dat fiind că asta n-ar rămâne deloc fără urmări.

— Să vă urmăm unde? întreb cu un zâmbet leit cu al său, încât ar putea fi luate, şi unul şi celălalt, intervenind şi fenomenul de osmoză, drept gemene.

— Nu prea departe, *senor*.

— Şi ce să facem?

— Numai bine, asigură *guerillero* care are un anumit simţ al umorului, fiţi fără grijă, nu mergem departe.

Începem să mergem în caravană, însoţiţi de aceşti domni. Curios lucru, mă simt aproape la largul meu; sunt oameni care îşi impun felul lor de a vedea lucrurile, şi care nu-ţi fac nici un rău dacă nu le încurci treburile. Haioşi, pe bune.

Pe drum (de catâri), îl întreb pe vorbitor (care trebuie să fie şef de vreme ce vorbeşte) ce aşteaptă de la viitor, el şi *peonii* lui.

— Libertate, *senor*, răspunde. Desigur, sunt maşinaţiuni comuniste, în faşă, dar noi avem un alt ideal. Înainte de venirea lui Chiraco la San Bravo era raiul pe pământ. Năzuiesc să fie din nou. Ni s-a zis „luptătorii din ploaie" căci tactica noastră constă în a lovi pe vreme de furtună, care opreşte totul. Aţi avut dovada.

— Excelentă tehnică, prietene, nu mă pot împiedica să încuviinţez ca om de acţiune care ştie să aprecieze faptele deosebite ale celorlalţi oameni de acţiune.

---

[1] În legatură cu „Marius şi Olive" oare de ce poveştile belgiene au luat locul poveştilor marsilieze? Şi întrucât sunt la acest capitol, lasă-mă să-ţi precizez un lucru. Numim „poveşti belgiene" nişte poveşti flamande. Belgienii valoni nu sunt din fericire mai tâmpiţi ca tine, ba chiar, vezi, mă întreb... Un autor iubitor de dreptate depune în josul acestei pagini această rectificare.

Mergem o bună jumătate de oră de cel puţin treizeci de minute pe o potecă cu pietre. Locul acesta din San Bravo este de origine vulcanică şi rocile au culoarea cenuşie a elefantului. Picioarele încălţate cu pantofi de piele alunecă pe ele ca pe coji de banană, ceea ce ne încetineşte considerabil deplasarea. Răsună un bubuit îndepărtat care te duce cu gândul la tunet. Pe măsură ce înaintăm sporeşte, se precizează, devine vuiet. În cele din urmă ajungem pe malul accidentat al unui torent adânc, cu ape nămoloase, care se prăvale dispărând în prăpăstii stâncoase din care ţâşneşte apoi mânios ca să se rostogolească spre gâtuituri întunecate în care îl auzim mugind. Este frumos, impresionant. Zgomotul mai ales îţi foarfecă nervii. Nimic mai eficace decât zgomotul. Nimic mai distrugător pentru om. Bagă-i în timpane decibeli cu nemiluita şi l-ai dat gata. Lovit de boală, cu membrele fleşcăite. De ce crezi că şi-au echipat nemţii Stukasurile cu sirene infernale care să vină în picaj peste coloanele noastre, ai, părinţele? Pentru că se prinseseră la efectul dislocator al zgomotului.

Ajungând pe marginea acestui cărăuş de apă nămoloasă, cele trei surori Târfescu îşi pun lăbuţele pe urechiuşi, în aşa hal le huruie infernul ăsta în timpane. Scot mimici îngrozitoare de constipate fără leac. Atunci şeful detaşamentului ne îndrumă spre o cădere de apă ca şi cum ne-ar invita să facem un duş la o presiune de cincisprezece kile. Credem că-şi va vârî devla sub apă, dar nu, ocoleşte şuvoiul şi se strecoară între apă şi peretele stâncos. *Guerilleros* ne silesc să-l urmăm. Când trecem suntem stropiţi zdravăn de şiroaie năvalnice. Este o Niagară în mic, cataractele de pe Zambezi. Ajungem în faţa unei deschideri pătrate. Pătrundem într-o peşteră. În jur de două sute de metri pătraţi. Tot ce trebuie ca să trăieşti în condiţii acceptabile: frigider cu baterii, canapele, paturi, bibliotecă, mese, scaune, fotbal de

masă, iaurtieră cu pedală, cântar pentru copii, saună, joc cu săgeți a cărui țintă îl reprezintă pe Tiago Chiraco (ficare ochi face o sută de puncte) cinema porno, păpuși gonflabile, casă de pensii pentru cadre, stand de tir și până una alta mă opresc aici prea atras de ceea ce este expus înăuntru și cu fundul țâțâind de frică încât niciodată nu mi se va mai putea lua temperatura. Căci, nefiind ultimul dintre tembeli, nici măcar antepenultimul, îmi zic că dacă am fost aduși aici nu se tem de un denunț posterior din partea noastră. Un bârlog de o asemenea calitate, pentru niște gagii hăituiți, este unt pe pâine. Nu vor risca să-și dea foc la valiză punându-ne iarăși în circulație. Or, cum nu le trece prin cap să ne asigure culcuș și haleală pentru cei o sută zece ani care în mod logic ne mai rămân de trăit, înseamnă că au de gând să ne curețe.

După ce intrăm în peștera minunilor, băieții ăștia de treabă ne încercuiesc după ce ne-au așezat roată în jurul mesei centrale.

Iar șeful împinge o ușă imitație de stâncă pentru a ascunde intrarea. Trebuie să fii isteț al dracului ca să dibui o astfel de ascunzătoare, ascultă-mă pe mine.

Dă drumul la lumină și o plafonieră gigantică împrăștie peste noi o strălucire de bloc operatoriu.

— Fetele vorbesc spaniola? mă întreabă șeful.

— Nu.

— Atunci spuneți-le să-și pună bijuteriile pe masă fără să facă mofturi; și golește-ți și dumneata buzunarele.

— Operațiunea prăduire? rânjesc.

— Noi nu putem ridica impozite ca să trăim, *senor*, pledează interlocutorul meu, un zdrahon frumos cu ochii de jăratec și dinți de lup, cu o barbă colier care aduce cu astrahanul: după ce vom fi luat

puterea, nu vom mai avea nevoie să jefuim astfel lumea.

Râde sincer, în cascade (din pricina căderii de apă, probabil). Le împărtăşesc surorilor Bouquinquant pretenţiile lui; sunt prea speriate ca să se împotrivească şi îşi scoate care mai de care brăţările, colierele, inelele şi cerceii. În ce mă priveşte, pun Piagetul meu extraplat pe masă, ca şi teancul de chiracos. Şeful mangleşte totul şi-l pune într-o cutie de fier. Pentru a fi cu conştiinţa împăcată ne pipăie ca să se încredinţeze că n-am trişat.

— E bine, aprobă. Veţi împărţi cu noi o masă sărăcăcioasă.

Se înveseleşte şi adaugă:

— Aţi plătit-o destul de scump!

După cum vezi, buna dispoziţie face casă bună cu revoluţionarii san bravieni.

Haiul cu tipii ăştia e că, la fel ca cele trei staruri, se aseamănă. Se întâmplă mereu la franctirori, ia notă. Ţi-l dau pe Castro spre pildă, ai fi zis că toţi războinicii ăştia au devla lui. Mimetism. Îţi vine să crezi că luptele secrete uniformizează feţele.

Unul dintre aceşti domni amabili îşi pune un fel de cazacă de in pe torsul lucitor şi îşi scoate şortul ud. Cazaca îi ajunge ceva mai jos de buric; dar nu se ruşinează. Tovarăşii îi ţin hangul. Şi iată-i pe vajnicii mei luptători cu donşoara puţulică bălăbănindu-se, balanga-balanga; nişte tipi bine clădiţi: sculă zdravănă de franctiror, comestibilă şi pe care o bănuieşti gata de atac de cum ai ridicat piedica.

Unul dă drumul la radio. Tovarăşii se ocupă de ronţăială. Nu-i chiar aşa frugală. Rece, dar consistent: salată de ciuşti, pulpă de *gaudillo,* merte fierte, brânză de ţap, fructe din grădină, cafea.

Deodată crainicul întrerupe programul de muzică de cămară. Abia îşi trage sufletul, e surescitat, mai

mai să leşine. Declară cum că s-a aflat de moartea lui Pedro Pantouflar, şeful de cabinet ataşat de presă şi de ambasade. O criză probabil cardiacă, ţinând cont de promptitudinea ei, l-a doborât tocmai când se pregătea să se aşeze la masă. Urmează meritele acestui om de bine, erou al Revoluţiei, tovarăş nespus de leal al divinului Chiraco pe care l-a slujit cu un devotament încercat, cu o stăruinţă neslăbită şi trudă până peste cap. Pantouflar lasă în urmă o biată mamă copleşită de durere, o văduvă în stare bună şi trei băieţi frumoşi plus şase fete. Aflând veştile supreme, slăvitul preşedinte ar fi hotărât să-i decerneze cu titlu postum ordinul Găurii Oculte şi al Bananei, cea mai înaltă recompensă creată de noul regim. Funeraliile vor avea loc mâine dimineaţă în catedrala din Bravissimo de faţă fiind Corpurile constipate, un detaşament al gărzii şi defunctul drapat într-un drapel, ceea ce este o nimica toată.

Guérilleros sar în sus de bucurie. Declară că o veste aşa de bună trebuie udată. Tequila curge în valuri. Dar gagiul mandea, fiu unic şi preferat între toţi al lui Félicie, distilează gânduri calitate extra. Îşi zice, tovarăşul Santantonio, că criza cardiacă ar fi putut avea loc în urma furiei lui Chiraco. Acesta din urmă îşi va fi potolit setea de răzbunare, cum se zicea în foiletoanele de altă dată. Cine ştie dacă nu şi-a revolverizat şeful de cabinet sau dacă nu i-o fi smuls vena jugulară cu unghiile ca să-i treacă năbădăile?

Chiolhanul o ţine aşa până târziu în noapte, în peştera franctirorilor. După ce au leorpăit de zor, domnii aceştia hotărăsc să-şi facă poftele cu tovarăşele mele. Le împărtăşesc fetelor această dorinţă plină de cucernicie. Nu are nimic care să poată sperla nişte persoane de teapa lor. Ba chiar îi găsesc arătoşi pe aceşti tâlhari cu muşchii încordaţi şi

piele lucitoare, cu scule promiţătoare, cu dinţi de lup, şi dăi şi dăi, şi dăi şi dăi...

Începe atunci o straşnică partidă. Un adevărat dezmăţ. Îmi zic că aş putea profita ca să încerc ceva, numai că şeful companiei nu-i de ieri de azi pe lume (e cazul s-o spun) aşa că un om înarmat stă mereu de veghe urmărindu-mă în timp ce tovarăşii săi trag pe rupte. Trebuie să precizez, pentru a cauţiona adevărul spuselor mele, că tipii ăştia fac treabă nu glumă. Nu că le arde de înfloriturí. Suptul ca-n Moldova, toamna, vinul, încălecatul de-an picioarelea, căzăceşte, trapul ca la Viena, nu-i interesează nici cât. De când cu venirea lui Cristofor Columb, treaba se face temeinic, bătrâneşte, în Americi. Sănătos şi zdravăn, cu nasul în pernă, cu, din când în când, o mişcare de înotător de craul pentru a asigura oxigenarea gagiului. Nimic de zis, ce-i al lor e al lor, au arcuri la cur băieţii ăştia. Drace! Iepuri, ce mai. Dus-întors de o mie de ori pe secundă! Dacă ar folosi un vibromasor, nu şi-ar da seama de diferenţă, missurile, după cum se zice la France Inter. „Umbrele" astea, de le-ai vedea grăbind sprintul, ai rămâne mascat. Tot plutonul umăr lângă umăr, pe o palmă de loc, trăgând nebuneşte care să treacă primul linia de sosire. Totul fără o vorbă. Cursă contra cronometru de mare clasă. N-auzi decât zgomotul sacadat al respiraţiei şi geamătul înnebunit al somierei pusă la scuturat.

Se rostogolesc într-un *rush* suprem, destul de frumoşi în efort, trebuie să recunosc; bărbaţii care trudesc din greu, fie că sunt tăietori de lemne, rugbişti sau regulatori de muşte, impresionează. Există o măreţie în depăşirea puterilor corpului. Pe moment, Anquetil a fost mai exaltant decât Pascal. Şi Cassius Clay decât mine. Pe noi ăştilalţi, pe Pascal, pe mine, ne salvează posteritatea. Nu lăsăm un nume,

lăsăm o operă. Un nume se uită, o operă continuă să trăiască şi să se regenereze. Când vorbesc astfel, tu te prinzi desigur că exersez, căci la urma urmei Pascal nu-i atât de cunoscut, poate doar pentru a-i şucări pe puştii mei la bac.

Fapt e că cumetrii noştri se slobozesc mai toţi odată, într-un lapsus de timp foarte redus, după cum zice Grăsanul.

Războinicul care era cu ochii pe mine se grăbeşte să se arunce pe bucăţica ce i se lasă. Nici n-apucă bine surioara care a scăpat prima să se adune că el şi începe o cursă de urmărire de-a dreptul aiuritoare.

O călărire smintită, asta face Pancho Villa! Era să uit, numele lui adevărat este Fuchebine-Sanchez. Fulgeră cu steriletul vărsător, pezevenghiul. Doamne Dumnezeule, ce demaraj nebunesc. Dar cum de poate, tipul? E plin de cutezanţă, v-o spun eu. De fapt, ia te uită: frige! taman asta prevăzusem... În ritmul ăsta o să-i ia foc o fudulie. Ca la avioanele catapultate, când o aripă se freacă.

Ho, nebunule! Puştoaica (cea care seamănă cel mai mult cu cele două surori) începe să ţipe că-i desfundă comoara Templierilor. Cu atât mai mult cu cât e cel mai bine înzestrat şi, pe deasupra, tot văzând isprăvile tovarăşilor, s-a transformat într-o barieră!

Ce să facă, mititica, cu un taur aşa de pătimaş. O străpunge buhaiul cu ditamai scula. O să-i facă o fofoloancă cât peştera, ca mai apoi toţi iubiţii să se piardă în ea. Păsărica ei nu-i peştera lui Ali Baba, ce naiba! E capitalul ei, fondul ei comercial, la urma urmei. Delapidările nu sunt garantate de casa de asigurări Lloyd. Cine o s-o mai vrea! Nu vă îngrămădiţi la răspuns, bandă de tembeli!

În sfârşit, atâta se trudeşte încât ajunge la capăt înainte de dezastru.

După care, toată lumea merge la culcare şi doarme ca-n somnul celor drepţi.

De-ai şti ce ne aşteaptă la deşteptare!

Ba nu, înainte să ne deşteptăm, să trecem la alt capitol, merită!

CAPITOLUL ŞASE

În care nu toată lumea se mai trezeşte

De ce oare vuietul căderii de apă, în faţa uşii, mă duce cu gândul la o moară din copilărie? E firesc, ce zici? Aha, bine! Da, la urma urmei, dacă apa îţi aminteşte de un lucru pus în mişcare de apă, asta curge de la sine! Sunt naiv câteodată. Am mirări de îngeraş. Ba chiar, de multe ori, parcă sunt tembel. Mai mereu. Sunt cel mai inteligent dintre toţi tembelii în preajma cărora mi-a fost dat să stau, dar fac totuşi parte din breasla papucarilor. Sunt un tâmpit care va fi izbutit de minune să semene îndoială. Prin repetare, asta te oboseşte. Strădania aduce după ea uzura. Te zbaţi ca să creezi nişte aparenţe, te lupţi cu propria fire, cu cele din care eşti alcătuit, cu materia; te înţoleşti, îţi bagi nasul în subjonctive, înveţi lucruri pe care le restitui cu îndemânare şi bunăcredinţă; ceilalţi cred că te-ai ajuns. Îşi zic „E grozav, tipul. Ce clasă, ce inteligenţă, şi ce cultură!" Dar dacă s-ar osteni să scormonească, ar descoperi că eşti ce? Am să ţi-o spun eu: nimic! tocătură de tembelism. Harababură,

ce mai! Zero şi infinitul alergându-se prin căpăţâna cugetătoare a lui Antonio.

Bun, întorcându-ne la oile noastre, cândva, moara, în faptul serii, pe un cer plin de tristeţe şi de melancolie. Roata morii pe care o pierd în toţi zorii, plină de noroi şi de muşchi şi care nu se mai învârtea, şi nu se va mai învârti niciodată şi niciodată. Şi ce-i mai sinistru decât o roată care nu se învârte, ce e mai contrar geniului omenesc? Focul, piatra tăiată, roata... Şi dacă roata nu se mai învârte, e nasol, nu? Ia notă, mie îmi plăcea să stea nemişcată în starea de ruină în care se afla, lângă moara transformată în casă de odihnă. Erau nuferi jur împrejur, aşezaţi pe petalele lor verzi. Bule mari ieşeau să se spargă deasupra apei, printre plantele acvatice. Dar văd că-ţi povestesc, şi-ţi tot povestesc lucruri de care te doare în cot, sărman de tine. Amintirile sunt bune pentru cel care le are, nu pentru cei care le ascultă. Pe ale tale, amintirile, ţi le dau în dar. Şi-mi dau seama că şi cu ale mele, e tot aia. Şi totuşi, de la o anumită vârstă au mare nevoie să cotrobăie prin ele, temporanii mei. Iată-i pe toţi apucându-se să-şi nareze copilăria, iubirile, tipii pe care i-au cunoscut, întâmplările eroice la care au luat parte. Suntem tembeli, pe cinstea mea, de nespus. Nu mai este revocabilă, o tâmpenie aşa de mare! Nu scapi de ea cât vei trăi. Vine o clipă când nu mai faci faţă. Treci de partea duşmanului. Te întorci în tâmpenia ta ca să-ţi regăseşti liniştea. Te învoieşti să-ţi pui urâta cazacă de tâmpit, ca pe o pijama. Oboseala răpune totul.

Gata cu chestia asta.

Bun, ne trezim.

Nu eu *the first:* una dintre cele trei surori, nu voi şti niciodată care.

Se smulge cu greu din vălurile subţiri ale viselor

de păianjen de latrină. Şi unde nu ţipă o dată, da ce ţipăt, nenişorule, că ne sângerează canalele auditive!

Mai rău ca-n filmele de groază. Dacă ar fi să-l transcriu mi-ar trebui pe puţin trei pagini numai cu „i"-uri; zău aşa.

Ţâşnesc.

— Ce? Ce-i! Unde?

Fata e sublim de goală, cu ţâţişoarele bine întinse, cu bucile modelate cu mâna. Arată cu cele două arătătoare puncte precise din peşteră; acolo unde soilesc domnii franctirori. I-ar trebui patru mâini, drăgălaşei, ca să arate totul deodată. Căci sunt patru cadavre de văzut. Cele ale prietenilor noştri tâlhari. Da, au decedat, luptătorii din ploaie. Morţi toţi deodată, cu gura căscată, cu ochii ieşiţi din orbite, cu mâinile crispate pe piept. Nişte măşti înfiorătoare, bagabontule. Să ne facem la iuţeală semnul crucii, să ne rugăm celui atotputernic care ne stă deasupra tărtăcuţei.

Abia atunci m-am prins la tot. Una din cele trei frumuseţi (ba chiar toate trei) a (sau au) administrat celor patru *guerilleros* un praf de să se aleagă pulberea. Iar aceştia au mierlit-o soilind, după ce au chefuit cum se cuvine. Şi curvele astea ale dracului se prefac de minune că sunt uluite, speriate. Mă roagă să plecăm. Îşi pun cu grabă febrilă chiloţii şi ţâţofixurile. Smiorcăie, oftează, sughit, se tânguie şi alte verbe migălite.

Iar eu, fără să-mi pierd bostanul, recuperez bijuteriile, biştarii, tot ce ne furaseră soldăţoii. Dau uşa la o parte. Căderea de apă cade tot mai nestăvilit, *because* ploile care peste noapte au fost la manevre.

Ne cărăm în şir indian (aici se mai găsesc câţiva cheyeni de rasă, azteci angajaţi pe ici pe colo şi numeroşi incaşi făcând volte la volanul vreunui Mustang).

Soarele se cațără la orizont. Pădurea e plină de ciripitul păsărilor. O luăm la picior până la drumul unde ne-am lăsat în ajun tomobilul. E tot acolo, desigur, dar în ce hal, cum ar fi zis prietenul meu Carol Quintul, cel mare și cu barbă. E fantoma unei mașini. Nu mai are roți, nici volan, nici husă, nici motor, nimic altceva decât șasiul și caroseria. Niște pirahna mâncători de Buickuri au dezgolit-o până la oase, în timpul nopții, mai rău decât dacă am fi lăsat-o pe autostrada din Nord. Notează că având caltaboșii crăpați, nu o mai puteam folosi!

Ne vedem de drum pe jos spre Bravissimo. Cu inima grea, cu picioarele moi. Eu n-am avut niciodată vocație de cercetaș. Marșuri forțate, mulțumesc, nu! Donșoarele bodogănesc. Zic că de cum ajung la oraș vor neapărat să se ducă la spital, să fie examinate de sus până jos de un doctor, să li se facă analize la sânge, la pipi, la toate celelalte, căci temnicerii noștri au murit mai mult ca singur de o epidemie nespus de pernicioasă. Și care se ia mai ceva ca blenoragia. Mofturile lor încep să mă zgândăre la fudulii.

— Scutiți-mă, mucoaselor! strig. Tartarinii noștri n-au murit de friguri, nici de tifos, cineva le-a condimentat ciorba cu otravă, dacă vă prindeți la ce vreau să zic.

— Cineva! Păi cine? strigă toantele.

Ca să vezi ce tupeu au! Prinde tot mai mult rădăcini în mine ideea că numai una e la curent cu totul și face pe niznaiul ca să nu dea de bănuit surorilor.

Întrucât nu răspund la întrebare, și pe drept cuvânt, strigă:

— Dumneata? Dumneata i-ai otrăvit pe tâlhari!

— Eu! Ferească sfântul!

— Dacă oamenii ăia au murit otrăviți, asta numai

dumneata ai putut-o face, că doar nu crezi că am făcut-o noi?

Ba dimpotrivă, eu tocmai asta cred. Îmi ascund nehotărârea după un râs mai mult sau mai puțin bine venit. La urma urmei numai rezultatul contează. Făcându-le tipilor de petrecanie, cea care le-a administrat o băutură magică ne-a salvat viața. Patru vieți în schimbul altor patru, este o socoteală care ține. Desigur morala nu-i teafără, dar simpaticele noastre persoane sunt. Și asta este esențial.

Înainte să ajungem la mahalale, sforăitul unui motor se aude din urmă. Primul de când am plecat din peșteră. Ne aliniem pe marginea drumului și ridicăm toți odată degetul mare. O furgonetă Mercedes, albă și nouă, se ivește într-un nor de praf. Cuminte, oprește lângă noi. Un tip de prin partea locului se află la volan. Poartă ochelari mari de soare cu oglindă. Și nu-i nimic mai neplăcut decât să-ți vezi mutra când încerci să o dibui pe a celuilalt.

— Ne puteți duce și pe noi până la centrul orașului, *senor?* îl întreb cu multă urbanitate și cu un zâmbet cât cel de pe afișele care îți zic să-ți plasezi mangoții la banca „La Jidanu" unde te vei bucura de toate avantajele: credit, dobândă, supt la orice oră, curățatul mașinii de pomană și tragere lunară de bonuri de la casă, toate astea...

Gagiul care gândește datorită ochelarilor îmi răspunde fără să stea pe gânduri.

— Cu plăcere, urcați în spate!

Îi mulțumesc acestui camionagiu îndatoritor și mă grăbesc să deschid ușile din spate ale vehiculului. Caleașca e goală, dacă nu punem la socoteală cele două sau trei lăzi de lemn pe care ne punem fundurile. Mașina pleacă.

Iar eu îți spun că tipul nu-și răsfață cutia cu viteze. Felul în care bagă într-a-ntâia până la o sută,

mai să ia foc motorul, spune mult ca linia Transiberianului despre talentele lui de pilot. Şi nu ia în seamă panourile indicatoare de viteză, drăguţul. Trece ca o bombă, frânează mortal, virează scurt, accelerează iarăşi. Nu trece mult şi ni se face greaţă, îmbarcaţi cum suntem în fantasia Marelui Opt. Toantele mele strigă care mai de care încercând să se agaţe de mine, de mine care nu mă agăţ decât de demnitatea mea de mascul. Noroc că centrul din Bravissiomo nu-i departe.

Nu-i departe? Păi...

Se scurg cinci minute în ritmul acesta infernal. Apoi zece, apoi un sfert de ceas.

Mi-s de părere că şoferul nu a înţeles nimic din rugămintea mea şi că merge dincolo de capitală. Singurul drum care duce în altă parte ajunge în port, care se află la o groază de kilometri (pe puţin). Oţărât, încep să bat toba în geamul care ne desparte de acest Fangio* san bravian. Drăcia dracului! Aleargă mai departe, cu pedala acceleraţiei la podea, nemernicul.

Ajung clătinându-mă la uşa furgonetei şi apuc clanţa. Fatalitate, e blocată! Degeaba mă chinui, înjur, afurisesc, împing, ciocănesc, liturghez[1], n-am cum deschide.

— Ajutor! Ajutor! chelălăie pişăcioasele mele, îngrozite.

— Haide, haide, fiţi cuminţi, scumpelor! le zic aspru, cu demnitatea unui comandant de Boeing care din patru motoare are trei în flăcări şi care se poartă

Editorii

* Fangio, Juan Manuel — pilot de curse argentinian, de cinci ori campion al lumii (n.t.)

[1] L-am întrebat pe San-Antonio despre semnificaţia neologismului a liturghiza, folosit, după părerea noastră, cam anarhic în acest paragraf. Ne-a răspuns că trebuie să ne ducem de unde am ieşit. I-am urmat sfatul şi avem motive să ne felicităm.

ca şi când aerul condiţionat ar fi prost reglat; puţină demnitate, ce dracu!

De bine de rău îşi revin.

— Dar ce se întâmplă? întreabă cea din mijloc.

— Bombonico, nu se poate să nu fi auzit vorbindu-se de Charybda, monstrul fabulos care păzea intrarea în strâmtoarea Messina. Avea neplăcutul obicei să înghită navele care se iveau. Atunci, bieţii marinari, ca să nu fie înfulecaţi ca nişte stridii, schimbau direcţia; obosiţi, dădeau peste Scylla, un alt monstru, cu şase capete, care-i hăpăia în şase dumicate! Am tras o păţanie ca cea a mateloţilor despre care vă vorbesc; scăpând de Charybda, am nimerit peste Scylla. Dacă formula vă place, păstraţi-o în amintirea mea, frumoaselor, căci tocmai am născocit-o.

Nu mă ascultă.

Plâng.

E ciudat că lacrimile te fac surd. Şi totuşi aşa este. Vehiculul utilitar îşi vede de drum ca o ghiulea. Noi ne vedem de hâţânat. Mi-ar trebui ceva uşor contondent pe margini ca să sparg unul din cele două geamuri mate (ca să fie clar) montate în fiecare panou. Încerc cu ciubota, numai că avem de-a face cu sticlă incasabilă.

Fie: aşteptăm.

Se va întâmpla ceva în cele din urmă? În mod fatal va trebui să ne oprim. O maşină cu motor are nevoie de carburant şi trebuie să facă plinul. Chiar de ne-am îndrepta spre Ţara de Foc, şi tot am mai poposi pe ici pe colo.

Le explic asta. Încep să intre în panică, frumoasele mele curvuliţe poleite. Şi hohotesc precum nişte fetiţe.

— Ce ţară, behăie, o s-o ţinem minte cât vom trăi!

Să le audă Dumnezeu!

*

* *

A trecut o oră, şi cum prevăzusem, furgoneta se opreşte. După zgomote, îmi dau seama că ne găsim într-un port, din pricina sirenelor, a gâfâitului vapoarelor, a scrâşnetului macaralelor.

— Ajutaţi-mă, fetelor, o să le cântăm una ca pe la noi ca să dăm alarma.

Şi, dând pildă, încep să lovesc în tablă cu picioarele şi pumnii urlând să-mi sparg bojocii. Încântătoarele mele însoţitoare fac şi ele tot ce pot.

Nu pentru mult timp. După câteva minute membrele ni se înţepenesc, devin grele, tot atât de grele cât creierii.

Cădem pe podea.

Mi se pare că recunosc un miros de chimicale...

Şi aud totodată un fel de şuierat.

Văzut, priceput: suntem gazaţi ca să ne cuminţim.

Mercedesul ăsta e într-adevăr bine pus la punct.

CAPITOLUL ŞAPTE

În care îmi fac noi relaţii

Vals...

La bal, la bal, cântă bunul Francis.

Nu sunt adormit. Nu, a fost doar un moment de lâncezeală, foarte plăcut, nespus de odihnitor. Şi acum totul dansează. Şi mă gândesc la locuri din viaţa mea unde se ţopăia. Nu-mi place să dansez într-o sală făcută înadins pentru asta. Găsesc că-i o tâmpenie. Lugubră. Tipi care se apleacă deasupra gagicilor în aşteptare:

— Vreţi să-mi acordaţi tangoul acesta, domnişoară?

Cel mai bine ar fi să întrebi pe şleau:

— Vreţi să-mi acordaţi curul dumneavoastră? Am un mădular lung de optsprezece centimetri pe patru diametru.

Ar fi mai franco, logic. Haios.

Da de unde, le trebuie prefăcătorie: jerk, slow, bâţâială, freacă-buricul, sudoare, muzică-n cap, muzică-n cur!

Pentru mine, a dansa, înseamnă o seară, într-o cameră, femeia pe care o iubeşti, pe care ai avut-o regeşte şi recunoştinţa te învăluie din toate părţile. Şi iată că la radio se cântă ceva de-ţi rupe inima. Atunci o iei în braţe, uşurel, în penumbră, şi începi să dansezi pe loc, căci nu merită să călătoreşti în cele patru colţuri ale camerei. E destul să o strângi aşa goală, lângă tine, tot gol. O uşoară agitaţie, abia, nu e nevoie, dansul este ceva interior, în capul tău, în inima ta, încolăcit în adâncul fudulliilor. Atunci, închizi ochii. O miroşi ca pe o floare din grădină, dimineaţa, înainte să se fi depus pe ea chimicalele din oraşul învecinat. Dansezi beţia de a o iubi şi de a te desfăta cu ea. Primeşti muzica între voi doi, în intimitatea voastră, pentru că este frumoasă, muzica. Şi se potriveşte cu orice, mai ales cu dragostea.

Pentru mine, a dansa, asta înseamnă. Drept, nemişcaţi, cu nasul într-un umăr de femeie, cu mâinile pe un trup de femeie, care ţi s-a dat deja, care ţi se va mai da. A dansa, în condiţiile despre care îţi vorbesc, înseamnă să ţii timpul în loc, cât ţine o melodie. Să blochezi limbile ceasului vieţii. Să nu te mai gândeşti la nimic. Am capul plin de melodii. Melodii cu înlănţuiri vrăjite. Partenerele mi s-au şters din minte, dar nu şi muzica. De fapt, ele nu au fost decât muzica muzicii. Restul eram eu, şi rămân.

Valsul...

La bal, la bal...

Poate în filmele lui René Clair, ale lui Carné. Dar ce poate fi mai sinistru? Am să-ţi spun: tot ce poate fi mai jalnic în lumea asta este să vezi două bătrâne dansând împreună la sfârşitul unei petreceri. Două văduvoaie care nu mai inspiră nimic, nici măcar compătimire, nici măcar politeţe. Car întârzie cu încăpăţânare încât te întrebi de ce. Şi de ce plăcere se pot bucura stând aşa, în faţa celorlalţi, încărcate de

ani, de varice şi de singurătate? La dracu! Ţie îţi place viaţa? Mă întreb, în unele zile, cu ce m-ar putea ademeni. Poate cu cele două bătrâne care dansează, la urma urmei. Da, probabil... Să ai îndrăzneala să le încaleci. Să te scufunzi în scoicile lor văduve, decrepite. Trebuie că merită. Dar îţi repet: lipseşte curajul. N-avem deloc timp, nu izbutim niciodată să facem ce spunem. Avem firimituri de idei şi ne abţinem să le înfăptuim. Existenţa timorează. Te respinge zi de zi şi în cele din urmă mori ouat.

Vals, vals...

Tovarăşele mele se rostogolesc una peste alta, alta peste mine. Podeaua camionetei miroase a cafea, a făină. Care va să zică vehiculul nu serveşte doar drept capcană pentru tembeli.

Ruliul, tangajul, astea sunt semnate ocean.

Bun, furgoneta a fost cocoţată pe puntea unui vas şi navigăm. După cum înaintează, vaporul în chestiune nu poate fi prea mare. Percep opintelile maşinilor. Pun prinsoare o partidă de simplu contra uneia de dublu că ne aflăm la bordul unei bătrâne coşmelii plutitoare.

Cine ne duce unde? Departe de ţărm ca să ne înece.

Îmi pun mâinile încrucişate căpătâi.

Bine că toantele sunt *out*. Asta îmi îngăduie să-mi screm mintea nesupărat de nimeni. Îmi place, din când în când, să fac bilanţul. Pe un vapor e indicat, nu?

Trec în revistă ultimele douăzeci şi patru de ore. Mesajul din şapcă, pe plajă. Şedinţa la palat. Triumful lui Berthe, promovată egerie a preşedintelui Chiraco. Plimbarea, furtuna, tovarăşii din ploaie. Peştera. Vestea morţii lui Pantouflar. Cei patru *guerilleros* morţi. Furgoneta.

E ceva forfotă, ce zici? Nu ca în *„Cei trei mușchetari"*, dar nici eu nu sunt Dumas, nu? Eva de dar nu se caută la Adam. Și, în plus, ai trei sute de pagini de literatură adevărată, păcat că romanele mele nu au niciodată mai mult de două sute patruzeci! La dracu, cu marota lor de a se zgârci la hârtie, cei de la Fleuve nu-mi lasă nici o șansă. În sfârșit, sunt totuși găzduit în manuale. Am de pe acum o grămadă, fără glumă. Sunt în cele adevărate, cele mari: Larousse, Bordas, Casterman, Hatier, și în altele, la fel de moțate. Nu te poți păcăli: fac totuși parte din para-literatură. Prefer să aparțin para-literaturii decât literaturii de-o para, nu curge din aceeași lumânare.

Și, ce mai, vi s-a întâmplat tot circul din San Bravo.

Și o să ni se mai întâmple, după cum zici, căci nu suntem nici măcar la jumătatea cărții!

O să mai navigăm mult așa?

N-ai idee?

Nici eu.

Numai că pentru tine asta n-are importanță, nu tu ești autorul.

Mă gimbesc la bunicuțele mele, așa de frumoase, de minunate cu poalele fustelor ridicate. Al dracului de ispititoare. E de-a dreptul țăcănit, Tiago, să o prefere pe grasa Bertha acestor ființe de elită. Mă gândesc așa, că ar avea și mandea dreptul la o ședință de supergală. De cum se va ivi prilejul, îmi ofer o noapte de Valpurgis demnă de Ludovic XV, v-o jur! Dar pentru moment nu te poți atinge de scumpeturile astea.

Mă întorc pe partea cealaltă căci încep să am spatele știi în ce? În dureri!

Bun, mă pun pe burtă.

Bună idee, o să pricepi de ce nu peste multă vreme, poate chiar înaintea mea.

Cu bărbia pe mâini, mă uit la podeaua vehiculului căci pentru moment constituie unicul meu orizont.

Bag repede de seamă că este alcătuită din plăci de oţel care sunt înşurubate cap la cap pe nişte longeroane.

Şi, foarte firesc, eminentul Santonio îşi zice că dacă ar izbuti să o deşurubeze pe una, ei? Te-ai prins? Nu-i nevoie să-ţi fac un de sân.

Ştii prea bine, căci toţi ştiu de acum, că am la mine, tot timpul, două obiecte de primă necesitate: un şperaclu, pe de o parte, această sculă modernă, cadou de la un răufăcător căruia îi eram simpatic, şi care îţi îngăduie să descui orice broască; apoi, pe de altă parte, de câtăva vreme, un briceag elveţian, superb, roşu cu crucea albă atât de îndurătoare şi dătătoare de încredere. Are mai multe lame. Ţine seama că nu este vorba de modelul gigant, cel cu o sută de lame care ţine locul unei uzine mecanice. Este unul intermediar: o limbă mare şi una mică, foarfeci, un destupător de sticle care se face şurubelniţă, un tirbuşon, o sulă. Esenţialul!

Destupătorul. Surubelniţa. La treabă! În fiecare placă sunt douăzeci şi şase de şuruburi. Idioţenia cu şuruburile este că unele sunt ascultătoare iar altele îndărătnice. Cele ascultătoare cedează cuminţi la o apăsare hotărâtă. Ele „vin" fără să se împotrivească, ca nişte îngeraşi, şi ţi-e mai mare dragul să le vezi urcând spre tine, drepte, cu trup strălucitor, asemeni unor dansatoare minuscule care şi-au uitat fustiţele. Cele îndărătnice te duc cu gândul la înrăiţii din viaţă. La cei cu guşă la creier, nemulţumiţi, cârtitori, care întind capcane, care zic „nu" înainte să le fi pus vreo întrebare, care visează să facă roţile pătrate şi să

prefacă soarele în rahat. Din douăzeci şi şase de şuruburi îţi dai seama că nimeresc douăzeci la sută care sunt nemulţumite. Le las în plata domnului când încep să se poarte ca nişte snoabe şi-mi văd de treabă cu cele cuminţi.

Lucrez într-un unghi din spatele vehiculului ca să nu fiu împiedicat, după aceea, de obstacolul de netrecut care este podul din spate. După un sfert de oră, douăzeci şi unu de şuruburi sunt scoase. Mai rămân cele neînduplecate.

Sunt împrăştiate pe cele patru părţi ale plăcii, împiedicându-mă să o ridic de o margine. Atunci, genialul Antonio, cel care ţine locul falusururilor artificiale şi soţilor plecaţi în călătorie, hotărăşte că la boli grave leacuri tari. Profitând de faptul că cele trei drăguţe doamne sunt încă inconştiente, face pipi pe un şurub. Reţeta mi-a fost comunicată la vremea ei de către un anume Alexandre-Benoit Bérurier, care trăia în secolul XX la Paris, Paris care, în acele vremuri îndepărtate, era un oraş francez. Într-o zi, pe când ne luptam cu şuruburile unui venerabil zăvor, şi ca atare ruginit, zisul Bérurier îmi dezvălui că urina umple şuruburile de emoţie (şi pune cuvântul şurub la masculin, obiectul părându-i viril. Zicea „un vis", tocmai el, care avea atâtea!). Până la urmă, strădaniile mele, adăugate micţiunii (de încredere), îl dau gata pe încăpăţânat. Şi apoi pe încă unul. Două părţi ale plăcii sunt aşadar eliberate, rămânând neabătut pe poziţie trei şuruburi; mă urmăreşti? Nu-i prea greu? Vrei să o iau de la capăt? Nu? Înţelegi cu adevărat sau te prefaci? Bun! Ajutându-mă cu o aşchie dintr-o ladă, izbutesc să...

Oh, gata cu explicaţiile astea fără nici o noimă. Ţi-ai dat seama, încă de la început, că până la urmă izbutesc să ridic placa asta. Atunci ce rost are să mă amuz umflând lucrarea? Am să-ţi spun ceva. În

meseria noastră, partea proastă este că suntem siliţi să ne folosim de trucuri, mama ei de treabă. Este o deformaţie: să vorbeşti ca să nu spui nimic.

Fac ce fac şi ridic placa. Să vezi ce mutră fac când bag de seamă că osia roţilor din spate trece chiar de-a curmezişul deschizăturii şi că...

Ce mai, o iau de la capăt! Pricepi şi de data asta că, cu sau fără osie, o să fac în aşa fel încât să ies din furgonul ăsta. Nu-i uşor deloc, crede-mă, dar până la urmă, tot târându-mă şi neluând în seamă starea hainelor, izbutesc să mă strecor pe puntea vasului care ne cară. Tanghează mult de tot, ba mai degrabă de tot mult. Rămân un moment nemişcat, încercând să mă orientez. Perspectiva razantă nu-mi îngăduie decât să apreciez mărimea vaporului. După cum prevăzusem, este vorba de o coşmelie plutitoare. Scârţâie din toate încheieturile iar lemnul este ros de cari. Puntea n-are decât vreo şase metri lăţime. Am fost încărcaţi către proră, desigur. Vaporul nu-i conceput pentru transportul maşinilor căci am fost arimaţi cu odgoane fixate cum a dat Dumnezeu, în toate sensurile. Roţile furgonului au fost blocate cu bucăţi de scândură bătute de mântuială în puncte. Aştept puţin, apoi mă târăsc spre partea din faţă a vehiculului. Sunt desigur prevăzător şi rămân pe la jumătate, dar nu-mi fac iluzii despre nesiguranţa poziţiei mele. E destul ca un vaporean să se uite de mai aproape şi o să fiu descoperit. E limpede, aş avea nevoie de noapte. O noapte frumoasă, fără lună. Sunt neprevăzător, ca făuritor de intrigi, bag de seamă: aş fi putut muta acţiunea, aş fi putut-o situa mai spre seară, mai spre crepusculul prielnic. Dar nici gând, eu ţâşnesc odată cu zorii. În plin soare. Va trebui să mă descurc cu ce am la îndemână, e cazul să o spun!

Zgomot de glasuri. Din pricina motorului şi a vuietului valurilor cei care-şi vorbesc sunt nevoiţi să

urle. Orice ar fi trebuie să-mi scot micul periscop personal afară din ascunzătoare. Chiar atunci îmi vine o idee.

Mă târăsc spre deschizătură. Şerpuiesc din nou, îmi bag bustul de statuie pe gaură. Una dintre surori tocmai şi-a venit în fire şi se uită la viaţa regăsită cu o privire nehotărâtă.

— Hei, Matilda! zic la nimereală, căci trebuie din când în când să te hotărăşti să-i dai un prenume unei fete, dă-mi ziarul de pe pereţii lăzii goale.

Face ce-i zic.

— Şi mai ales, tu şi cu surorile tale, nu mişcaţi înainte să vă fac semn.

Domnişoara încuviinţează.

Atunci, din fiţuica pe a cărei primă pagină poate fi admirat Tiago Chiraco inaugurând salonul de băuturi izma dracului în holul pentru expoziţii din Bravissimo, fac un fel de glob. Fac două găuri în dreptul ochilor, pun ziarul în faţă şi-mi iţesc mutra sub bara de protecţie a Mercedesului.

Nu-mi trebuie mult ca să ochesc faţa locului.

Pe la jumătatea vaporului, ceva mai în faţă, se află postul de pilotare, cu geamuri. Înăuntru sunt doi tipi: omul de la cârmă şi un alt gagiu, zgribulit într-un impermeabil, cu o şapcă urâtă şi mare pe cap cum nu se mai vede decât la actualităţi când este vorba despre expoziţia internaţională din 1900. Cele două personaje privesc spre larg, drept în faţă, aşadar stau cu spatele la mine. Alţi trei tipi stau de vorbă pe punte: şoferul cu ochelari-oglindă, atât de serviabil faţă de stopişti (în căutarea cărora se afla) şi încă doi mateloţi oacheşi, zdrenţăroşi, jegoşi şi care fumează mucuri de trabuc scuipând după fiecare fum.

Un al patrulea se arată între timp ducând ditamai coşul plin cu de-ale gurii. Ora mesei a sosit. Ceilalţi se ridică şi se îndreaptă spre prora ca să bage la

jgheab întrucât aici vor fi feriţi de soare de umbra postului de pilotare. Dacă aş avea o armă, poate aş încerca ceva. Dar nu am decât un briceag şi ei sunt şase. Mă gândesc bine. Situaţia e delicată, dar nu disperată. De fapt, o bună bucată de timp nu ne vom teme decât de cei doi tipi care stau cu spatele la noi şi care, lucru demn de luat în seamă, nu ne vor putea auzi.

Cu ochii mei de linx investighez împrejurimile. Şi iată că înjghebez un plan care, dacă a urmat întocmai, ne va dărui momente plăcute. Deocamdată refuz să-ţi spun mai multe ca nu cumva, mai apoi, să te duci să baţi toba peste tot că ideea a fost a ta. Căci, vezi tu, şi să mă ierţi, nu din pricina scrupulelor nu poţi tu sforăi! În ziua când se împărţea ruşinea, tu te zăvorâseşi în latrină, ce să cred altceva, căci n-ai nici de leac.

Mulţumit de această primă cercetare, şi de concluziile pe care le trag, mă întorc la chepeng. Călugăriţele mele s-au trezit cu toatele. Le dezvălui ce-i cu clipa de faţă şi cum mi-o închipui pe următoarea. Par hotărâte să-mi urmeze întocmai poruncile. Sunt sobru în îndemnuri.

— Dacă ne iese socoteala, scăpăm, dacă nu e o luăm în dos.

Cu toate că au primit până acum nenumăraţi vizitatori în această parte admirabilă a fiinţei lor, se arată partizane neînduplecate ale primei ipoteze. Aşa că ne apucăm de treabă.

La început, le ajut să iasă. Nu-i greu câtuşi de puţin căci domnii de la postul de pilotare, datorită poziţiei ridicate, nu pot vedea ce se meştereşte sub maşină.

Când, după nenumărate eforturi ne aflăm toţi patru pe burtă pe punte, clipa crucială a sosit. Cei care sunt cât de cât religioşi să facă semnul crucii în

trei exemplare şi să depună originalul la serviciul arhivelor.

Sub postul de pilotare se află uşa de la cambuză. Toţi patru avem de străbătut, la vedere, distanţa de vreo trei metri care desparte furgoneta de numita uşă, fără să fim zăriţi de cei doi oameni de cart. Pentru moment, îşi continuă pălăvrăgeala uitându-se înainte, numai că nu-i trebuie prea mult timp unui individ să întoarcă devla. Desigur, omul se mişcă mai încet decât cameleonul sau pasărea colibri, totuşi, chiar dacă are artrită cervicală, un unghi de nouăzeci de grade (fie şi Fahrenheit) nu-i ia mai mult de o câtime de secundă.

Mă bizui pe flecăreala celor doi tipi ca să fiu sigur că vor rămâne în poziţia de acum. Le explic fetelor ce aştept de la ele. Sunt gata. Operaţiunea lansare, ca nişte paraşute: go! go! go! Şi iată-le adăpostite de ruf. S-a petrecut surprinzător de uşor. Îmi mai rămâne să sper că prânzitorii din faţă să nu fi uitat sarea sau să nu mai aibă nevoie de un kil de vin roşu ca supliment.

Briceagul meu elveţian, viteazul ăsta, acest nelipsit ajutor atât de preţios, intră iarăşi în funcţie. Nenea Agenor mi-a dezvăluit frumuseţea briceagului elveţian. Avea o colecţie nemaipomenită, nenea, pe care mi-o arăta cu mândrie de câte ori îl vizitam, bătrânii şi cu mine. Cu o singură lamă, cu două, cu trei şi aşa mai departe până la vătaful bricegelor, de negăsit în comerţ, servind de portdrapel, lung de optzeci de centimetri şi având o sută de lame dintre care unele de nedescris, cu care ai fi putut practica o laparotomie, demonta o locomotivă sau construi un al doilea turn Eiffel. Îl cumpărase din Talcioc, căci era cel mai vestit talciochist din arondismentul douăzeci. Un turbat. Universul lui era piaţa Biron şi cealaltă, al cărei nume l-am uitat şi care se află la

două străzi de prima. Acolo își petrecea Week-end-urile, pezevenghiul; prăduind tot ce-i cădea în mână, nimicuri care nu mai fuseseră niciodată comercializate până la el și pe care izbutea totuși să le vândă după ce le făcuse vreo modificare de doi bani sau le mai adăugase ceva. Când te duceai la unchiu riscai să uiți ceva: impermeabilul, umbrela, bricheta, orice. De cum făcusei stânga-împrejur, sălta obiectul, îl băga în dulapul lui vrăjit de lângă closet și după aceea se grăbea să-l vândă în Talcioc. Degeaba te întorceai după el, te plângeai că-l uitaseși pe comodă sau în cuierul pentru umbrele din vestibul, făcea pe miratul, își rotunjea ochii făinoși de cucuvaie care se pomenește cu un bec aprins în moacă. O ținea morțiș că el nu văzuse nimic, nu găsise nimic: Îți dai seama, draga mea, Félicie, că dacă ți-ai fi lăsat valijoara la mine, ți-aș fi telefonat până acum!" Avea glasul și ținuta liniștite iar nevinovăția lui l-ar fi mișcat până și pe un jandarm corsican. Aștepta să-ți iei valea. Fără milă. Nu, nu cred că o făcea din lăcomie, avea mobiluri mai ascunse, simțea nevoia să apară în piața Biron, cu un pachet sub braț, pe care să-l desfacă în fața revânzătorilor, sau, când aducea mai multe nimicuri, vindea el însuși, pe un colț de carpetă mâncată de molii, la capătul drumului. Ba i s-a întâmplat odată să-și vândă până și vechitura de carpetă. Așa era el, cu părul cânepiu împărțit în două de cărarea de la mijloc, ceea ce-i forma un fel de aripioare pe bostan. Avea o proteză dentară de necrezut, cumpărată la Talcioc, am povestit asta cum mai mulți lustri în *Standinge,* și pe care și-o meșterise singur pentru a și-o ajusta pe gingii. Asta era: viciul, Talciocul, aventura lui. Când apăreai în apartamentul lui, te cerceta în amănunt de la început, de sus până jos, socotind ce ai putea uita. Îți lăsai haina în cuier? Imediat dispărea ca să-și agațe pardesiul peste ea, cu

speranța că vei pleca fără să te mai gândești la propria haină. Era un caz.

Vrei să știi de ce îți povestesc despre nenea Agenor în această clipă atât de crucială, de delicată? Amintirile sunt pirul sufletului. Degeaba le smulgi, cresc din nou și nu le poți opri.

În ce privește acțiunea mă foloseam iarăși de briceagul meu elvețian. Știi la ce? Ca să deșurubez șpraițurile odgoanelor care țin mașina pe punte. Întrucât cablurile sunt noi, e o joacă de copil. Le desfac la iuțeală și automobilul redevine mobil. Atunci țâșnesc la rândul meu spre ruf ca să mă alătur drăguțelor dudui.

— Ce-ai făcut? mă întreabă.

— O diversiune, răspund, o să vedeți.

Nu trebuia așteptat prea mult. Împreună, tangajul și ruliul nu întârzie să elibereze furgoneta dintre piedici. Mașina, deși avea frâna de mână pusă, începe să alunece când înainte, când înapoi, să hurduce de la dreapta la stânga, apoi de la stânga la dreapta. Deodată, un val ceva mai mare decât precedentele face să alunece vehiculul până la bastingaj care trozește ca: o coajă de nucă, o bucată de lemn uscat, o macaroană nefiartă, un călcâi de atlet, dinții unui laș, niște castagnete, contul din bancă al unui producător de filme, degetele unui școlar, o ușă trântită de curent, un steag la o defilare, un cioc, o afacere preafrumoasă, un muribund (păstrezi formula care îți place cel mai mult și le bifezi pe celelalte). Brusc, furgoneta se află în echilibru instabil, cu două roți din urmă în gol. Mișcarea de sus în jos a vaporului nu o lasă să se răstoarne, dar nici nu o aduce înapoi. Biata Mercedes seamănă cu un animal mare, alb, care se agață dar care până la urmă va cădea. În această clipă cei doi tipi de la postul de

pilotare îşi dau seama de dezastru. Pilotul trage sirena ca să alarmeze echipajul.

Se pregătesc de luptă. Răsar în pas alergător. Ai zice că soarta îi ia la mişto distrându-se pe socoteala lor căci, deîndată ce oamenii s-au adunat şi trebăluiesc încercând să menţină furgonul pe punte, vaporul zburdă şi, pleosc, bună seara tuturor, Mercedesul dispare.

Urmează o învălmăşeală de nedescris. Vaporul virează dinspre bord. Tipii aleargă după nişte cange căci Mercedesul trebuie că pluteşte şi vor să-l apuce înainte să se ducă la fund. Un ditamai zdrahonul, chior ca în filmele cu piraţi, vine spre cambuză. Poruncesc fetelor să se dea la o parte. Omul coboară scările. Pe ultima treaptă îi pocnesc un croşeu de drept în felinarul valid. Crede că a căzut noaptea şi cade şi el. Îl dau gata cu un călcâi în ceafă. Unul mai puţin! Să-l leg şi să-i pun căluş e o treabă uşoară căci pe vapor ai la îndemână mai multă frânghie decât are ca rezervă călăul din Londra.

Acolo, la prora, e tămbălău mare. Toţi se frământă, vociferează, înalţă cângi, fac ce-i taie capul.Toţi zbiară ordine, nimeni nu le execută. Tipul cu impermeabil, care stătea lângă pilot, strigă mai tare decât toţi. Din ascunzătoare îl pot vedea aşa cum tu poţi vedea fotografia domnului Jean-Franćois Revel în *Express*. E un gagiu cam adus de spare, având o jumătate de veac de ani, cu ochelari şi bărbuţă blondă. Cel care, fără doar şi poate, l-a însărcinat pe individul de pe plajă să-mi dea mesajul care-mi poruncea să mă car. Interesant, nu?

De-ai vedea cum mai tropăie. Cârâie într-o limbă pe care nu o înţeleg şi pe care mi-e greu să o localizez în gălăgia din jur.

Ceilalţi se agită. Unul îşi leagă un odgon în jurul bustului şi e gata să se arunce în apă în vreme ce doi de-ai lui ţin de celălalt capăt al frânghiei.

Atunci îmi zic, foarte pe scurt, ceea ce urmează: sunt şapte oameni la bord. Unul fiind neutralizat, nu mai rămân decât şase. Din cei şase, trei sunt ocupaţi cu manevrele de pescuire, iar unul cu cele ale vaporului. Nu mai rămân direct disponibili decât şase. Din cei şase, trei sunt ocupaţi cu manevrele de pescuit, iar unul cu cele ale vaporului. Nu mai rămân direct disponibili decât tipul cu bărbuţă şi şoferul furgonului. Şi mai au şi atenţia mobilizată de cele ce se întâmplă. Este deci momentul să încerc ceva. Un singur inconvenient: pilotul care se uită în urmă şi care nu va întârzia să mă zărească, de cum voi ieşi din ascunzătoare. Atâta doar că de grupul din spate îl desparte un rând de geamuri şi, în plus, spre proră e tărăboi în toată legea. Pe de altă parte, nu poate părăsi cârma. Fac la iuţeală inventarul cambuzei, căutând o armă. Tot ce găsesc este un satâr cu lama groasă ca un biftec.

— O să vedeţi cât de răi sunt oamenii, le zic fetelor.

Şi joc marea, superba scenă din Fort Alamo. Fără să iau seama la nimic, cu satârul în mână, mă reped spre grupul care nici măcar nu mă aude venind. Cât ai clipi ajung lângă cei doi tipi încordaţi care îl ţin pe tovarăşul lor. Lovindu-i cu umărul îi arunc în oală şi sunt cât pe ce să mă duc după ei în ciorbă. Într-o firimitură de secundă apuc să văd furgonul din care numai cabina din faţă se mai află deasupra valurilor, restul fiind inundat prin gaura pe unde am ieşit.

— Îmi revin *in extremis* ca să fac faţă celorlalţi. Apariţia mea parcă-i năuceşte. Trebuie spus că s-au întâmplat, în locuri binecunoscute, minuni mai uşor de explicat decât cea a neaşteptatei mele prezenţe.

— Mâinile sus, altfel vă crăp mansarda, strig învârtind satârul; să crăp mansarda contemporanilor, asta-i specialitatea mea.

Chiar în această clipă, un glonț se înfige în punte la trei centimetri de piciorul meu stâng. Este zăpăcitul de pilot care face acte de eroism cu toptanul. Îl apuc la repezeală pe șofer de umeri și mi-l pun în dreptul devlei. Chiar atunci lentila dreaptă a ochelarilor îi sare în țăndări căci un al doilea glonț i-a străbătut țeasta ieșindu-i prin ochi. I-am simțit, de altfel, dâra arzătoare pe obraz (1)

Scutul mi-a folosit doar cât ai trage un foc și îmi cade pe brațe. Îi dau drumul și-l apuc pe cel cu bărbuță. Despre ăsta ai zice că-i un actor amator olandez în rolul lui Trotki.

— Fă-i semn nenorocitului ăluia de sus să înceteze să tragă, altfel te va curăța pe tine, îi strig în engleză.

Atât a așteptat și, cu brațele ca niște aripi de moară de vânt (olandeză, păi cum!), îi poruncește mitraliorului să pună capăt masacrului. Dar celălalt nătărău nu-i de aceeași părere. Tocmai și-a dat seama cât e de sublim în *„Podul peste râul Kwai"* și iată-l rămânând mai departe în poziția de trăgător ca în foiletoanele pline de *g-men,* cu cotul stâng ridicat pentru sprijin, cu capul aplecat, cu un ochi închis, cu țeava pușții îndreptată spre noi. Situația riscă să se eternizeze. Dacă înaintez spre ruf, perspectiva de sus în jos îi va îngădui să mă cureță. Și doar n-o să rămân aici până la Sfântul Așteaptă, care cade în decembrie.

Atunci îl caut pe bărbos prin buzunare, și ghicești ce. Perfect: are o armă în buzunarul impermeabilului. Un pistol automat care scuipă des. Când îl folosește, pirpiriu cum e, trebuie că reculul îl face să cadă pe buci!

---

[1] Tare frumos spus, ne-am putea crede într-un adevărat roman de acțiune; drept care San-Antonio nu trebuie să dispere.

Jean-François Revel I

Cel de sus nu a avut timp să se prindă la figură. Îl iau la ochi la nimereală, din instinct, fără să ţintesc. Pistolul era pe foc automat şi un cuib de viespi se împrăştie într-un roi ucigător.

Sus, omul abia a mai mişcat, capul i s-a lăsat pe braţul îndoit şi arma i-a căzut pe punte.

— S-ar părea că lucrurile s-au limpezit, nu-i aşa? îi zic bărbosului dându-i o rotulă în posterior.

Se poticneşte, cade în genunchi şi rămâne aşa, pe punte, ca un alergător de o sută de metri în block-starturi, cu mâinile abia sprijinindu-se în vârful degetelor ca nişte labe de rachete lunare.

Arunc o privire spre mare. Furgonul s-a scufundat, cu tot ce era în el. Cei trei mateloţi se bălăcesc disperaţi. Suflet milostiv, le arunc o barcă de salvare mucegăită agăţată de bastingaj iar ei o primesc cu bucurie mare. Le strig cuconiţelor că nu mai e nici o primejdie, iar ele se încumetă să iasă. După care le dau instrucţiuni că trebuie să găsească o frânghie lungă pe care s-o arunce marinarilor după ce au legat-o de o babă.

Sunt momente când nu trebuie să te temi să le laşi pe fete să facă şi de astea. Bine, bine, dar atunci să pună mâna la treabă nu tot la prohab.

Văzând că fac ce le-am zis, mă întorc spre omul cu barba blondă.

— Între noi doi acum, Van Gogh. A sosit momentul să interpretezi „Spovedania unui copil al secolului"*.

* Roman de Alfred de Musset (n.t.)

CAPITOLUL OPT

În care o să fac imposibilul ca să mă apropii de capitolul nouă

Şi ne aşezăm la taclale.

Puţin, dar bine.

Să-ţi povestesc discuţia noastră ar dura puţin de tot, ba încă şi mai puţin.

— Ştiţi cine sunt? întreb.

— Da, răspunde interlocutorul meu.

— În schimb, eu aş vrea să ştiu cine sunteţi.

— N-are rost.

Oho! dar asta nu-mi place! Oho! ba chiar deloc! Oho! dar asta-mi oboseşte sistemul, vreau să zic cel adevărat, cel nervos! Oho! dar treaba începe prost! Oho! ce de necazuri o să aibă din pricina asta! Oho! ce neînfricat e în răspunsuri, ochelaristul ăsta bărbos-albicios! După ce răpeşti nişte oameni, după ce-i sui cu de-a sila pe un vas hodorogit cu o destinaţie necunoscută şi un destin şi mai necunoscut, după ce le dai cu soporifice şi tovarăşii trag în ei cu pistolul, apoi îţi măsori cuvintele, nenicule.

— Vă jucaţi cu focul! îl asigur.

— Sunt ignifugat, mă asigură personajul cu un zâmbet crispat.

Scot o brichetă din buzunar, scapăr, apropii flacăra de barba blondă. Face „fâşş" şi bărbuţa arde ca nişte paie. Cu claia de păr cu tot. Repede, se dezincendiază cu impermeabilul. De i-ai vedea moaca după ce-şi ridică haina de pe vatră. Ai auzit vorbindu-se de faimoasele capete micşorate de indienii văz roş (după cum zice Béru când e vorba de Jivaros). Ei, chiar aşa e! Mare cât pumnul. Jalnic, caduc, imbecil, captrist. Încât stai şi te întrebi cum o să facă să pară adevărat cu o asemenea tărtăcuţă.

— Vă face să râdeţi? mă întreabă fără pic de emoţie.

— Ba deloc. Ţineam doar să vă dovedesc că vă amăgiţi când vă pretindeţi ignifugat.

— Nostim de tot!

Ei nu, ăsta mă mai ia şi drept un tembel, soiul ăsta de chestie fără nici o noimă!

— Sunt gata să vă trec prin foc şi pară ca să vă dezleg limba, îl previn.

Ridică din umeri.

— Iar eu sunt gata să sufăr fără să crâcnesc, dragă comisare.

Dacă vrei să afli umila mea părere, trebuie că tipul ăsta a trecut printr-un antrenament psihologic drăcesc care l-a adus în stare să îndure orice fără să se dea bătut. Sunt convins că-i poţi vârî un vătrai înroşit în rector sau că-i poţi smulge dinţii cu cleştele fără să scoţi de la el nici o vorbuliţă. Un moral de bronz, pricepi? Există tipi de ăştia: înzestraţi cu o fabuloasă putere de a îndura cele mai îngrozitoare chinuri. Nişte super-stoici, nişte inşi care se comportă ca şi cum carnea lor nu ar exista.

Atunci, decât să devin caraghios chinuindu-l de pomană, mă mulţumesc să-l leg ca pe un cârnat şi să-l las într-un colţ.

Nu-mi mai rămâne decât să fac puţină curăţenie: să arunc în apă pe pilotul trăznit şi pe şoferul cu ochiul scos. Iar mai apoi să dau o mână de ajutor marinarilor pescuiţi să ajungă pe punte.

Când cei trei îmi stau în faţă şiroind de apă şi clănţănind din măsele, cu toate că-i cald, le ţin o cuvântare sobră dar plină de fermitate.

— Domnilor, sunt noul comandant al lui X trei stele (căci încă nu ştiu numele acestei vechituri hodorogite). Îmi datoraţi respect. Vreau să fiu ascultat orbeşte şi fără crâcnire. Dacă intraţi în joc, vă voi răsplăti dăruindu-vă o şedinţă de amor cum n-aţi mai pomenit, datorită cooperării acestor fete drăguţe, aici de faţă. Dacă veţi cârti, vă bag un plumb în scăfârlie; să cugete fiecare la spusele mele şi să vadă ce are de câştigat. Înainte să începem pilotarea, să-mi spuneţi unde trebuia să mergem la început.

Sunt de treabă, băieţii ăştia. Nu fac mofturi pentru un chiraco.

— Trebuia să ne alăturăm iahtului preşedintelui în largul capului Griso-Nazo, zic cu toţii.

Când aud una ca asta, iepuraşule, mi se taie mâinile şi picioarele cu zece centimetri fiecare.

Să ne alăturăm iahtului prezidenţial!

Păi de ce? Păi din ce pricină?

Atunci chiar că nu mai pricep: nici latina, nici engleza, nici germana, nici italiana, nici spaniola şi nici măcar argoul!

— Ce să faceţi acolo? îi întreb.

Ridică din umeri.

— Nu ştim. Aşa era ordinul.

— Şi mai e mult până la capul Griso-Nazo?

— Un ceas de navigat, îmi răspunde un măgădău care pare mai isteţ decât ceilalţi şi trebuie că are grădul de prim, al doilea, al treilea şi al patrulea şef.

Îmi ofer luxul să cuget în văzul acestor domni.

— Cine este în stare să ia comanda acestui contra-torpilor, ca secund?

— Io! zice matahala.

Poartă, într-adevăr, un ceas de nichel la mână, ceea ce te-ar face să crezi că ştie să spună cât e ceasul şi, deci, este un individ cultivat.

— Capul spre cap Griso-Nazo! ordon. Nu voi tolera nici o slăbiciune.

Acestea fiind declarate, mă las în voia valurilor albastre supraveghind comportarea echipajului.

*
* *

Râsete! Zbenguieli.

Ai zice că fetele se lasă gâdilate!

O iau spre cambuză şi ce-mi văd ochii? Un spectacol care, oricâte aş fi văzut pe lumea asta, mă face să cred că nu am ajuns la capătul năucelilor. Închipuieţi, artistule, că cele trei dudui, liniştite de întorsătura evenimentelor şi pentru a-şi defula nevricalele, au născocit un joc pe care îl recomand călduros doamnei baroane pentru chermezele sale de binefacere.

L-au întins pe primul marinar, cel pe care l-am legat fedeleş şi l-am uitat, mă con-fesez, l-au întins pe spate, care va să zică, chiar în mijlocul cambuzei, i-au dezvelit plopul tremurător, l-au măgulit cum se cuvine ca să fie în formă de zile mari şi se joacă acum, puşlamalele astea mici, călărindu-l pe rând. Când folosesc verbul a se juca o fac, crede-mă, cu bună ştiinţă. E vorba într-adevăr de un joc, destul de nevinovat de fapt, ale cărui reguli ţi le transmit.

Fiecare fată face de zece ori du-te vino pe mădularul tipului. După care lasă locul alteia care face şi ea de zece ori du-te vino. Intră şi a treia la rândul ei în horă. Câştigă cea care va izbuti să facă ardeiul mai tare şi mai roş. Interesul e sporit de faptul că fiecare surioară foloseşte tehnica proprie. Una călăreşte cu ardoare căzăcească, alta, dimpotrivă, lucrează în stil catifelat languros şi, în sfârşit, a treia face tremolo. Cât despre matelot, se poate spune că are catargul la înălţime. Aşa zbenguieli neînfrânate de-ale fetelor pe verga lui cea mare nici în visurile cele mai erotice după abuz de techila nu şi-a putut închipui. Când le va povesti mai târziu nepoţilor, îl vor lua drept ramolit. Geme încetişor. Nebunia întregii tărăşenii stă în răstimpul scurt al fiecărei intervenţii. Zece mişcări e o nimica toată. Abia ai timp să începi ceva. Iar el, tocmai când e gata să-şi dea obolul, domnişoara descalecă lăsându-l în pragul sfârşelii. Până la urmă, schimbările repetate de parteneră şi de partitură îl năucesc. Atunci puştoaicele încep să trişeze un pic. Cea care îl ambalează în pripă mai face câteva figuri suplimentare, în paguba celorlalte care ţin socoteala. Cea voluptoasă tot încetineşte mişcarea până depăşeşte durata limită acordată, şi asta dă naştere la cârteli. Tot aşa, a treia, cea care a ales sacada, face nişte figuri din unghiuri atât de îndrăzneţe încât e cât p-aci să-i frângă nefericitului tulpina. Apoi, după alte cinci minute, împrejurările duc la meci nul. Marinarul se slobozeşte în timp mort, între două partenere. Improşcă tavanul cambuzei, tembelul. Evident, cea care a intrat ultima în arenă (cea voluptoasă) revendică victoria. Dar surioarele se împotrivesc, cum că jocul e joc şi că cea care a câştigat trebuia să ia lozul în comoara ei, şi cu asta basta. Şi să nu mai vină acum să sâcâie lumea. Vor mai juca o partidă mai târziu, e lucru promis.

Iar eu îl eliberez pe fericitul beneficiar al acestui ciudat concurs şi îl invit să se alăture tovarăşilor săi.

*
* *

Huiduma, care ţine prost cârma, îmi arată în depărtare o masă de pământ ocru.

— Capul Griso-Nazo, *senor!*

Iau binoclul de pe hartă şi mă apuc să scrutez largul în lungime. Oceanul e gol. Nu se vede nici un iaht la orizont aşa cum nu se vede nici urmă de bacşiş pe o masă dintr-o cârciumă scoţiană.

— Nimeni! mormăi.

— Încă nu a sosit, zice matahala. Ar trebui să ne apropiem de coastă, *senor* comandant, şi să aruncăm ancora pentru a-l aştepta.

Sfatul îmi pare valabil.

Aşa că îl urmez.

Peste puţin, bătrânul vapor se leagănă uşor pe hulă.

Ziua-i pe ducă.

CAPITOLUL RACHETĂ NOUĂ

În care am o revelaţie

— Pământ! Pământ! urla omul de veghe al lui Columb zărind zgârie norii americani.

Marinarul meu de veghe strigă: „Vapor apă! Vapor apă!" Se lasă noaptea. Soarele îşi aruncă ţeasta roşiatică în apă şi universul marin devine sângeros.

Toţi se uită în direcţia arătată şi, într-adevăr, vedem ivindu-se frumosul iaht alb cu pavilion san bravian. Se apropie repejor: dă-ţi seama, un Rivello Chichman cu turbină de la şantierele navale din Marly-le-Roi, ar fi şi păcat!

Asistăm la aruncarea ancorei, moment emoţionant de fiecare dată, la câteva sute de metri de noi. Este înălţat un pavilion înfăţişând un cap de sulă pe fond azuriu. Răsună soneria unei trompete, *because* preşedintele îşi schimbă costumul: face într-adevăr troc între uniforma de mare amiral admirabil al flotei şi o ţinută de yachtman: bermude înflorate, tricou alb, pălărie uşoară de panama, marele cordon al sfântului Brave, patronul patriei (cel care i-a ocrotit pe spaniolii debarcaţi la San Bravo de invazia indiană).

În sfârşit, fiind îndeplinite toate aceste operaţii diferite şi, pentru a spune totul, multiple, şi un detaşament al marinei naţionale prezentând onorul după ce a înghiţit o mare cantitate de ipeca* (când eşti tâmpit, aşa rămâi), vedem o vedetă rapidă desprinzându-se de iaht (care se numeşte *El Sublimissimo Presidente)* şi îndreptându-se cu toată viteza spre noi. Un ofiţer de marină (se droghează pe şest) stă drept la prora cu mâna pe prăjina steagului care fâlfâie de vântul serii. Îl bate drept în moaca pe care încă nu i-o deosebesc prea bine, cu tot binoclul, dar pe care o să am prilejul să o privesc cum te văd şi mă vezi, nu peste prea mult timp.

Sincer vorbind, şi de ce nu? Ne ştim de prea multă vreme ca să nu ne mai ascundem decât esenţialul, ce-ar mai fi să ne mai jucăm şi de-a v-aţi ascunselea cu lucrurile de prisos! Sincer vorbind şi fără ocolişuri, reiau, sunt nespus de intrigat.

Al dracului mişmaş, nu-i aşa?

Bărbosul ne răpeşte şi ne îmbarcă pe un vapor vechi ca să ne ducă departe în larg pentru a-l aştepta pe preşedintele Chiraco. Or, preşedintele ne-a avut în mână, în palatul lui, de unde ne-a dat afară ca pe nişte nespălaţi. E o purtare care pare aberantă, ţi-o spun pe şleau. Şi, cu toată primejdia subiacentă, vreau să aflu cât mai multe.

Nu ne venim în fire, după cum spunea Domnul Nostru Isus Cristos. Tiago Chiraco ne putea face orice: îmbastilia, jupui de vii, enuclea, scopi (în ce mă priveşte), snopi în bătaie, face să dispărem, băga în temniţe, subterane, expulza, sodomiza, pune să citim pe Robe-Grillet pune să mâncăm căcat; putea dispune de persoanele noastre după cum i se scula (şi îi e mai mare moartă decât sculată).

---

* Ipeca — denumire a unor plante ale căror rădăcini au proprietăţi vomitive (n.t.)

Şi atunci, la ce bun să ne mai întâlnim pe mare? Ah! de-ar vrea bărbosul să ciripească... dar, din păcate, dispune de bogăţia nemăsurată a tăcerii. Viitorul este al celor ce vorbesc, iar prezentul al celor care tac. A fost bafta mea să dau peste un crap şi nu peste o carpetă!

Bun, iată vedeta.

Imaculată în noaptea care vine făcând să freamăte oceanul. Ofiţerul, înţolit şi el în alb, uitându-se chiorâş-chiondorâş, vicleneşte din pupile şi zâmbet, pezevenghiul.

Îl întâmpin, foarte sobru, chiar distins, fără să exagerez, într-o poziţie de drepţi plină de prudenţă.

Mă salută milităreşte, în felul marinarilor san bravieni, adică apucându-şi fuduliile cu mâna dreaptă şi băgându-şi arătătorul stâng în rect datorită unei crăpături dibaci făcută în turul pantalonilor (slipul nu există în marina san braviană, a fost înlocuit cu chiloţii Vaporaş, cu găuri).

Nu pare surprins că cel care-l întâmpină sunt eu.

— Vin să-mi livraţi cele trei fete, Excelenţă, mă anunţă.

Îmi stăpânesc: o strâmbătură, un strigăt de uimire, o tresărire, o chiorăială, o răzvrătire a inimii istovite.

— Sunt ici (les Moulineaux) domnule subcomandant, zic.

— Atunci, să vină, îmi răspunde pe, cum se zice? Nu, nu fără ocolişuri ci pe şleau!

Şi, înainte să fi avut timp să fac ceva pentru a le anunţa pe fete, adaugă:

— Unde este bărbatul care le escortează? Aici?

Acuma, tu mă ştii, în împrejurări grele sunt mereu la înălţime. Oricare altul, mai puţin înarmat împotriva năvalei stuporii, ar răspunde: „Eu sunt,

părinte", dacă întrebarea mi-o pune un popă, sau „eu sunt, domnule agent", dacă era vorba de un agent, în sfârşit, eşti prea îndrăgostit de Arhimede ca să nu fi înţeles principiul! Dar fuga-fuguţa îmi vine în cap ideea că solul ăsta cu moacă de bandit împuţit, cu sifilis căcălău pe minte, mă ia drept cine nu sunt; că, în plus, după felul în care a rostit întrebarea, nu nutreşte nici pic de simpatie pentru „omul care le escortează", aşa că mă grăbesc să răspund îndulcind intonaţia, căutătura şi zâmbetul:

— A trebuit să-l neutralizăm, superb-comandant-frumos-ca-o-sulă.

— Arătaţi-mi-l!

Cuminte, i-l-îi-îl, ducându-l în cambuză unde bărbosul de mai înainte zace în legături.

Ce fac acum e periculos, căci s-ar putea ca ofiţerul de făină (este îmbrăcat în alb) să-l cunoască pe tip cu toate că mutra lui lipsită de păr şi convenabil înnegrită sau înroşită este greu de identificat.

— *Ecce homo,* fac nepăsător, ca şi când i-aş arăta un morman de rufe murdare, ca epoca în care trăim, îţi dai prea bine seama; să-ţi vină să crezi, când deschizi televizorul, că ultima grijă a fiinţelor omeneşti este să aibă rufăria „mai albă" fără să o fiarbă sau să scuipe peste ea, fiind miraculos înălbită de enzime.

Trimisul lui Chiraco dă aprobator din cap. Şi apoi, o să-ţi spun, dar păstrează-ţi calmul, nu intra în panică: scoate un puşcoci de la cingătoare şi, încet, aşa cum un funcţionar de la poştă obliterează timbrele unei recomandate, îi trage patru plumbi în carcasă, două în piept, alte două în pântece.

Şi tipul îşi înalţă sufletul cât poate de sus. Şi tremură cu înverşunare socotind pesemne că mateloţii de la bord vor veni să povetească mica mea

răzvrătire. Ca măsură de siguranță, țin strâns în mână patul pistolului, gata să-l găuresc pe ofițer.

În ce-l privește, le vizionează pe cele trei dudui înverzite de teamă.

— Spuneți-le să se îmbarce, latră, slăvitul președinte are oroare să aștepte, este deja surexcitat și a trebuit să-i facem două clisme până să ajungem.

Să însemne asta că pe Chiraco, revenindu-și după primul gest de repulsie, l-o fi apucat pofta de domnișoarele mele? Și că vrea neapărat să se culce cu ele?

— O să vă îmbarcați, le spun însoțitoarelor mele, și mai ales nu vorbiți de mine, el crede că pe mandea l-a curățat.

Cotcodăcesc, zânele.

— Și nouă, ce-o să ne facă? se smiorcăie.

Așa-s oamenii, îi știi doar? Grija pentru pielea lor, asta-i! Preocupați mereu de biata lor persoană în loc să se gândească la a mea. Eu, eu! De câte ori n-am auzit croncănitul ăsta. Ah! pielea lor, nu-i așa, înseamnă ceva! Ba chiar cineva! Nu ar schimba-o pentru tot aurul din *World,* pehlivanii.

— Pe voi, zic, frumusețea vă apără. Ați intrat în grații; președintele se va îngriji de soarta voastră, a făgăduit, a jurat. Și acum, luați-vă zborul, păsărelelor, de nu găuritorul ăsta își pune un alt încărcător la aruncătorul de drajeuri și face să vă treacă pofta de păstaia roșie. Cuminți datorită acestui avertisment, se împacă cu soarta și se duc spre vedetă unde marinari de pe iaht le ajută să coboare, clătindu-și retina.

— Vă cer iertare, domnule hiper-comandant, murmur, ce instrucțiuni primesc acum?

— Gata, vă puteți întoarce. Dacă magistralul președinte va avea nevoie de dumneavoastră, știe de unde să vă ia, nu-i așa?

— Fireşte. Îmi pot îngădui o altă întrebare, sublim comandant?

— Care?

— Preşedintele onorase cu favorurile lui grandissime şi fabulos de sublime o doamnă franţuzoaică îmbelşugată la trup; mai este mulţumit de ea?

Celălalt pufneşte în râs.

— Vreţi să spuneţi grăsana? Se află în temniţa palatului, căci s-a săturat repede de ea! S-ar putea ca Alteţa Sa Prezidenţială să o pună să se împerecheze cu nişte porci înainte să-i dea drumul, din elicopterul armatei, în piaţa mare, căci monumentalul preşedinte nu dispreţuieşte gluma când se iveşte prilejul.

Mă resalută milităreşte.

Vedeta se îndepărtează.

Mateloţii „mei" nu s-au clintit. Şi pricep brusc motivul pasivităţii lor: văzând că ofiţerul mă salută, apoi că îşi descarcă revolverul în prizonier, au conchis că eram bine văzut sus şi că mă bucuram de aprobarea tiranului. De acum înainte nimeni nu se mai poate atinge de mine.

Întoarcem nava spre larg.

Rezemat în coate de bastingaj, mă uit cum se învârte în apa neagră, în licărirea luminilor de poziţie. Vedeta care le duce pe fete se întoarce de unde a plecat. Noaptea este spuzită de stele care fantasmagoresc pe firmament. Luna ar vrea şi ea să ia parte la serbare, dar o acumulare de cumulus îi acoperă faţa şi nu se arată decât câte puţin, când evantaiul flocos se dă un pic la o parte.

„Şi acum, San-Antonio, mă iau la rost, ce o să te faci?"

Oficial sunt mort. Nu pentru multă vreme căci, când vom pune piciorul pe pământ, marinarii vor vorbi. Sora Berthe este îmbastiliată. Cele trei şoricuţe

sunt la lucru, singurul fapt cu adevărat pozitiv în toată trăznaia asta. Căci la urma urmei pentru asta am venit aici, nu? Cea care este însărcinată cu „treaba" să-şi vadă de treabă. Şi atunci pământul san bravian va scăpa de acest Amin Dada al său.

Cum dracul o să facă să-l lichideze pe dictator? În sfârşit, e treaba ei. Dacă izbuteşte poate scăpăm din belea? Doar că, pentru moment, va trebui să-mi pun pielea la adăpost căci aici lucrurile nu-s limpezi deloc.

— Ce ordonaţi, domnule comandant? mă întreabă măgădăul.

— Ne întoarcem la punctul de plecare, prietene.

Hotărârea mea are imediat ecou. Oamenii se agită. Virăm de bord. Curând trecem prin faţa iahtului prezidenţial, iluminat. Trebuie că-i petrecere mare pe *„El Sublimissimo Presidente"*.

Ţine-te bine, *senor presidente!*

Mă duc în cambuză să caut ceva de-ale gurii ca să-mi potolesc burta.

*

* *

Moţăiam *probably,* biruit de oboseală şi de noapte, legănat de dansul vasului pe marea de cerneală.

Şi iată că tresar căci cineva a dat uşa rufului de perete. Trag la iuţeală piedica archebuzei. În zadar, intenţiile marinarului din cadrul uşii nu sunt belicoase. Dimpotrivă, se pare mai degrabă că el are nevoie de îmbărbătare.

— *Senor* comandant, schelălăie, epidemia!

Asta mă trezeşte de-a binelea.

— Cum asta, epidemie?

— Carburo e pe moarte, *senor* comandant, e verde, nu mai poate respira.

Carburo! Cine-o fi şi Carburo ăsta?

Mă ridic şi-l însoţesc pe matelot până la cabina de pilotaj. Namila este la cârmă iar în spatele lui, lungit pe jos, îl văd pe tipul pe care l-am făcut prizonier mai înainte, în cambuză, cel pe care cele trei fete l-au învăţat jocul gingaş de-a frecatul lumânării. E ţeapăn, galben ca ceara, sulfuros, face spume, are ochii sticloşi. Deloc frumos la vedere. Ca să-ţi spun totul, întru totul la fel, frăţioare, cu partizanii pe care i-am găsit morţi cu o dimineaţă mai devreme în peştera de la cascadă.

— Epidemie! Epidemie! Epidemie! psalmodiază Huiduma, de trei ori, precum cocoşul Sfântului Petru.

Mă aplec peste nefericitul care profită ca să-şi dea ştii ce? Sufletul. Încât mă întreb de altfel de la cine l-a şterpelit.

Suflarea de pe urmă, aşa de firavă, o nimica toată, ei bine, o să-ţi spun, nătărăule: înseamnă pentru mine, deodată, duşul rece al adevărului. Suflarea de la urmă, de la urmă de tot, aşa de delicată şi abia simţită, răsuflarea aceasta infimă îmi trâmbiţează aria cea mare a adevărului.

În sfârşit, m-am prins. Am priceput tot. Ceva mai târziu faţă de orar, e drept, dar ce, şi Einstein a avut rateuri. N-a fost chiar el, la început?

Cele trei gemene, surorile catastrofă, poartă moartea IN ele. Putorile o transmit cu sexele lor drăgălaşe. Li s-a dat nu ştiu ce care le-a făcut să împrăştie mierlire rapidă. Îl ucid pe cel cu care se culcă şi nici măcar nu ştiu. Aşa că e mai bine să le fi pedicurist decât iubit! Şi nu-i nici pic de îndoială că habar n-au de această înspăimântătoare particularitate. Iată de ce le venea aşa uşor să facă pe

nevinovatele, să pară că nu înţeleg nimic! Sunt creaturi odihnitoare, nevinovate, care propagă o boală fără leac când fac dragoste. Blănițele lor drăgălaşe sunt mai de temut decât o linie de înaltă tensiune căzută la pământ; cu mult mai rele decât o epidemie adevărată de tifos sau ciumă bubonică. Şi deodată îmi vine în minte remarca unuia dintre cei „Patru" în timpul ultimei întrevederi înainte de plecare:

— Fireşte, se înţelege de la sine că sunteţi un gentelman şi că nu vă veţi atinge de aceste domnişoare!

Spus pe un ton tăios. Un ordin, ce mai! Ca dovadă, în ciuda apetitului sexual pe care mi-l ştii, m-am abţinut de la frivolităţi cu şeptelul meu. Domnul fie lăudat! Îţi închipui că mă puteam culca cu ele, ca între prieteni, la hotel? O smotoceală în joacă, ca o siestă cu măscări! Ar fi fost cu putinţă, nu? Ba chiar firesc.

— Epidemie! zice iar Huiduma.

Îl liniştesc:

— Nu: criză cardiacă.

— Credeţi, *senor* comandant? începe a nădăjdui.

— Da. Nu vă fie teamă.

În depărtare, drept în faţă: luminile portului... Roşii, verzi. Şi apoi altele, mai banale, mai puţin strălucitoare.

Îmi consult ceasul neavând la dispoziţie un doctor care să-mi spună ce oră e. Îmi arată două ore de dimineaţă. Fac la iuţeală un calcul din care reiese, ca urmare a experienţelor anterioare şi presupunând că Chiraco şi-a potolit repede frenezia sexuală, că nu-i mai rămân de trăit decât unul sau două ceasuri.

CAPITOLUL ZECE

În care mai am zile de trăit

Vapoarele, frumoasele vapoare care pleacă spre cele două Americi, cânta, cândva Germaine Montero. N-ai ascultat niciodată discuri cu Germaine Montero? Nu cunoşti cântecele lui Mac Orlan? Miroseau plăcut a gudron, a mare, a furtună, a bere acriţă, a curvă parfumată. Mirosea urât a cartofi prăjiţi, şi, uşor, a dragoste. Dragostea neîmplinită şi pe fugă a oamenilor în trecere care se ascund în spatele cinismelor ca să nu fie ispitiţi să se oprească o dată pentru totdeauna ca să intre în rândul lumii.

Iar eu, după ce am coborât de pe vapor (ca să vezi, nici măcar nu mi-a trecut prin minte să mă uit ce nume poartă) mă uit la panorama portului. Fie că e din nord sau din sud un port este pretutindeni acelaşi: macarale, şine, babale, stăvilare, vapoare care par împotmolite în apa ca păcura.

Este linişte peste tot la această oră intermitentă, echivocă, de netrăit. Nu sunt decât fantome din oţel închis la culoare. Şi mirosuri nostalgice şi tari. Iar eu, prin ele, adulmec miresmele trandafirilor noştri de la Saint-Cloud. Asta îmi aminteşte întoarcerile mele

târzii când grădina tresaltă de bucurie în pâcla nopții și când lucrurile familiare se învăluie în taină. Ce n-aș da să trec acum pe sub umbrar, să deschid apoi ușa și să regăsesc parfumul de altădată al casei, și zgomotele mărunte ale locuinței adormite: pendula, trosnetul mobilei vechi, și zgomotul ușor al comutatorului, în cameră la Féliciè, care aprinde lumina ca să vadă cât e ceasul, scumpă bătrână atât de îndrăgită, de-a pururi binecuvântată.

Pentru moment, Saint-Cloud e pe o altă planetă.

Se află undeva în trecutul fulguit, în țara luminoasă a memoriei cu capitala Mama!

Bun, ce-o să învârt eu pe aici?

Aș fi putut porunci echipajului să se îndrepte spre un port străin ca să-mi pun pielea la adăpost. Dar este de neînchipuit să o las în plata Domnului pe Berthe ca și pe cele trei muieruști cu fofoloanca otrăvită. Acestea fiind spuse, îmi vine greu să spun ce pot face pentru ele, sărmanele: Berthe este în celulele palatului, cele trei surori la bordul iahtului lui Chiraco! Iar Chiraco, la ora când îți vorbesc, trebuie că intră în agonie! Singura mea nădejde este ca vestea morții sale să stârnească o tresărire populară și, ca urmare, să se instaureze o democrație. Ar însemna însă asta rezolvarea problemelor mele?

Nici un vehicul la orizont.

Trec de porțile grele de fier pe unde se ajunge în port și pe care nimeni nu le supraveghează. Portul este construit în semicerc, într-un golf mic. Un bulevard larg și sărăcăcios îl înconjoară, străjuit de partea cealaltă de case scunde. O clădire nouă se ridică deasupra celorlalte. În ea se află căpitănia, vama și celelalte autorități naționale. Un Panou indicator anunță că Bravissimo se află la cincisprezece kilometri depărtare. Oricum n-am de

gând să fac drumul ăsta pe jos!

Cârciumile se ţin lanţ, dar sunt închise. Nu-i deloc hazliu sub dictatură, devii casnic, te culci odată cu găinile, te ia cu lictis-plictis, umbli cu băgare de seamă, în cârd ca cercetaşi. Anunţurile încep să caşte, voinţele să lâncezească, popoarele oprimate au impresia tâmpă că sunt pe drumul cel bun. Aşteaptă în ascuns ziua de mâine nădăjduind că va fi altfel. Atunci dorm, pricepi?

Sunt descumpănit de tot. Tot aşa de perplex. Îngreţoşat de sentimentul că nu-s bun de nimic, că sunt de prisos, vărsat în ceaţa cerşetorilor. Un cerşetor este un ins de prisos. S-a descalificat într-atât încât nu mai poate face nimic pentru el. Ultimul lucru pe care-l poate face este să fie pe post de sperietoare; ceilalţi îl ajută ca să-şi alunge spaima.

O melancolie nedesluşită îmi năpădeşte sufletul din adâncuri. Mă aşez pe zidul de piatră care ţine grilajul înalt.

„Hai, artistule, n-o să te laşi să ajungi în coada plutonului! Ce înseamnă asta, eşti doar nebiruitul Santantonio?"

Tocmai mă auto-ocăram astfel când răsună o şuierătură.

Tresar.

Apar două umbre ieşind dintr-un cort militar din port. Sunt vameşi...

La ce bun s-o iau la sănătoasa? Mai bine să-i aştept şi să-i înfrunt...

Cu atât mai mult cu cât, după cât se pare, în ţara asta nu sunt socotit în afara legii. Doar un mort pentru instanţele supreme. Cei doi tipi se apropie cu pas grăbit, agitându-şi puşcoacele. Au chipiul într-o parte şi când răsuflă vezi cum mor fluturii de noapte, aşa de insecticidă le este respiraţia după atâta tequila.

Unul din cei doi vameşi (îl cheamă Rousso) mă întreabă într-o limbă care aduce totodată cu spaniola şi cu lătratul ciobănescului german, cine sunt şi ce mama dracului caut acolo, la o oră ca asta.

Îi răspund flegmatic că sunt un francez prieten personal şi intim al preşedintelui Chiraco şi că, debarcând, îmi dau seama că şoferul care trebuia să mă întâmpine mi-a tras clapa.

Examinează paşaportul pe care li-l prezint, sergentul (consideră că unul dintre ei este sergent, n-o să te coste nici o para în plus) îl bagă în buzunar şi îmi zice să-i urmez.

Ne ducem la postul lor de gardă, un local cuviincios care pute a: picioare concentrate, pârţuri în circuit închis, holercă vărsată, cearceafuri jegoase, tampon vechi de cerneală, administraţie subdezvoltată (1), iod şi ulei de păr din bazar.

Cu excepţia unui uriaş portret măgulitor al lui Tiago Chiraco pe fondul drapelului san bravian, totul aici este mizerabil, funest şi nimicitor. Unui onanist convins i-ar fi cu neputinţă să se masturbeze cum se cade în acest loc deprimant, atât este de nepotrivit închipuirii, ba chiar concentrării. Alungă din minte orice perspectivă a plăcerii. Nu te mai gândeşti decât la Sartre sau la nimic (ceea ce-i acelaşi lucru, extremele atingându-se, scârboasele!)

La început cei doi domni mă caută pe de-a rândul. Supărătoare iniţiativă! şi pedepsit să fie Antonio care nu a avut prezenţa de spirit să se descotorosească de pistolul înfipt la cingătoare.

---

1) O expresie ciudată a lui San Antonio căruia în mod obişnuit nu-i plac pleonasmele
Nota achitată

Din pricina asta încep iar să latre şi în zbieretele lor nu mai rămân decât urme de spaniolă. Până la urmă hotărăsc să telefoneze sus, cu toate că-i o oră târzie. Şi tu ce crezi că fac, că doar mă ştii? Cât ai zice nu ştiu ce, un şut în fuduliile unuia şi un baros cumplit în falca celuilalt ca să-i pun pe scandalagii de acord. Cad laţi cât sunt de lungi fără să zică nici pâs. Trosc-pleosc. La pământ, e ordin! Primii la parchet vor fi primii serviţi. Vreau să spun că-i dau gata meticulos cu vestitul meu şut în bot. Bravo Sana, mulţumim, vino să ne vezi când ai drum prin cartier.

Acum e vremea să mă car, situaţia fiind nasoală pentru mandea, întrucât îmi ştiu identitatea. Pricepi?

Îl rog pe sfântul Brav să mă lumineze, măcar cu un beculeţ. Şi acum să-ţi spun ceva de ţinut minte: nu trebuie să pregeţi să-i chemi pe sfinţi; cu cât sunt mai puţin cunoscuţi cu atât sunt mai măguliţi şi îţi acordă mai multe favoruri. Căci sărmanii preafericiţi sunt sătui până peste aureolă să-i tot vadă pe câte unii adresându-se de-a dreptul lui Dumnezeu. Drept cine îi iau indivizii ăştia de trec pe lângă ei ca şi cum n-ar exista?. În ceea ce mă priveşte îmi dau seama că sfântul Brav, în cazul de faţă, mă sileşte să întorc capul spre fundul hogeacului ca să văd o bicicletă. Oh, nu este o Colnago de curse, zece viteze, din aliaj uşor. Este de fapt o bicicletă veche, ruginită, dar putând să-l mai ducă la plimbare pe mareşalul Dada cu cele şaisprezece soţii înşirate pe cadru şi pe portbagaj. Ca măsură de prezervativ îi leg pe cei doi vameşi spate-n spate căci n-am cu ce să-i priponesc, după care îmi încalec noua măgăreaţă şi pe-aci ţi-e drumul!

Gonesc pedalând scârţâitor în noaptea răcoroasă. Şi mă gândesc că au trecut câţiva anişori, unul mai frumos ca altul, de când n-am mai făcut cicloturism.

De fapt, este un sport care merită osteneala. Cu cracii pantalonilor înfăşuraţi în şosete, cu poalele hainei în vânt, pedalez cu nădejde ca unul care ştie unde se duce şi este grăbit să ajungă. De fapt mă duc la Bravissimo fără idei prelavabile (Béru *dixit*). Doar pentru că acolo va trebui să „fac ceva" dacă este ceva de făcut.

Eşti mulţumit?

Nici eu.

Şi totuşi mă încearcă un soi de bucurie să calc pe urmele alergătorilor din epoca de aur. Vremurile eroice când Turul Franţei se alerga în cinci etape. Epoca lui Petit-Breton, după cum îmi spunea tata. Era mic şi el în anii aceia fericiţi. Poate că nici nu era născut, nu mai ştiu. Şi poate că tatăl lui îi povestea isprăvile primilor uriaşi ai drumurilor. Totul merge atât de repede. Totul se frământă atât de bine încât în cele din urmă se întâmplă să nu mai ştii cine a trăit mai întâi, Gutenberg sau Blériot, Victor Hugo sau Blaise Pascal, De Gaulle sau Richelieu.

Păsărica tupilată în pedală ciripeşte tot mai vesel. Urc dealuri, gonesc cât mă ţin roţile la coborâşuri, deznod serpentinele, sau „trag tare de unul singur" la loc drept. Limbajul încântător de la *Equipe* mă ajută să mă supravoltez. Atunci pedalez în picioare, îmi cruţ forţele, atac la sprint, alerg în spatele plutonului, îi prind din urmă pe fugari, îi urmăresc pe cei ieşiţi din pluton, conduc de mai multe ori decât îmi vine rândul, câştig spectaculos şi altele.

Aşa încât în foarte puţin timp ajung la Bravissimo. Gâfâie, Sana. Curg apele de pe el. Trebuie să se schimbe.

Trebuie să mă rad, să fac baie, să bag ceva în mine, să dorm. Mai ales să dorm, da, să dorm! Aşa că, prosteşte, fără să-mi dau seama ce fac, mă întorc la hotel.

Trebuie s-o fac şi pe asta după ce le-am făcut un asemenea tărăboi vameşilor din port, păi nu?

*
* *

Hotelul este închis şi trebuie să sun ca să mi se deschidă. Interpretez hotărât diferite arii apăsând pe buton, dintre care cele mai vestite sunt: aria trompetelor din *Aida, Marşul Gladiatorilor, Sambra şi Meusa,* în sfârşit, *Marsilieza,* cuvintele şi muzica aparţinând bunului meu prieten Rouget de Lisle. Imnul acesta vitejesc, atât de emoţionant, izbuteşte să strice somnul paznicului de noapte. Răsare, posac, zbârlit, bătrân, bolnav. Laţele îi sunt cenuşii, dar au fost blonde. Faţa îi e zbârcită, dar a fost trufaşă. Am în faţă specimenul tipic al decavatului. Soiul de om venit de departe şi care a început să îmbătrânească urât într-o ţară care nu îi era pe plac, dar din care nu a avut puterea să o şteargă. Deseori dai peste tipi care fac un complex de concentrare. Sunt prizonieri din vocaţie. Lor înşile, de fapt.

Mă uit la ochii lui albaştri, abia încercănaţi de somn.

— Doamne! bombăni moşneagul, de unde naiba veniţi la ora asta mai mult decât matinală?

Îi zâmbesc. Accentul: de spaimă! Simţi varza acră în urma silabelor spaniolei pe care o foloseşte.

— Neamţ, nu? îi zic în germană.

Dă aprobator din cap.

— Refugiat politic, sau mă înşel? Aţi avut un grad important în Gestapo sau în serviciu de acest calibru. La sfârşitul războiului aţi plecat în America. Dar aici, carburarea nu a izbutit. Aţi pus pe picioare

o afacere care n-a mers. Şi, pe nesimţite, aţi ajuns paznic de noapte care nu înseamnă altceva decât încă un pas spre cerşetorie.

E ciudat cât de cinic şi crud pot fi faţă de această dărâmătură de pe vremea războiului. Şi totuşi nu am nici un fel de resentiment. Privindu-l pe bătrânul teuton îţi dai seama că a plătit cu vârf şi îndesat schimbarea greşită a macazului. O viaţă întreagă să te destrami, să tot renunţi, să te tot temi. Treizeci şi cinci de ani, în curând, de decădere progresivă.

— Din pricina insomniei v-aţi făcut paznic de noapte?

Ridică din umeri. În ciuda măgăriei spuselor mele, păstrează o atitudine de suverană nepăsare. Ia cheia de la apartamentul meu din stelajul unde aştepta.

— Cred că e neorânduială în cameră, mă anunţă.

— Da? De ce?

— În cursul serii a venit poliţia să scotocească, or poliţiştii de pe aici nu pun lucrurile la loc.

Iau cheia. Mă uit la Moş Gestapo. Stau pe gânduri.

— N-au zis nimic? întreb.

— Nu.

— Nu-i deloc prudent ce fac, ce zici? oftez îndreptându-mă spre scări; dar n-am ce face, sunt atât de frânt încât aş adormi pe bascula ghilotinei dacă m-ar întinde pe ea.

Paznicul de noapte pocneşte din degetele noduroase. În hol se aude ca ţăcănitul unei arme căreia i se trage piedica. Mă întorc.

— Ce mai e, Herr Nazi? îi zic, tot mai meschin şi mai imprudent căci moşneagul ăsta de treabă n-ar trebui să dea decât un telefon pentru ca scumpul tău Santantonio să-şi sfârşească noaptea într-o celulă fără să-l pişte gonococii.

— Daţi-mi, zice.

Arată cheia pe care o salt uşor în palmă.

— De ce?

Scoate o cheiţă din buzunarul de la vestă.

— O să vă dau alta.

Şi face hotărât schimbarea.

— Locuiesc în spatele hotelului, pe calea Santiago, la numărul 3, o căsuţă lipită de garaj. Camera nu are cine ştie ce confort dar veţi dormi mai în siguranţă decât aici.

„Camera mea este prima la dreapta de la intrare. Să nu faceţi zgomot căci am pe cineva în camera cealaltă".

Mă uit la cheiţa care i-a luat locul în palmă celei mari.

— Riscaţi prea mult, zic.

Oftează:

— E mult de când nu mai risc, începusem probabil să duc lipsă.

Nu se schimbă nici un pic la faţă. Figura zbârcită îi rămâne împietrită.

— Solidaritate între oamenii bătrânei Europe? nu mă las. Îl plictisesc.

— Duceţi-vă la culcare! răspunde bătrânul deschizând uşa hotelului.

Aşteaptă să ies, închide la loc. Zăvorul ţăcăne în urma mea.

Noaptea miroase a eucalipt pentru că lângă hotel este o alee străjuită de pomi din aceştia mirositori. O clipă nu ştiu ce să fac. Oare bătrânul SS îmi întinde o cursă? Are în vedere o răsplată? I-ar fi fost totuşi uşor să mă lase să mă duc în cameră ca apoi să-i prevină pe sticleţi. Sunt ispitit să-i acord încredere. Nu poţi fi cu ochii-n patru douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

*
* *

La numărul trei este o cocioabă, dar dată cu var de Pisa, ceea ce îi dă o altă față. Varul înseamnă eleganța țărilor însorite. Sunt sărace dar curate, pricepi? Iar albul lipsește cel mai mult în lumea asta, atât de neagră.

Cheița descuie ditamai zăvorul. Pătrund în bezna care miroase tare a clor căci probabil nu se face economie de detergent. Răsucind un comutator primesc în schimbul gestului o scară de piatră cu trepte înguste care duce la etaj. Încă o ușă pe care o descuie aceeași cheie. „Pe dreapta cum intri", m-a prevenit paznicul de noapte... Intru în camera indicată și mă pomenesc într-o odăiță strâmtă la fel de albă ca fațada. Ar putea servi de chilie unui călugăr, atât e de goală: un pat de fier, un dulap alb din lemn, un cuier înșurubat în spatele ușii, asta-i tot.

Pe perete, două fotografii îngălbenite pe care mușteie, un car de ani, și-au făcut nestingherite nevoile. Prima reprezintă o tânără frumoasă, straniu de frumoasă, îmbrăcată elegant, ca înainte de război, și care seamănă cu veșnic regretata regină Astrid a Belgiei, moartă întâmplător în floarea vârstei. A doua îl înfățișează pe însuși Adolf Hitler trecând niște trupe în revistă. În rândul întâi se află un tânăr ofițer cu brațul întins, cu o cruce deasupra chipiului spre a fi semnalat atenției generale (trebuia să zic mai degrabă caporale dat fiind prezența Führerului).

Nu te poți înșela: e vorba de paznicul de noapte. Atâta doar că era tânăr, blond, plin de foc și ambiție, însuflețit de o energie care rezistă la orice încercare și

care, fără doar şi poate, le va fi ştiut pe toate.

Mă despoi în doi timpi şi trei mişcări. Şi, gol ca un pahar cu picior, mă strecor sub plapumă fără să mă mai întreb dacă azi de dimineaţă au fost schimbate cearceafurile.

Dormi, o brav San Antonio. Lasă-te purtat prin nesfârşitul somnului. Alunecă pe barca visului printre valurile unduitoare ale subconştientului. Ai binemeritat de la apatrid (e vorba de paznicul neamţ). Fie ca odihna milostivuitoare să-ţi şteargă oboseala şi să te tămăduiască pentru o clipă de beleaua de a fi.

Aşa-mi zisei.

— Aşa făcui.

Se auzi un zgomot uşor. Un zgomot care nu era ameninţător dar care totuşi m-a trezit.

Am tresărit şi m-am ridicat pe ocean.

M-am frecat la ochi, la *eys* la pupile, la felinare, la văz, la luminătoare, la vasistas (de la nemţescul *was ist das*). Şi am primit în plină retină vedenia la care nu mă aşteptam pentru nimic în lume. Vedenie fabuloasă, întăritoare, absolută. Pe dată mi-am simţit sufletul şi mădularul în sărbătoare.

Simţeam bucuria până în ungherele cele mai neexplorate din pricină că n-ai cum ajunge la ele. A fost intens şi fericit. Surprinzător, mai ales. Şi nu e nimic mai însufleţitor pe lumea asta decât o surpriză plăcută.

Stai niţel, o să-ţi spun, lasă-mă să mă scarpin un pic în spatele ţestei, să înlesensc emisia.

O fată, bineînţeles. Foarte frumoasă, slavă Celui de sus: să o iei razna nu alta! Îţi dai seama în al câtelea cer sunt. E firesc, mi se pare. Fotografia reginei Astrid. Cea de pe perete. Aceeaşi persoană sau aproape. Ţine un platou cu cafea şi chifle, cu unt de arahide.

Ridic cearceaful până la buric.

— Bună ziua, zice grav.

— Ce apariţie încântătoare! mă extaziez. Lasă-mă să ghicesc: eşti fata gazdei mele şi a frumoasei doamne din poza asta, nu?

— Ba da. Dar vă rog, nu râdeţi!

— Şi de ce?

— Pentru că astăzi este ziua când nu se râde, în amintirea martiriului lui Paulo Dargeo, tovarăşul de luptă al preşedintelui, azi fiind aniversarea morţii lui. Dacă cineva este prins în flagrant delict de râs este îndată aruncat în închisoare pentru un an, până la aniversarea următoare.

— Nădăjuiesc că nu mă vei da de gol? adaug continuând să zâmbesc.

— E de preferat să vă antrenaţi să nu zâmbiţi, mă asigură.

Îmi pune platoul pe picioare şi trag năpdejde că nu-l va răsturna grozava tornadă din par de carne care e gata să se ridice de sub cearceafuri, în sănătatea acestei fătuci.

— Tatăl tău s-a întors?

— De un ceas, doarme în patul meu.

— E un tip nemaipomenit, zic.

Încuviinţează.

— Numele meu mic este Antoine, dar al tău?

— Hildegarde.

Zâmbesc iar, cu toate că-i interzis.

De alde Hildegarde am mai cunoscut, îţi dai seama. Nu poţi fi romancier popular fără să ai de-a face cu tot felul de Hildegarde, Barbare, Carole şi alte Vanese, funcţia te obligă. Doar nu mă vezi încurcându-mă cu o eroină înflăcărată, încărcată de taine, blondă până şi la fofolancă, pe care s-o cheme pur şi simplu Andreea sau Ernestina. N-aşi fi luat în

serios. Nu trebuie să schimbi regulile. Toţi se aşteaptă să insult vocabularul, să jonglez cu vorbele de duh, să mă caţăr fără preget pe cur precum cătanele din '914 pe linia frontului, dar folclorul e sfânt. *No touch!* Înainte regiment de Eve, Philippe, Caroline, Marilyne; daţi năvală peste Kati, Ingrid. Trăiască luna Iulia!

— Mama a murit? întreb arătând poza.

— Nu: trăieşte în S.U.A. cu un muzician pe care l-a cunoscut la Bravissino. O dragoste târzie. Avea aproape cincizeci de ani. Şi apoi ne-a părăsit. Tata e ca şi mort.

Pricep ce vrea să spună. Revăd mutra bătrânului nazist. E zaharisit de tot tipul. A pierdut aproape tot: idealul, Nemţia şi pe Frida. Din fericire, îi rămâne fata. Şi Doamne, cât îi de frumoasă.

— Îţi place ţara asta?

— Aici m-am născut.

— Şi regimul ăsta îţi convine?

— Tatălui meu politica i-a stricat viaţa, aşa că eu prefer să mă gândesc la altele.

— La dragoste? mă încumet. (Nu-i prost, gagiul, mereu înaintea membrului care cere şi tot cere, mereu mai mult).

— Din pricina tatălui meu nu mă pot gândi la aşa ceva, răspunde Hildegarde, dacă l-aş părăsi şi eu ar muri de-a binelea.

Firesc, se aşează pe capătul patului. Poartă o rochie cenuşie, obişnuită. Are pielea aurie, este blondă, mai mult blondă. Ochii au culoarea schimbătoare a mării, nuanţele sunt altele după cum se mişcă prin cameră şi, desigur, după gânduri.

— Lucrezi undeva?

— Sun secretară la guvern, nu am o situaţie grea datorită cunoaşterii limbilor străine. Vorbesc opt, printre care rusa.

O complimentez printr-o înclinare a capului. Ca să fiu sincer până la capăt, mi-a sărit inima, *in petto,* aflând natura muncii ei.

— Aşadar frecventezi palatul prezidenţial?

— În partea administrativă, da.

— Ai prilejul să fii în preajma preşedintelui?

— A fi în preajmă e un fel de a spune, să zicem că îl zăresc.

— Pot să te întreb ce gândeşti despre omul acesta?

Se întunecă la faţă, ceea ce este regretabil pentru o blondă, şi se ridică imediat.

— N-am ce să gândesc, este preşedintele acestei ţări, lucrez pentru el.

Îmi pun două bucăţi de zahăr în cafea.

— Ei, drăcia dracului, murmur în franceză, sunt oameni de-a dreptul incorigibili. Nu le-a fost de-ajuns un Hitler, le trebuie şi perechea!

Uit că Hildegarde vorbeşte opt limbi. Dacă franceza nu s-ar număra printre ele ar însemna să ne pierdem orice nădejde în draga noastră cultură gauliană. Mi-a înţeles, deci, cuvintele amare. A tresărit. Ochii i se întunecă. Mă fixează cu o privire ciudată, greu de definit. E potrivnică, binevoitoare? Cine o poate spune?

Aşa că trebuie să fac ceva. Îmi golesc ceaşca de cafea mirositoare şi cu „savoare de fruct". Pun platoul pe duşumea fără să cad din pat ceea ce constituie un fel de mică ispravă dat fiind înălţimea acestuia.

Eliberat de această uşoară povară, întind mâna deschisă fetei.

Rămâne nemişcată, în picioare, cu braţele pe lângă corp, uitându-se întruna la mine aşa cum te uiţi la un film la televizor.

— Nu poţi refuza o mână întinsă, zic cu blândeţe.

Atunci mi-o întinde pe a ei. Palmele ni se ating, degetele ni se întrepătrund. Fără să se poată împotrivi, o trag spre mine. O atrag spre mine.

Nu se împotriveşte. Capul îi este lângă al meu. O apăs pe piept pentru a-i simţi mai bine răsuflarea.

Şi stăm aşa, îndelung, fără să mişcăm, fără să vorbim, ca o pereche de fiinţe oameneşti care s-au întâlnit şi s-au recunoscut.

Şi ce-ţi trece prin minte, păgânule. O ştiu prea bine, crezi că profit de această clipă ameţitoare ca să trec la manevrele ştiute. Ţie, care eşti dezgustător ca un godac lubric, îţi curg deja balele şi pui la cale lovituri sub centură. Îţi zici: firește, cretinoidul o să-i pună laba pe fund ca să-i cânte, încetişor „Destinul îţi bate la uşă", ea o să-şi piardă firea (dacă ne putem exprima aşa) şi va gânguri lucruri din acelea drăgălaşe pe care le spun fetele de cum le fluieri o lovitură liberă indirectă. Totodată, îţi închipui tu mai departe, trece la o pupătură dărâmătoare. O pupătură de zile mari patronată de Fluocaril. Când pipiţa începe să intre în transă, o lasă să respire în voie ca să-i biberoneze ţâţoloancele în drumul coborâtor spre Saint-Jaques de Compostelle. Unele se prăpădesc după asta, pe altele le lasă reci. E o chestiune de temperament, e facultativ, numai la cerere, ca vopseaua metalizată pentru maşini. Dar tu ai interes să subscrii căci cele cărora le place apoi le place nu glumă. Iar tu, pezevenghi ce eşti, mereu în plin libido, pofticios, intrinsec, îţi zici: Antonio al meu coboară mai departe, atinge un pic buricul drăgălaş căci tot era pe acolo, nu-l costă nimic şi nici nu-i dă de mâncare. Iar apoi, sosirea în Valea Desfătărilor.

Posedare savantă cu pregătiri, investigații de recunoaștere, avertismente. Stabilirea pozițiilor. Recunoașterea locurilor, încercări; nu te lansezi niciodată într-un pătimaș gură-la-gură ci îți asiguri capătul de pod înaintea goanei nebune.

Și mă și vezi cu pulpele pe umeri în loc de căști, cu nasul într-o parte pentru a asigura supraviețuirea tipului, ciripindu-i, păsărește în delcou, continuând apoi cu o arie tiroleză de înaltă frecvență. Și totul, totul, te cunosc doar, vicios bătrân, care te ții deoparte, ca și când nimic nu s-ar întâmpla, citind *La Croix* sau La Bannière după ce ai făcut o gaură în fițuică. Socotești de câte ori, așa-i? Îți mai zici: acum, o scoate din priză ca să treacă la partea epică. Trage pe rupte. Scârțâie patul. Și, când nici n-ai gândi, iese din domnișoară, o lasă pe jar ca să-i întoarcă dosul către Montmarte. Îmi caut norocul pe lângă popă! (Ți-am mai spus-o, dar prinde bine oricând; dacă ție ți s-ar interzice să te repeți, de multișor n-ai mai fi scos o vorbă, sărman de tine!). Spune drept, așa-i că mă crezi gata să-i arăt cum e cu lovitura centaurului reversibil? Bicefal. Intrarea lui Jehanne of Arc în Reims ducându-l pe nătângul de Carol VII. Ducându-l să fie uns așa cum o soră mai mare își duce frățiorul la frizer să-i taie cârlionții. „Îi faceți unsul ăstuia mic și fiți atenți să nu-i băgați sfânt mir în ochi, are conjunctivită". Da, toate astea ți le închipui în creierașul tău debil (Buffalo). Ei bine, trebuie să-ți spun că te înșeli amarnic!

Rar, ce zis: rarisim mi s-a întâmplat să strâng la piept o fătucă încântătoare fără să iau ce mi se cuvine. Degeaba caut, exemplele naterioare nu-mi vin în minte. Dar de data asta, e drept, fenomenul s-a întâmplat. Nu că n-aș avea poftă să mi-o ofer, dar mă reține un simțământ nedeslușit, alcătuit din

timiditate, din scrupule şi din nu mai ştiu ce *very emoţionant.*

Aşa că îi vorbesc, fără premeditare. Cuvinte-flori, din acelea care se oferă aşa cum culegi maci dintr-un câmp ca să-i dai frumoasei tale şi care, prin harul clipei, devin mai preţioşi decât nişte orhidee. Da, cuvinte pentru a cânta fără muzică. Cuvinte care nu se înlănţuie căci fiecare îşi este suficient lui însuşi. Îi vorbesc despre dulceaţa nesfârşită a acestui moment încărcat de neprevăzut. Despre ea, de care acum o oră nu ştiam nimic şi care este aici. Despre ea, pentru care au venit de departe să o conceapă aici. Şi apoi despre mine... Şi despre această cameră de om bătrân aproape mort, mai somptuoasă decât toate palatele din Arabia. Şi despre minunea dăruirii ei spontane. Dar nu am să mă ating de ea mai mult decât atât. N-am s-o sărut. Clipa aceasta este prea frumoasă ca să mai dea naştere altora. Trebuie s-o păstrăm aşa cum a venit datorită mâinii mele întinse. Şi nu mai ştiu ce spun iar ea răspunde prin cea mai încântătoare tăcere.

Mai trece o vreme. Până când auzim defilând pe bulevardul *Revolucion* porcăria aia de trupă, cu fanfară în frunte, în pas cadenţat. Forţa în marş. Glorie deşartă. Vraja s-a destrămat. Se ridică, se îndepărtează de mine. Are lacrimi în stele. „Mulţumesc, îngaimă, niciodată n-am trăit asemenea clipe".

Şi cu toate că la San Bravo este zi fără râs, îmi zâmbeşte. Nu poţi pricepe...

Muzica se aude mai tare. Taratatata. Alămuri şi tobe. Începe să se audă tot mai încet.

— Ai ascultat radioul azi dimineaţă? întreb.

— Da.

— Nimic deosebit?

— Nimic.

Ceva îmi sâcâie mintea: preşedintele Chiraco ar trebui s-o fi mierlit de mult. Doar dacă n-o fi renunţat pentru a doua oară la nostimele mele războinice blonde, maniacul.

— Astăzi te duci la lucru, Hildegarde?

— Desigur.

— N-ai putea încerca să afli ce s-a întâmplat cu o femeie grasă deghizată în nebuna din Chaillot şi care rămăsese în intimitatea preşedintelui şi pe care, mi s-a spus, a băgat-o la zdup?

Dă din cap.

— Ştiu că într-adevăr a băgat-o la închisoare, şi nu în oricare: în închisoarea lui personală unde numai Kâdebine Kântefu, secretarul lui, are acces.

Mă înfior.

— Unde se află locul acesta plăcut?

— În spatele palatului. Este o construcţie recentă, la capătul parcului. Este tot timpul supravegheată de o parte a gărzii de aramă, garda privată a preşedintelui. Teminicerii sunt surdo-muţi şi analfabeţi ca să nu poată comunica cu deţinuţii. Sunt nişte bestii sângeroase care bagă groaza în toată lumea. Puşcăria nu are decât o singură intrare cu câte o mitralieră de fiecare parte. Este o adevărată cazemată din beton alimentată cu oxigen prin nişte guri de aerisire.

Îmi reprim o strâmbătură de hepatic în criză.

— Şi zici că numai secretarul lui are voie să intre în ea?

— Numa el.

— Eşti în relaţii cu el?

O trece un fior adevărat.

— Oh, doamne, nu, din fericire, este o fiinţă îngrozitoare.

— Un tip tânăr, sfrijit, îmbrăcat în negru, cu buze groase, cenuşii şi dinţii îngălbeniţi?

— Îl cunoşti care va să zică?

— Am stat de vorbă cu el, e drept.

Mă gândesc un capăt de clipă şi murmur.

— Hildegarde, trebuie să o scot pe grăsană din puşcăria asta!

— E cu neputinţă, îmi răspunde, mie, care sunt francez!

CAPITOLUL UNSPREZECE

În care viaţa îmi stârneşte o dezamăgire tare mare

Îmi petrec dimineaţa ascultând radioul.

— Multe marşuri militare, muzică folclorică, cântece naţionale, totul presărat cu informaţii tendenţioase şi profesiuni de credinţă pentru a ridica în slăvi persoana şi meritele deosebite ale lui Tiago Chiraco. Ode, rugăciuni, strigăte de bucurie. În plin taratata, o voce urlă: „Să-l ocrotească Dumnezeu în veci pe indispensabilul şi slăvitul nostru preşedinte, garant al instituţiilor, puţ de înţelepciune, tată al poporului, abonat la gaz, fiu mai vârstnic al sfintei biserici catolice apostolice san braviene!". Şi sunt coruri înregistrate care răspund bubuind ca tunul (fireşte): Dumnezeu să-l ocrotească! Este încântător, de-a dreptul mişcător şi te face să doreşti să aderi la sistemul zecimal. Buletinele de ştiri se succed fără să aducă vestea pe care o aştept. Se spune doar că preşedintele e pe mare pentru a inspecta apărarea de coastă a republicii şi că se va întoarce la sfârşitul zilei. Asta-i tot.

Către prânz, tatăl lui Hildegarde se scoală. Vine să ciocănească la uşa mea.

— Heil Hitler! îmi spune prietenos subliniind cu un gest salutul nazist.

— Heil şi dumneata, îi răspund.

Se fâstâceşte.

— Te rog să mă ierţi, este o veche tradiţie.

— Aveţi toate scuzele, dacă n-am face haz într-o zi ca asta!

— În legătură cu asta, ştiţi că astăzi este ziua când nu se râde, mă previne.

— Mi-a spus Hildegarde. Aveţi o fată încântătoare, Herr Paznic de Noapte.

— Numele meu este Erwin Von Mammel.

— Vă sunt nespus de recunăscător pentru ospitalitatea dumneavoastră, dragă prietene. Riscaţi mult găzduindu-mă.

Clatină din cap pentru a arăta că acceptă riscurile cu inima uşoară.

— Poliţia s-a întors la hotel către dimineaţă, aţi făcut bine că nu aţi rămas acolo. Nu ştiu ce le-aţi făcut, dar par hotărâţi să pună laba pe dumneavoastră. O să vă fie greu să plecaţi din ţară.

— Cu ajutorul Providenţei poate voi izbuti...

Erwin pare că se gârboveşte. Lasă capul în jos şi oftează:

— Providenţa a murit într-un buncăr, la Berlin, în mai 45.

— Mi se pare că sunteţi fanatizat de tot, nu vreau să vă jignesc. Ţineaţi atât de mult la Adolf?

Herr Mammel ia poziţia de drepţi:

— Cel mai mare om din istorie! exclamă. O personalitate uriaşă. Uriaşă! A făcut lumea să tremure.

— După care a luat-o în fund, obiectez.

— *Was,* fund! *Nein,* fund! se înfurie Erwin. A câştigat!

Fiecare an care trece ne dovedeşte că a câştigat. Căderea era un episod al izbânzii sale. Va rămâne în veci printre noi!

Îşi împreunează mâinile, se uită la cer pe care un păianjen hidos, mai păros decât doamna Tito, îşi ţese pânza.

Bun, n-o să mă iau de Führerul acestui soldat din vechea gardă a nazismului. Este îmbălsămat în admiraţia lui pentru acest Charlot din München şi nimic, nici un argument, nici o demonstraţie nu i-ar putea-o scoate din cap. Într-un anumit sens este întăritor să te agăţi de un ideal. Te ajută probabil să trăieşti, nu?

— Ascultă, dragă Mammel, va trebui să-mi văd de treburile mele. Pentru asta aş avea nevoie să mă deghizez.

— Mda, mda, răspunde, ceea ce nu-i deloc promiţător. Sunteţi atât de deosebit de oamenii de pe aici şi sunt, aici, atât de puţini oameni de prin alte părţi încât îmi vine greu să cred în deghizări, în ce vă priveşte... Ca să ieşiţi, aşteptaţi măcar până la noapte, ziua în amiaza mare n-aveţi nici o şansă să faceţi o sută de paşi.

După care, se apucă să pregătească haleala.

*
* *

Aşa-i, n-am ce zice, sunt mai degrabă în genul tras prin inel, şi totuşi, după părerea mea, era cam balşoaie regina Astrid a lui Erwin, pentru ca să-i pot îmbrăca rochiile. Mi-s de părere că poza din cameră e de pe când era bunica fată, după cum zice Béru.

Epoca diafană, o singură dată vine la fete. Evanescența, e al naibii de fugară, crede-mă. După ce le-au trecut visările adolescente și au simțit mădularul, dragele de ele, și când lucrează de minune din buci, descoperă fructele pământului*! Atunci se apucă să facă plinul începând de sus. Vezi cum li se măresc țâțișoarele, li se îngroașă talia, fundul le devine rotofei, fac perfide cute de grăsime. Se cheamă că înfloresc, așa scrie la breviar! Ia notă că nu am nimic împotrivă. Ba chiar aș zice că-mi place să pun mâna pe ceva vârtos. Tulpinele de orhidee ți le dau ție în dar. Trebuie să ai materie primă, aici ca oriunde. Doar o gătărică și etuiul ei, nu-i *joyce,* parcă aș prefera o rotofeie.

Întorcându-ne la oile noastre, doamna Mammel trebuie că a descoperit varza acră când s-a căsătorit și imediat după aceea fasolea oloagă san braviană. Formele i s-au format și apoi deformat. Pe deasupra mai era și voinică. Ce s-o mai lungesc, rochia cu flori, cea albastră, n-o știi, cea cu zorele? Te anunț cu părere de rău amice că-mi vine turnată. Dacă l-ai vedea pe Sana al tău în travesti, ai avea un junghi în aortă și pe la periferie! Mă sulemenesc meticulos. Tot tacâmul: albastru pe la ochi, negru pe gene, roz pe obraji, roșu pe buze, ocru pe pomeți. Ai zice că sunt Marlene Dietrich pe vremea cireșelor, mai puțin ifosele, căci chiar deghizat rămân un om la locul lui.

Îmi înnod un fular pe cap, după cum au obiceiul fetele pe aici. Numai pantofii nu mi se potrivesc.

— Ce ziceți, Herr Mammel?

— Uimitor, mă asigură neamțul, n-ai zice că nu ești femeie.

---

* Fructele pământului — titlul unei opere a lui André Gide

Şi adaugă cu o melancolie atât de adâncă încât n-ar trebui lăsaţi copiii să se apropie prea mult:

— Nu credeam că rochia asta va mai avea prilejul să fie purtată.

Privirea hitleristă îi devine fixă, acesta fiind modul privirilor hitleriste de a se aburi. Atunci, compătimitor, îi pun mâna pe umăr.

— Prin faţa dumneavoastră vi se deschide un alt viitor, har prietene.

— Ştiu. Este atât de curată, de nevinovată. Am vrut să o feresc de toate murdăriile. Nădăjduiesc că într-o zi va da peste un bărbat care să merite să-i stârnească interesul, un bărbat cu idei nobile.

— Sunt încredinţat, căci este o fiinţă nobilă şi poetică. Nu-mi mai rămâne decât să vă mulţumesc pentru ajutor. Mi-aţi salvat fără doar şi poate viaţa.

Aparte, îmi zic că e o nimica toată viaţa mea salvată, faţă de vieţile pe care trebuie că le-a suprimat.

Ne strângem mâinile, nu se poate opri să nu-mi strecoare un „Heil Hitler" la gura ţevii ca să-şi facă rugăciunea de seară.

La drum, Santantonio. Aventura te aşteaptă.

Sau unchiul.

*

* *

Noaptea s-a lăsat, fără zgomot şi fără să strige „păzea".

Mă strecor pe o ulicioară cu mirezme de detergent din pricina unei patrule de sticleţi preumblători. Vei obiecta că nu-i o soluţie să ocoleşti copoii şi că dacă

deghizarea este bună, pot dimpotrivă să-i înfrunt cu capul sus şi totuşi omul scos din ale lui are astfel de reacţii spontane. Nu ai timp să analizezi, să te gândeşti. Dai nas în nas cu copoii? Păi, viraj pe aripă.

O iau aşadar pe ulicioară. O las când ajung la celălalt capăt, şovăi, neştiind încotro s-o iau. N-am nici un plan, dar am energie, şi asta este esenţialul. E mai bine să nu ştii ce să faci şi să fii în stare să faci decât invers. Mă găsesc în inima unui cartier pitoresc, cu căsuţe scunde. Şi văd multe femei în prag şi mă întreb dacă nu cumva cartierul este rezervat. Câteva clipe de cercetare îmi arată că probabil aşa-i, căci tot soiul de indivizi se preumblă ca la piaţă uitându-se cu coada ochiului la femei. Câteodată, câte unul intră cu câte una în vorbă. Îşi spun două cuvinte după care dispar în căsuţă.

Tocmai conchideam cele de mai sus când o voce hârâită mi se adresează (cu adresă):

— Cât iei, frumoaso?

Mă uit să văd a cui e vocea şi nu mică mi-e surpriza când îl recunosc pe tipul gras care mi-a dat, zilele trecute, pe plajă, şapca cu mesaj.

Numitul Alonzo Alonzi, spălător fruntaş într-o berărie din capitală. Dragul de el vine la doamnele curve săptămânal...

— Nu astăzi, zic îngrozit, e zi sfântă, ziua fără râs!

— Poţi face dragoste fără să faci haz, obiectează acest om de bine, nu fără puţintică dreptate căci, eu cel care-ţi vorbesc, prietene, care-ţi torn braşoave, cât ţi-o fi traiul de lung, am cunoscut un ins care plângea păscând blăniţa unei fete. Care plângea din iubire pentru ea în vreme ce degusta prăjitura cu păr, după cum zice Audiard. Care plângea cu gura plină, înfundat în adâncurile celei pe care o înfuleca,

plângea de deznădejde din pricina clipei care nu peste multă vreme avea să se sfârşească; plângea cu gândul la viaţa ticăloasă care-l aştepta în pragul uşii pentru a-l duce în lehamitea generală; care vărsa în trupul îndrăgit toate lacrimile din al său; plângea în desfătări, amicul, plângea în bucurii cele mai curate lacrimi din viaţa lui; plângea aşa cum plâng vorbindu-ţi despre asta, prietene şi se simţea înălţat prin durerea lui în astfel de clipe, prin meritul unic şi magistral de a smiorcăi într-o fofoloancă emoţionată. Şi pentru că nimeni nu poate face nimic, nici cei care înţeleg mai mult decât cei care nu înţeleg nimic, pentru că în asta stă frumuseţea lumii: în lacrimi pe un fund halit. Şi îţi mulţumesc ţie, Doamne, că ai îngăduit aşa ceva. Căci aceasta este adevărata ta măreţie, Doamne: sex şi inimă împreunate, futai şi lacrimi amestecate. Aici stă slava ta în om. Şi nu va trebui să spui nici o vorbă măcar ca să fie mântuit, acela care, nefericit, va fi plâns cu gura pe blăniţă. Ce alte rugăciuni a putut vreodată să-l tulbure mai mult, Doamne? Răspunde! Răspunde-mi: sunt în cartea de telefon.

Alonzo îmi scrutează stăruitor mutra. Pentru vorbele lui nu se aştepta la nici un răspuns. Mă priveşte făcând un efort mnemonic (aduceţi-o pe Monica!). Fără putinţă de tăgadă, îi „spun" ceva.

— Ne-am mai văzut, mă asigură deodată, am mai fost cu tine, drăguţă?

— Tot ce se poate, răspund ca să scap de el şi îmi reprim un fior de groază. Salut, pe curând!

Şi sunt gata să-mi văd de drum spre nicăieri, când mă apucă de braţ.

— Stai puţin, ascultă-mă.

Uită ce vroia să-mi spună. Îmi pipăie bicepşii de

atlet şi îngaimă:

— Eşti bărbat!

— În natură este loc pentru toate gusturile, smintitule! mă feresc.

Astea fiind spuse, îmi trag braţul. Se ţine după mine.

— Hei! *Amigo!*

E căpos rău, tembelul, îmi poate dărâma toată şandramaua.

— Ce-i?

— N-am încercat niciodată cu un bărbat, îmi zice coborând vocea, aş vrea să-mi fac o părere...

— Vino mâine!

— Mâine nu sunt liber, vreau acum!

— Ţi-am spus că azi nici nu poate fi vorba.

Bucata de slănină lipicioasă capătă brusc o expresie sardonică. Excitarea îl scoate din minţi ca pe un mascul nesatisfăcut.

— Ştii că ce faci tu este formal interzis de lege şi se pedepseşte cu moartea?

La dracu! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Regimuri ca cel al slăvitului preşedinte Tiago Chiraco se sprijină totdeauna pe tabuuri. Martirizează minorităţile pentru a împăca conştiinţa majorităţii. Jidanii rămân marele chilipir. Cu negrii nu mai îndrăznesc nimic de când cretinii ăştia se înmulţesc pe capete, sunt licenţiaţi şi încep să ştie să se folosească de avioanele Mig sau Miraj. Şi cu poponarii se liniştesc lucrurile, cu excepţia unor ţări înapoiate ca San Bravo.

— Ascultă, iubitule, îi gânguresc, n-am unde să te duc căci, să ţi-o spun de-a dreptul, bătrâna mea mamă, sora ei handicapată şi frate-miu cel mic, tocmai au picat la mine în hoceag: doar nu-ţi închipui că o să ne facem de cap în faţa lor?

Purceluşul ticălos îmi arată o casă roz, la o aruncătură de prezervativ de noi.

— Vino încoace, aici stă gagica unde mă duc de obicei, o să ne distrăm.

— Ascultă, iubiţel...

Face spume la gură, căcănarul. Ochii îi ies din orbite.

— Dacă nu vii, chem un curcan. Nu-i mare lucru: e de ajuns să strig „poliţia" şi răsar de peste tot!

— Nenorocitule!

— Haide!

Nu i-ai putea potoli flacăra decât cu o droaie de găleţi cu apă rece. Îl urmez punându-mi în gând să-l aranjez îndată ce ne vom afla într-un loc potrivit şi concomitent.

Împinge o uşă în faţada roz pralină a casei. Ne pomenim în faţa unei scări, la fel ca la prietenul meu nazistul, căci, la San Bravo, nu există parter iar caselę încep de la etajul întâi.

Când ajunge la capătul celor şaisprezece trepte de piatră, pun în mişcare ciocanul unei a doua uşi.

Care se deschide.

O fată fardată ca vechii locuitori ai ţării, vorbesc de cei de dinaintea lui Columb, şi îmbrăcată sobru într-un capot din văl ca de păianjen (vălul care îţi înveleşte faţa să nu vezi văzând) se iveşte în cadrul uşii.

— Tu erai, Alonzo! zice posomorâtă cât cuprinde. Dar eşti cu o fată!

— Vreau o şedinţă de zile mari, zice Alonzi. Fii pe pace, am bani.

— Păi dacă ai bani, sunteţi bineveniţi, zice fata. Se dă la o parte ca să putem intra.

Şi sângele, în loc să-mi fiarbă, începe să-mi îngheţe în vine. Îmi stă în loc ca apa în canalele din

Bruges, iarna când e frig, atât de frig încât bietul Manneken Pis a rămas cu puţa-n mână!

Abia îndrăznesc s-o spun, aşa-i de josnic.

Târfa...

Târfa al cărei vizitator obişnuit este Alonzo Alonzi nu-i alta decât neprihănita Hildegarde Von Mammel!

Îţi place?

CAPITOLUL DOISPREZECE

În care devine catastrofal

Nu m-a luat în seamă, în forfota venirii. Mă uimeşte înfăţişarea ei resemnată, de adâncă lehamite pe care o au mai toate prostituatele. O dorinţă nedesluşită de a se afla în altă parte fără a avea puterea să se ducă. Se dă cu preţ fix. Şi nu-i de mirare, nici frivol, nici nimic altceva decât uşor greţos. Trebuie să înduri încercând să te faci că nu bagi în seamă. Tipii vin să se descarce la haznaua publică. Ea le uşurează operaţia. Îi zic „iubirea mea" în timp ce au coitul, ea răspunde „da, da, aşa-i", cu o voce mohorâtă. Nu trebuie să-i contrariezi. Să le tai elanul. Cu cât ajung mai repede la final, cu atât mai repede îşi iau catrafusele.

— Ia spune, ai câştigat lozul cel mare la loterie? se informează, ca să-ţi permiţi asemenea fantezii, puşlama ce eşti.

O ascult, o privesc. E oare cu putinţă? Fetiţa curată de azi dimineaţă, aşezată pe marginea patului. Şi mai apoi răsuflarea ei pe gâtul meu. Mi-a mulţumit că nu am pus-o cu cracii în sus. Era sinceră? Care era şpilul?

Alonzo cel gras dă din cap şi foşneşte bancnote în buzunarul pantalonilor, plăcută muzică. Le ţine la cald lângă testicule. Prima de ieri. O foloseşte pentru fericirea intimă. E dreptul lui. Un holtei trebuie să se îngrijească de propria plăcere. Numai pe sine trebuie să se iubească, să se răsfeţe. Dezmierdându-se îndeplineşte o sarcină. Se îngrijeşte de alţii îngrijindu-se pe sine.

— Şi unde ai pescuit-o pe fata asta? întreabă Hildegarde întorcându-se spre mine.

E nehotărâtă, tulburată. Probabil din pricina veşmintelor pe care le recunoaşte. Femeile de treabă, au ochiul priceput la cârpe. Nici o zdreanţă, nici un fleac nu scapă spiritului lor de observaţie.

— Fata asta, rânjeşte spălătorul grăsan, o să vezi îndată ce fel de fată e.

Iar mie:

— Arată ce fel de fată eşti, scumpo!

— Cu plăcere, răspund.

Execut o semi-răsucire şi îi înfig cele cinci degete strânse pumn în locul unde cred că se află bărbia.

Alonzi scoate un strigăt caraghios. Face ceva ce seamănă cu „Bronhaff", un fel de lătrat de saint-bernard pe vreme de ceaţă, sus la munte. Ochii holbaţi i se holbează şi mai mult şi tipul coboară să se uite dacă nu cumva se află în pantofi.

Draga de Hildegarde nu s-a clintit.

Îmi scot basmaua. Mă recunoaşte de-a binelea.

Nu zic o vorbă. Văzând un fotoliu din lemn de acajou contrafăcut, acoperit cu pluş contrafăcut, mă aşez privind-o neâncetat. I se văd sânii prin vălul fără rost. Minunaţi. Se duce la o măsuţă urâtă care se umflă totuşi în pene cu o sticlă de whisky, umple două pahare, îmi aduce unul. Bem tăcând mai departe. Tăcem pentru că nu găsim nimic să ne

spunem. Scena gingaşă de azi dimineaţă face clipa asta abracadabrantă, pricepi? Ne-am putea zice ceva de genul „Dumneata aici, cum e cu putinţă?“ sau „N-aş fi crezut...“ Dar nu, nimic. Întâmplarea m-a adus în studioul unde îi aduce pe cei agăţaţi. Constat că Fraülein Von Mammel agaţă bărbaţi. La început e năucitor. Dar te obişnuieşti. Omul are privilegiul rar de a admite orice, nu-i decât o chestiune de timp. Or, timpul, n-ai nevoie să-l cauţi (în afară de cel pierdut), se înfiinţează singur.

— Cât iei, fără să fiu indiscret? întreb timid ca un colegian care s-a săturat să-şi înfiebânte biela.

Murmură, cu voce albă:

— Zece chiracos.

— Plătesc.

Îmi scot mardeii de sub jupon, iau o hârtie de zece chiracos şi o pun pe măsuţă.

— Vii, păpuşico?

Se ridică, se dezbracă de hainele care în bună parte o dezbrăcau deja. Iar mandea îşi ridică poalele. Situaţie caraghioasă, un pic scabroasă, pentru cinema Dard şi deces, după cum zice Bertrand Poirot-Delpech când se amuză făcându-mă să fâlfâi pe deasupra prozei.

Frumoasa Hildegarde stă lungită pe pat, cu compasul desfăcut la 45 de grade. Iată-mă iarăşi pe vremea adolescenţei, când mă duceam să fac dragoste cu prostituate la ţaţa Poupin, grăsana de treabă, atât de amabilă, care te întreba mereu, în timp ce regulai, dacă nu ştiai „pe cineva din cinema“ care să-i pună o pilă fetei ei care voia „să se facă“ actriţă. În timp ce-ţi spălai capul, la lavabo, după şedinţă, îţi băga în ochi poza candidatei, un fel de caltaboş congelat, cu nuanţe alburii, înzestrat cu căutătura cea mai tâmpă din lume, încât până şi ochii unui hering sărat şi

afumat păreau sclipitori de răutate față de ai ei (1).

Și iată-mă apucându-mă liniștit de treabă, uimitor, pe îndelete, bătrânește, ca tata mare, ca un expert contabil ușor amețit. Îndeajuns de sobru, dar temeinic, cu sârg. Hildegarde numără muștele de pe tavan așa cum îi stă bine unei doamne care nu pune cinstea la mare preț în timp ce-l potolește pe născătorul de giuvaeruri de pe bulevardul Glandului. Și treaba asta fără nici o noimă nu se mai termină. Încât până la urmă, sătul până-n gât, mă expatriez din partenera mea și, împins de nu știu ce diavol perfid, îi trag două perechi de palme.

Închipuie-ți scena, eu îmbrăcat ca o femeie, stând în genunchi între bulanele mirifice ale fătucii. Ea, cu ochii plini de lacrimi *because* floarea cu cinci petale de pe obraz. Și tăcerea noastră. Și tot ce ne spunem în gând.

— Am nevoie de bani ca să pot pleca din țara asta, îmi spune până la urmă, ca o explicație.

— Lucrezi „și" la palat?

— Da, dar abia ajunge pentru trai.

— Ocupația oficială îți servește drept acoperire? Incuviințează.

— Tata știe ce faci?

— Ah! nu.

Erwin, bătrân încornorat. Pe toată linia. Desigur, după toate bizareriile astea ne-am fi așezat la taclale, dar ușa zboară în țăndări. Nu găsesc alt calificativ mai potrivit. Era încuiată, pentru mai multă siguranță. Într-o clipită atârnă, sfărâmată, ținându-se într-o balama, cea de jos.

Doi polițiști în uniformă năvălesc în hogeacul nostru, cu pistoalele în mână.

---

(1) Semaforul este tăria mea, ca și metafora

— Nici o mişcare! strigă cel care ia cuvântul. Căci s-ar putea ca celălalt să fi zis.

Rămânem nemişcaţi, cu excepţia spălătorului de vase care, neştiind pe ce lume se află şi vrând s-o părăsească — ceea ce este caraghios din partea lui — încearcă să se ridice. Două gloanţe trase de aproape îl adorm pentru vecie. Bietul băiat, victimă a ticăloşiei lui congenitale! Ah! sex, sex, câte tâmpenii nu ne pui să facem! Câte nu ştiu, dar nu-i deloc momentul să le evoc, căci ar ţine zile şi nopţi în şir.

Îţi dai seama cum arăt, ca femeie, cu fustele ridicate, cu vânăta din Carpaţi care se mai bălăbăneşte, în faţa acestei gingaşe fete desfăcută ca porţile unui magazin universal într-o zi de solduri generalizate.

— Ha, ha! zice copoiul vorbitor (animalele astea sunt ca papagalii, cei care vorbesc şi cei care se spânzură cu ciocul de gratiile coliviei); ha, ha! care va să zică nu a fost minciună, e dezmăţ în grup! Decăderea moravurilor! Articolul 69 din Constituţie! Puşcărie pe viaţă! Ei, ia te uită! ce-mi văd ochii! Păi femeia asta e bărbat! Cazul se agravează. O să fie moarte pe viaţă, păi cum! Bună captură, nu-i aşa Tetubar? Pune-le cătuşele. Şi du-te şi vino cu maşina. Iar pe voi doi, nemernici pierduţi pe căile păcatului, vă sfătuiesc să vă acoperiţi goliciunile hidoase dacă nu vreţi să vă curăţ pentru insultă la agent!

Oh, cât de întunecată este această perioadă din existenţa noastră. Ce impresionantă lipsă de viitor ne aşteaptă! Regimurile ca cel al lui Chiraco se sprijină, între altele, pe turnători. Nu ar rezista fără supravegherea fiecăruia de către toată lumea. Cu izmenele ude de frică poporul este sprijinitorul *number one* al regimului pe care îl urăşte.

Fără sprijinul lui laş nici un tiran n-ar izbuti să se

menţină. Omul este temnicerul omului. Aşadar nişte tembeli de pe stradă ne-au văzut intrând la Hildegarde şi i-au alerat pe turnători. Achtung! Se pune la cale dezmăţ în grup la numărul 13 de pe strada Soldatului Plimbăreţ. Repede!

Şi aşa, din pricina unui turnător de joasă speţă, iată-ne arestaţi.

— Mâinile! îmi cere puitorul de cătuşe.

Cuminte, îi întind mâinile, dar în clipa când se pregătea să încuie cătuşele, îl izbesc cu genunchiul drept în traista cu fudulii cu atâta brio încât urlă de durere. Îl împing în braţele tovarăşului şi cad amândoi. Iar eu sar cu amândouă picioarele în grămadă. Şi dă-i un călcâi ăstuia în bot, un şut celuilalt în temporal. Dans nebunesc pe cele două piepturi. N-am cum intra în amănuntele acţiunii: se petrece cu atâta repeziciune. Important este ca foarte repede să nu ne mai poată face nici un rău. Văzându-i *out,* îl dezbrac pe cel a cărui talie se potriveşte cât mai bine cu a mea. După care le pun căluş şi îi leg fedeleş, pe cei doi năstruşnici de patul lui Hildegarde. Apoi pun harnaşamentul.

Între timp, o să mă crezi dacă vreau, tovarăşa mea s-a înţolit în civil. Pune într-o poşetă bijuteriile şi alte obiecte la care ţine.

— Mergem? o întreb.

Se uită la mine.

— Ai face bine să te demachezi înainte să plecăm, mă povăţuieşte mititica. Un copoi ca tine e de tot hazul, şi nu uita că e ziua fără râs.

*

* *

Ieşirea din casă se petrece ca la carte. Ţeapăn, cu ochelarii-oglindă pe nas, o ţin pe Hildegarde de o aripă şi arăt ca un curcan venit să înhaţe o târfă. Încăt sunt mulţumite şi colegele ei care rânjesc, măcar cea care a turnat-o.

Mergem astfel până la colţul străzii. O luăm pe o alta. Şi atunci, toate bune şi frumoase, mă întreb ce dracu o să facem.

— Trebuie neapărat să plecaţi din ţara asta, tu şi tatăl tău, îi zic.

— Tata n-o să vină niciodată cu mine!

— Ba da, spune-i că am fost arestat şi că sunt torturat, că trebuie să plecaţi din motive de siguranţă. Intrevezi un mijloc de a fugi? Probabil ştii ceva căci asta aveai de gând?

— Păi, ştiu un tip care stă lângă port. Patronul unui mic cargou care face legătura între San Bravo şi Chinchilla. Face parte dintre... clienţii mei. Vrea să mă ia de nevastă. Mi-a promis mereu să mă treacă în străinătate în ziua când o să mă hotărăsc.

— Atunci du-te repede la băiatul ăsta, scumpo. Promite-i luna de pe cer dacă aşa vrea şi întinde-o căci nu peste mult timp atmosfera va deveni de nerespirat pentru tine şi pentru bătrânul nazist.

— Şi tu? mă întreabă pe un ton pe care îl găsesc pătimaş, dar ştii cum e, de multe ori, cu tipele, parcă ai avea orbul găinilor, eşti ispitit să le atribui sentimentele care le lipsesc. Oricum, întrebarea mă mişcă. Are tupeu, puştoaica.

— Nu-ţi face griji pentru mine, răspund, am steaua mea norocoasă şi ştiu să mă folosesc de ea. Şi apoi, după cum se spune la noi: cazurile disperate sunt cazurile cele mai frumoase. Noi, francezii, suntem meşteri în cazuri disperate. Hai, ia-ţi valea la

colțul următor. Nu te sărut, căci ar fi suprinzător din partea unui sticlete, dar o fac cu inima.

Mai mergem ce mai mergem, în tăcere, nu mai avem nimic să ne spunem, sau ar fi prea multe de spus.

Chiar înainte să se despartă de mine, Hildegarde murmură;

— Bărbatul la care mă duc se numește Quito Doblo iar vaporul lui *Tortilla,* am să-i vorbesc de tine ca să te ajute în caz de nevoie. Adio.

Brusc, a încetat să mai fie lângă mine.

Îmi văd de drum, cu pas hotărât, ca și când aș ști unde mă duc.

CAPITOLUL TREISPREZECE

În care totul este pierdut în afară de onoare

Or, sunt silit să-ţi spun — întrucât noi nu ne ascundem nimic — că habar n-am unde să duc şi nici măcar ce o să faç acolo.

Iată-mă, în ţara în care sunt în afara legii, purtând uniforma unui sticlete pe care l-am făcut pilaf, rătăcind cu o înfăţişare preocupată în căutarea unei idei salvatoare.

De fapt, care-i obiectivul meu? Să-mi scap femeile, pe Berthe îndeosebi, şi să mă car în graţioasa lor tovărăşie spre alte zări mai îndurătoare.

Or, Berthe este îmbastilată într-o fortăreaţă inexpugnabilă. Cele trei uşuratice navighează la bordul unui iacht unde probabil i-au venit de hac preşedintelui Chiraco. Şi atunci?

Umblând de colo colo pe macadamul din Bravissimo simt că mă cuprinde încetişor o melancolie nedesluşită. Mă gândesc la Hildegarde, creatura aceasta stranie, înger terfelit, fată de moravuri uşoare cu suflet de fecioară şi fofoloancă de curvă.

De dimineaţă era o fiinţă luminoasă. Seara am aflat-o în rolul ingrat al unei căutătoare de fudulii. Destinele ni s-au încrucişat în grabă, păcat, ar fi vrut să ştiu mai multe despre ea. Se vor găsi iarăşi destui care să strige peste tot în gura mare că tot ce spun despre ea e din misoginie, că de fapt, eu Antoine, le urăsc în taină pe femeile cumsecade. Le descriu mereu frumoase şi bune la pat pentru ca, imediat, să le acopăr fără ruşine de abjecţii, să le prefac în otrepe, pe zânele mele: în trist obiect de potolire a poftelor, Doamne Dumnezeule ce eroare de nesuportat! Aşa stau lucrurile cu mandea: profanarea fumelelor. Obsedat de femeia-otreapă, prezvenghiul, dar ce ascunde o astfel de marotă, doctore? Căci eşti doctor de psihotâmpiţi, nu? Spune drept, aşa-i că nu e normal, că e un monstru purulent de complexe absolut hidoase? Se complace, nu? Recunoaşte că se complace, sodomitul ăsta! Ce se ascunde sub toate astea? Spune, între noi şi gara Saint-Lazare fie vorba, n-o fi fost vreun încornorat în alte vieţi, ca să arunce astfel anatema şi derivatele ei asupra dragelor noastre tovarăşe de viaţă? Nu prea văd alte explicaţii. E ca un fel de revanşă în atitudinea asta, doctore. O ranchiună nedomolită care va dăinui până îşi va da ultima suflare, asta-i. Simţi că-i o fiinţă dezamăgită pe întreaga viaţă toată, zdrobită de naufragiul unui ideal. Setea lui de absolut nu i-a fost potolită, domnule profesor Cretinilă. Trăia nişte frumoase certitudini. Până într-o bună zi când i s-a făcut silă până peste capu-i frumos, lui Sana al tău. Şi de atunci s-a apucat de craul într-o baltă de pizmă năclăită. De atunci, incubă. Are sufletul plin de bube; şi asta-i face mâncărimi. Pielea sufletului, când are erupţii, doar e mai al dracului decât dacă ai da cu vitriol pe hemoroizi.

Cel care umblă, pune un picior în faţa celuilalt. Multiplicând operaţia, se deplasează, îţi dai seama. Acest exerciţiu banal devine modul de locomoţie cel mai firesc din câte există.

După ce am mers o bună bucată de drum, bag de seamă că hazardul — doar de n-o fi vorba de subconştientul meu — mi-a îndrumat paşii către palatul prezidenţial, loc geografic al preocupărilor mele.

Sunt doar la câteva sute de metri de grilajul ca suliţi aurite. Disting forfota militară în jur: soldaţi, ofiţeri, arme. Aud călcâiele pocnind, maşinile zuruind, motoarele sforăind. Ofiţerii latră cum se face în armată de când lumea, ordinul dându-se în limba ciobănescului german sau a dobermanului.

Mă opresc la o intersecţie. Un convoi de tancuri ultramoderne, cumpărate din Bolivia, care le cupărase din Peru, care le achiziţionase din Italia în 1928, revopsite în roz pralină, un convoi format din aceste gingaşe maşinării zic, trece de-a lungul palatului oprind pentru un timp circulaţia.

„Trăiască, trăiască!" strigă mulţimea de gură-cască la lăsatul serii.

Trebuie spus că sunt de toată frumuseţea busturile militarilor ieşind din turelă. Ai zice că sunt nişte călimări al căror dop închipuie o jumătate de trup omenesc. O cohortă de călimări, semănând al dracului una cu alta, şi mai mult soldaţi decât tancurile.

„Trăiască, trăiască!"

Atunci destinul intră în scenă. Pe scena teatrului meu particular pe care mi se întâmplă să-mi dau câteodată reprezentaţii de gală.

O maşină oficială, venind pe bulevardul *Revolución du Salut* (scrie deasupra) opreşte pentru a

lăsa să treacă mașinile de război. E un Cadillac mare, vechi, negru care poartă pe aripile din față steguleții Republicii San Bravo și al cărui parbriz este împodobit cu macaroana tradițională. Este condusă de un militar, dar, în spate, se găsește știi cine? Ciupește-mă: am vedenii! Secretarul extrem de particular al lui Chiraco, otreapa aceea oribilă Kâdebine Kântefu. Homunculul stă pe bancheta spațioasă care i-ar putea ține loc de pat. Are în mâini un dosar voluminos și, în loc să se extazieze văzând defilarea tancurilor, îl cercetează cu atenție.

Iar eu, San-Tantonio, turbatul (sunt numit Turbat de artă în mediile motorizate), acționez fără să mai stau pe gânduri. Parcă sunt luat de un vârtej. Mă dau înapoi ca să mă uit la mine ce fac. Și mă gândesc: „zărghit rău de tot, tipul ăsta. Miroase a sinucidere, o astfel de comportare. Ce-l apucă, pe comisarul ăsta smintit?"

Mă duc la mașina neagră. Deschid portiera din spate, mă așez dinadins cât mai aproape de individul cu dinții îngălbeniți. Îl trec nădușelile, pe schimonosit.

Mă privește fără să mă recunoască, *because* uniforma, ochelarii cu oglindă, toate astea.

Duc în cârcă o viguroasă încredere în mine. Un om hotărât face cât o mie. Ba cât cincizeci și două de milioane, câteodată, aș zice.

Șoferul se întoarce.

— Ce faceți? mă întrebă.

— Autostop, dragul meu, îi răspund. Așa-i că nu-ți dau de furcă cu bagajele?

Și îi arăt arma. Își duce mâna spre cutia cu mănuși.

— Ei, prietene! îi zic, doar nu vrei să mori la volan, în floarea vieții.

Chiar atunci trece ultimul tanc din convoi.

— Hai, dă-i drumul! ordon, dă-i bice vizitiu.

— Vă recunosc, îmi zice Kâdebine Kântefu.

— Şi eu, suntem chit.

— Ce înseamnă atacul acesta? insistă? ce credeţi că puteţi face?

— Să o eliberez pe başoldina cumsecade pe care patronul dumneavoastră a băgat-o la zdup, dragul meu secretar al afacerilor ciudate, ştiţi care, scroafa deghizată în vrăjitoare a lui Walt Disney?

Încruntă din nas.

— Şi după asta?

— Să le iau înapoi şi pe cele trei femei care, în clipa de faţă, se găsesc la bordul iahtului prezidenţial. Apropo, aveţi veşti de la preşedinte?

— Fireşte, sunt în legătură permanentă cu maiestatea sa prezidenţială.

— Se simte bine?

— Foarte bine, mulţumesc.

Privirea nu-i tremură. Ştiu că este *fără-râs day,* până la miezul nopţii, dar nu mă pot împiedica să nu-i admir self-controlul.

Maşina a luat-o din loc şi înaintează spre palat. Nişte ofiţeri se grăbesc să-i iasă înainte.

— Nici o vorbă acestor domni, recomand, altfel vă trag opt gloanţe în pântec, cât are încărcătorul în clipa de faţă. Am băgat de seamă că trage singur, gadgetul ăsta. Veţi ocoli clădirea şi vă veţi îndrepta spre închisori, la capătul parcului. Ştiu că numai dumneavoastră aveţi dreptul să intraţi acolo, domnule Kâdebine Kântefu. Veţi face o entorsă tradiţiei luîndu-mă cu dumneavoastră. Spuneţi-i şoferului să vină şi el cu noi căci nu-mi pot permite să-l las afară. Totul trebuie să se petreacă aşa cum trebuie, mi-e silă de infuziile de sânge (după cum zice

un prieten al meu). Calm şi demnitate, acesta e consemnul. În felul acesta va fi bine pentru toată lumea.

Kâdebine confirmă şoferului instrucţiunile mele. Şi iată-ne ocolind palatul maiestuos al maiestăţii sale preşedintele. În spate, dai mai întâi peste o imensă grădină de trandafiri. Apoi de terenurile de tenis bine întreţinute. Şi după aceea de parc, bogat în esenţe puţin obişnuite a căror listă n-am să ţi-o fac întrucât suntem doar în trecere, pricepi? Dar o poţi găsi în Ghidul Albastru al Republicii San Bravo, la pagina 110, scris cu italice. Grădinari şi militari forfotesc. Grădinarii taie şi greblează. Militarii ung frumoasele mitraliere cu fundulţe din frunze, împrăştiate pe peluze şi altele în pomi ca să fie mai gigea.

Trecem de-a lungul zidului împuşcaţilor particulari ai preşedintelui, unde vine personal să-i mitralieze pe cei revoltaţi, pentru a nu-şi pierde îndemânarea.

Apoi ajungem la o clădire joasă şi masivă, fără ferestre, fără colţuri, căci are o formă rotunjită. O uşă respingătoare şi arme, soldaţi să o păzească.

Mă privesc mai departe acţionând, mă ascult vorbind, fără să încerc să risipesc sentimentul de adâncă admiraţie pe care mi-l port, destul de îndreptăţit de altfel, căci, la drept vorbind, trebuie să ai coaiele cât dovlecii ca să îndrăzneşti ceea ce îndrăznesc, nu-i aşa? să rişti o asemenea lovitură, doar dacă eşti beat turtă, căci nici Bayard*, nici Duguesclin**, nici măcar Turenne*** nu şi-ar fi îngăduit-o, ţi-o spun eu.

---

* Bayard, Pierre du Terrail — ilustru căpitan francez (1470—1524). Datorită bravurii lui a fost numit Cavalerul fără teamă şi fără de prihană.

** Duguesclin, Bertrand — conetabil al Franţei (1315—1380). I-a alungat pe englezi de pe pământul Franţei.

*** Turenne, Henri de la Tour d'Auvergne — mareşal al Franţei (1611—1675). A condus armatele franceze în nenumărate războaie (n.t.).

E sminteală curată.

Bun, continui, nu aştept să ţi se usuce năduşeala temerilor, dragul meu drag.

. Paznicii mormântului-temniţă iau o poziţie deferentă când Kâdebine Kântefu iese din Cadillac. Generalul-portar se grăbeşte să deschidă. Iar eu, cu aerul cel mai firesc de pe lume, ţin pistolul în mână, cu ţeava îndreptată spre umăr, ca o admirabilă gardă de corp gata oricând să intervină.

Să pătrundem în fortăreaţă.

Tot ce se poate spune este că nu e prea mare.

Este alcătuită dintr-un fel de sas la capătul căruia sunt nişte gratii uriaşe. O duzină de găligani, spătoşi cât nişte transformatoare electrice, stau de pază, fără să vorbească, din pricina surd-muţeniei. Sprijinite de perete, rasteluri cu arme automate. Plus o aruncătoare de lăptuci pe pivot pentru a-i apostrofa pe deţinuţi în caz de răzmeriţă. Dar ai răbdare, genialitatea închisorii, acum îţi spun, constă în faptul că toţi pereţii celulelor sunt de sticlă. Te prinzi ce vrea să zică asta? Există un culoar central, bine. Cu şase celule pe stânga şi şase celule pe dreapta. Or, toate zidurile fiind transparente, te poţi uita până-n capătul închisorii supraveghindu-i pe toţi deţinuţii deodată. Genial, nu? Ca supraveghere, nimic mai eficace. Astfel, dintr-o privire o văd pe Berthe, pe stânga. Stă pe scaunul de la closet şi îşi face rânduială în problemele de ordin intestinal.

Chiar în faţa ei, se află doi deţinuţi într-o colivie de sticlă. Amănunt ciudat: sunt mascaţi. Dar când zic mascaţi să nu înţelegeţi vreo blană de lup din catifea. Amândoi au capul băgat într-un fel de cască cu coif care le permite să se alimenteze.

Temnicerii surdo-muţi se ploconesc adânc în faţa lui Kâdebine. Acesta face un semn şi cel care ţine

cheile deschide uşile care dau în culoar. Intrăm.

Facem câţiva paşi.

De pe scaunul de faianţă Berthe ne priveşte venind fără să se oprească din scremut. Trebuie spus că nu m-a recunoscut în uniforma de poliţist.

Kâdebine se opreşte.

— Să mergem până acolo, zic arătând-o pe cucoana Béru.

Rămâne nemişcat.

— Încercaţi să apăsaţi pe trăgaciul pistolului, mă sfătuieşte.

Privirea îi este mai veninoasă ca a unui şarpe care se uită cum se învârte un şoricel alb în jurul lui.

— Păi de ce aş trage atâta timp cât totul merge bine, dragul meu? obiectez.

Numai că tot curajul mi-a pierit, căci ghicesc, după bucuria lui prost stăpânită, că de escapada mea s-a ales praful.

— Din clipa în care am trecut de aceste gratii, ne găsim în mediu glomifugat, îmi explică. E cu neputinţă să foloseşti o armă de foc căci se produce în mod automat un carceraj bicumex de metale şi un pistol, de pildă, nu mai poate funcţiona.

Ca să fiu cu conştiinţa împăcată, încerc să apăs pe trăgaci, dar, într-adevăr, arma mea nu mai este decât o bucată de oţel bună de aruncat.

Kântefu face un gest larg cu mâna. Pe dată, paznicii se reped la mine şi mă neutralizează.

Tristă zi, hotărât lucru.

Chiar că nu sunt pricini de râs!

CAPITOLUL TREISPREZECE ŞI JUMĂTATE

În care se petrec lucruri serioase

— V-ar face plăcere să fiţi închis în tovărăşia îmbelşugatei dumneavoastră prietene? mă întreabă Kâdebine Kândefu cu o amabilitate descumpănitoare.

— Îţi face întotdeauna plăcere să poţi vorbi limba maternă când te afli într-o ţară de tembeli, răspund mai puţin politicos.

Arată un ordin (ceilalţi fiind surzi, nu-şi exprimă voinţa decât prin gesturi), să fiu încarcerat cu doamna Bérurier atât de nobilă ca fel de a fi.

A terminat cu defecatul şi mă priveşte intrând, cu un zâmbet pe sub mustaţa umbroasă, zâmbet care nu ţine seama de imperativele naţionale din San Bravo.

— Am companie! exclamă draga de ea. Şi unde mai pui, un bărbat bine! *Do you parlare* franceza?

Drept orice răspuns îmi scot ochelarii şi chipiul.

— Doamne! Oare visez? zice încântătoarea persoană. Tu aci. Da cum să poate?

— Am venit cu gândul anume de a te scoate din puşcărie, buna mea Berthe, numai că omul propune şi san bravienii dispun.

— Nu poţi izbuti mereu, zice această femeie optimistă. Se întâmplă să mai dai şi chix, dragul meu Sana; nu te necăji pentru atâta lucru. Pe la noi se zice: intenţia fură fapta.

Iau loc pe patul de fier *number two.*

— Vorbeşte-mi de necazurile tale, oftez.

Dă din capul de sub-ibovnică în şomaj.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, n-am; mă supără puţin hemoroizii, ca pe toată lumea, şi am ceva sâcâieli la maţe din pricina hranei de puşcărie care-i infectă.

— Atunci, dulce prietenă, spune-mi ce-ai păţit de-ai ajuns în temniţa asta împuţită.

Tovarăşa mea de încarcerare, îşi sumeţeşte către Atotputernicul pulpele ei superdolofane.

— Preşdintili tău Neacutare, dă n-aş mai auzi dă el, mulţam! Ah! otreapa! Ştii, mai ieri, când le-a ejectat pă ălea trei gagici? Zicea cum că numai io îi băgam draci în simţuri, că-i dădeam emoţii, şi aşa şi pe dincolo; cum că doar la mine i să scula, că eram idolul lui, bun dă tot; turuia şi nu-i mai tăcea gura. Bărbaţi-s, să mă ierţi cómisare, numa pologhie şi interes. Şi dă-i din gură, şi dăi şi dăi până şi când îţi morfolesc mingeacul. Mai rău ca noi, care avem faimă de gură-spartă, da zicem lucruri socotite, să fim drepţi. Aşa, rămânem amândoi. Preşdintili Chiraco, ai văzt şi tu, e bărbat bine, nu? Voinic, bine tăiat, cap gigea, privirea adâncă cu sau din pricina ochelarilor. Cam pă placu meu, fie vorba între noi şi în lipsa lui Béru al meu. Dacă mai pui pă lângă ălea fizice şi calităţili morale, printre care un mădular mai mult dăcât pă cinste şi o păreche dă fudulii care te-ar face să-l iei drept Jacques Chazot, îmi vei da dreptate, dragă pretine, dacă m-am simţit atinsă că a pus ochii pă mine şi nu pă ălilalte. Păi atunci mi-am zis io în mine: „Berthy, fato, iată-te pe pământ străin, selecţionată de preşdintili Republicii unei ţări ce poate fi dă folos ţării tale, asta te obligă, fato, te obligă". Păi, fiind îndatorată mă dau, nu, mă dau.

Nu vreau să fiu luată mai mult decât sunt, Santantonio. Şi, vezi tu, într-una mi-a părut rău că nu ne culcarăm şi noi amândoi, măcar o dată, aşa ca pretini, ca să ai şi tu idee dă ce poci io în materie. Că, drept să-ţi spui, şi nu vreau să mă lauz, poci să mă fac curvă când vrei. Am tot ce să cere. Ştiu combinaţiili şi poziţiili, dragă comisare. Al dă vrea să mă înveţe ceva nou, apăi să să scoale cu noaptea-n cap. Când îl avutărăm pe Alfred pretin dă familie, apăi cu ăla le-am luat pe rând, le-am făcut pă toate. Era grozav Alfred. Italian, ţi-o precizez. Bărbaţii ca d-alde ăsta, orice ai zice, orice ai face, le curge vitriol pân vine. Dă obicei, sunt arzoi, da n-au închipuială. Nu şi Alfred! Mă-sa-i franţuzoaică. I-a dat gustul pentru măscări. Da bat câmpii, să mă ierţi. Ca să ne întoarcem la preşdinti, îl iau tare. „Trebui să-l dai gata, Berthy!" îmi ziceam. Să horcăie dă plăcere, cretinul. Să vază şi el ce poate Franţa-n pat. Şi unde nu mi ţi-l iau io în seria mea „Donşoarili din Avignon", ca gustare aşa, să pui ceva pe limbă, o frunză de trandafir, nu cine ştie ce. N-ai nevoie să cauţi nod în papură, zic io. Tot ce-i clasic e mai mişto, Santonio. Da atenţie: clasicul dichisit, făcut meseriaş. Dă altfel, lucrurili astea nu să face dă mântuială. Ştii dă ce mai e bărbaţi care-şi mai regulează nevestica? Că curvili dă rasol, numa d-aia. Să întâmplă ca bărbaţii să prefere pă a d-acasă care a dat dă gustu trebii, chiar dă nu mai e ea trufanda, unei periesteticiene care ia dragostea peste picior. Şi dreptatea i-a lor! Bun, şi m-apuc să-i fac o frunză gingaşă de trandafir. Ca catifeaua, dragule! Primăvară în Andaluzia! Dau din mine tot ce pot, cu ochii închişi. Era frumos ca într-un cântec de Dalida. Eram la fel dă pătimaşă ca cântăreaţa asta mare când cântă *Bambino* dă te ia cu foc la inimioară, draga de ea, şi simţi, văzând-o aşa încleştată, cât e dă trăit ce cântă. Felii din viaţă, trebe să recunoaştem. Sunt

cazuri dă conştiinţă, cânticile ei, să bagi seamă. Bat departe, pentru unul care ştie să gândească. Îţi zic dă *Bambino,* că-i de nătăgăduit, da mai e şi altili: *Tchi-Tchi l'Amor,* ce mai zici, dacă asculţi printre rânduri? Să mă bagi la zdup de nu-i cum zic. Care va să zică eram colea, la fundu preşdintilui, şi-l lucram cum nu mai avusese parte când, după puţin timp, unde nu mi ţi-l apucă nişte pandalii de mai să-i crape dosu. Îmi dă una cu călcâiu în facies. Mă scuipă pe sâni. Mă spurcă pă spanioleşte. Şi face un tărăboi, şi zbiară ca la uşa cortului, că ne pomenim cu prăpăditul ăla dă era cu tine mai-nainte. Preşdintili coboară niţel tonu, da-i dă-ntruna cu gura dă face spume, iute ca hidrocutarea să vezi şi să nu crezi! Io crez că spaniola i-o limbă care favorizează debitu: poţi băga mai mult într-o frază. M-oi putea înşela, nu zic că nu; da în materie de limbi, să ştii, comisare, că specialitatea mea este limba băgată. Chiar dacă am şi i-o sentimentu meu în chestia asta. E o limbă gălăgioasă, spaniola. Nu cât nemţeasca, desigur, care bate toate recordurili, dar oricum mai mult decât franceza. Când mă ciondănesc io cu Béru, şi când se apucă să mă facă stârv şi vită încălţată bună să mă întind cu toţi hăndrălăii, apăi nu-i tot mâncarea aia de peşte. Rămâne curtenitor. Franceza este o limbă mondenă, trebuie spus apăsat: mon-de-nă! În franceză te poţi face cum îţi vine la gură fără să sari peste gard. Da mocofanu-ăla, ce tâmbălău făcea, Doamne! Păi preşdinti dă Republică e el! Ce mai educaţie, fratele meu! Da până la urmă îmi sare muştaru: „Nu, îi zic, măsoară-ţi vorbili, preşdinte, că doar n-am păzit amândoi vacili pă imaş! Ei drăcia dracului, io am venit acilea de la antipozi (antipoţi) şi fac cu limba tot ce poci, care înseamnă mult mai mult decât poate orişicare din târfili tale şi-n loc de mulţumesc îmi bagi şutu-n bot! Şi orăcăi dă-mi găureşti timpanu! Şi dân ce vorbesc, d-aia mă

înfierbânt mai tare, ştii cum e, Santonio? Vorbeşti, te inervezi. „Mă doare-n cot dă curu tău, domle preşdinte! i-o trântesc verde-n faţă. Ce făceam, făceam din delicateţe nu pentru fundu tău, că doar nu-i uns cu miere. Oricum, un lucru îţi spui, că dacă omu meu ar fi fost p-aici şi ar fi văzut cum mi-ai dat cu călcâiu-n bot, apăi cât ăi fi dă preşdinti n-ai mai fi băgat în tine toată viaţa decât pireu. N-ai mai fi putut merge la un ospăţ fără strecurătoarea de legume.

Şi ce crezi, comisare, că face după aia? Să pişă pă mine. Mi-a luat piuitu. Dă când mă ştiu, comisare, n-am avut parte de atâta lipsă dă respect. Atunci n-am mai ştiut ce fac. Îmi scoţ un pantof şi mi ţi-l pocnesc cu tocu-n moalili capului. I-a găurit tovalu şi a-nceput să curgă borş. Ce-a mai fost, nu-ţi mai poci spune. Secritaru a chemat nişte soldaţi, m-au stâlcit în bătăi că-s vânătă pă tot corpu, ba chiar şi liliachie. Şi m-au adus aici. Asta-i toată povestea, comisare. Ce zici, să-i dăm telefon consulului Franţei să-i cerem să ne scoaţă din dandanaua asta?

— Ar fi o idee nemaipomenită, draga mea, răspund, atâta doar că n-am nici-o fisă la mine.

*
* *

Şi noaptea trece după ce am mâncat un blid de sămânţă de cânepă fiartă. O noapte cumplită căci luminile nu se sting niciodată în temniţa asta de

sticlă. Parcă suntem în vitrina unei expoziţii.

Temnicerii nu fac altceva decât ne supraveghează. Nu tu cărţi de joc, nu tu ziare, bârfă (şi pe bune, cu toate că nimeni nu flecăreşte mai abitir ca un surdo-mut). Se schimbă din oră în oră şi se uită, nemişcaţi, la noi, la Berthe, la cele două măşti de fier şi la mine.

— Ştii cine sunt oamenii aceştia? o întreb pe draga mea Berurieră arătându-i pe cei doi misterioşi tovarăşi de nefericire.

Ridică din umeri.

— Cum aş putea şti, nu vezi ce au pă cap?

Până la urmă ne-a cuprins un somn întortocheat, întrerupt, plin de coşmaruri îngrozitoare. Berthe mi-a făcut o foarte bună propunere să-mi găsesc odihna, dar am refuzat spunând că n-aş putea fi în cea mai bună formă sub privirile gâlganilor care nu ne scapă din ochi.

A oftat din greu.

— Dragul meu Antonio, tu şi cu mine, asta-i o lipsă în viaţa mea sentimentală. Doi pretini ca noi, şi să nu fie nimic între ei, asta nu-i bine. Nu-ţi ascund că venind încoace mă furnica o idee. Îmi ziceam: iată ocazia tunică. Ca până la urmă, nimic. Spune-mi drept, comisare: înseamnă că nu-s genul tău?

— Doamne sfinte, dragă Berthe, ce-ţi trece prin minte? Numai că tu eşti soţia celui mai bun prieten al meu şi în astfel de cazuri îmi ţin simţămintele în frâu.

— Să ştii că n-ai dreptate, bombăne başoldina, dacă nu te-ai culca cu nevestele pretinilor, s-ar alege prafu de pretinie.

Si adoarme, nesatisfutută, sforăind, purcoi de somn, legănat de nostalgii organice.

Iar eu visez cu ochii deschişi. Ce s-o fi întâmplat cu cele trei surori? Dar cu ciudata Hildegarde şi cu tatăl ei nazist?

Un zgomot mă smulge din toropeala în care plutesc.

Îmi aprind felinarele personale şi-l văd intrând pe secretarul sfrijit escortat de doi ofiţeri. Dă ordine paznicilor care vin după vecinii noştri de detenţie, cei doi tipi din fier mascat. Să fie vreo execuţie matinală? Ceasul meu zice că ar fi cinci dimineaţa. E cam devreme.

Pleacă cu toţii şi mă ghemuiesc cu capul pe încheietura cotului.

La ora cinci, în casa noastră de la Saint-Cloud, Félicie se trezeşte. Asta-i ora ei, căci doarme puţin, Măicuţa. Nu vrea să se scoale ca să nu strice somnul celorlalţi. Mai rămâne o bună bucată de vreme în pat, întinsă pe spate, drept. Eu nu ştiu să dorm pe spate, numai fiinţele nespus de curate, ca bătrâna mea mamă, pot dormi aşa. Fiinţe încrezătoare, care au conştiinţa la orizontală. Aşa stă mama mereu în patul nevinovăţiei ei. Deasupra capului are agăţat un şirag de mătănii mari, negre, alături de fotografia tatei ca militar. Da: se trezeşte, draga mea Félicie. Se gândeşte la mine. Se întreabă unde sunt, ce fac. Şi, firesc, începe să se roage, căci să ştii de la mine: proverbiala mea stea norocoasă, ea este, ea care stă de veghe, care tot timpul numai de mine vorbeşte şi care poate face ceva pentru mine.

Liniştit cât de cât, adorm iarăşi.

Alte zgomote.

De data aceasta ofiţerii care îl escortau pe Kâdebine Kântefu îl aduc înapoi pe unul din cei doi bărbaţi mascaţi.

Ce au făcut cu celălalt? *Kaput?*

Din nou linişte. Deţinutul reintegrat se culcă. Doarme stând în fund din pricina măştii. Acum este şase şi jumătate. Félicie s-a aculat şi îşi pregăteşte

prima cafea în vechiul ibric din fier smălţuit ale cărui motive albastre reprezintă nişte cireşi. Cireşi albastre... Din cea mai fragedă copilărie le am pe retină. Mama îşi face mai mult de un litru de cafea o dată. Lasă ibricul pe un colţ al sobei şi toată dimineaţa, din când în când, îşi toarnă câte o ceaşcă pe care o bea cu înghiţituri mici, lacome, fără să fi pus zahăr. I-am cumpărat ibrice electrice. Ba chiar şi un filtru de la macaronari, pentru cafea expres. Le foloseşte o săptămână, din politeţe, ca să văd eu. Şi apoi, într-o bună zi, toate ustensilele acestea moderne dispar şi vechiul ibric îşi reia locul pe marginea sobei.

Adulmec mirosul de cafea. Este nemaipomenit ce forţă mentală creează autosugestia.

Mă uit cum soileşte mătuşa Bérurier. Îşi mişcă buzele în somn de parcă ar hali. O fi visând că bagă pe sub nas, căpcăuna asta cumsecade. A mânca, acesta-i apostolatul lor, al celor doi Bérurier, mascul şi femelă. Raţiunea lor preafericită de a fi. Totul se reduce la asta. Totul se bazează pe asta: mistica lor, filozofia lor, speranţele mărturisite şi cele nemărturisite, devenirea lor. După ei ar trebui ca vitraliile catedralelor să înfăţişeze varza acră ca garnitură, pulpe de oaie la frigare, găini fripte cu cartofi prăjiţi.

Se aude iarăşi zgomotul, care îmi va deveni familiar, al uşii pe care cineva o descuie. În cripta asta paşii au un fel de reverberaţie ca atunci când umbli nestânjenit printr-un templu gol.

Este Kâdebine şi sbirii lui obişnuiţi. Sunt galonaţi de sus până jos, *peonii,* sfrijitului. Numai el din tot anturajul preşedintelui se simte bine în costum de doliu. Este o gânganie. Gângăniilor nu le plac zorzoanele. Printre zorzoane sunt asemeni nopţii. Sunt asemeni nopţii în întunericul căreia îşi duc traiul

veninos. Este veninos, Kâdebine. Otravă la cel mai înalt grad de concentrare. Un ticălos cum nu se mai poate.

Ajunge în faţa celulei noastre. Ia te uită, în dimineaţa asta râde. E drept că ziua fără râs s-a sfârşit. Oamenii care îl escortează pătrund în celulă şi intrarea lor o trezeşte pe coana Berthe, care dă drumul la un pârţ de bun venit.

Mi se pun cătuşe la mâini, altele la glezne şi sunt scos afară. Care va să zică ceasul de pe urmă e gata să-mi bată în clopotniţa destinului, după cum aşa de frumos spune Jean-François Revel în Bérénice.

Afară, soarele străluceşte din plin. O adevărată *fiesta* de lumină. Ocolim închisoarea. Surpriză: în spate se află un loc împrejmuit cu pânză în dungi albe şi albastre. O estradă este instalată lângă unul din capetele pânzei. Pe estradă se găseşte un fotoliu magistral şi în fotoliu Tiago Chiraco în carne şi oase, sublim într-o uniformă cu epoleţii de aur ai preşedintelui Republicii San Bravo. Are o înfăţişare semeaţă în spatele ochelarilor cu ramă groasă. Pare oarecum absent, ca unul care a luat prea multe somnifere ca să poată dormi şi căruia o ceaşcă de cafea nu i-a fost destul ca să-l trezească de-a binelea.

Stă drept, impresionantă statuie a puterii. Aşa, ascultă ce-ţi mai spun. Este încadrat de doi soldaţi cu pistoale mitralieră. În mijlocul terenului au fost săpate trei gropi. Nu ca cele pentru mormânt. Gropi circulare şi adânci. Mă întreb pentru ce le-au făcut şi, ca şi când mi-ar citi gândurile, Kâdebine Kântefu îmi răspunde la întrebare.

— Apropiaţi-vă şi uitaţi-vă în ele, domnule!

Mă mişc cum pot — cu cătuşe la glezne nu-i deloc plăcut — şi ajung la prima groapă (prima faţă de poziţia mea de plecare, totul fiind relativ).

Un fior mă gâdilă pe şirul spinării despre care îmi vorbeşte Béru. Groapa este umplută până la jumătate de ceva care mişună, care pare că fierbe. Furnici roşii!

M-am prins! Félicie, draga mea dragă, să fi fost rugăciunile tale de azi dimineaţă fără rost? Mă vor arunca în groapa asta şi mă vor lăsa să fiu devorat de gângăniile astea îngrozitoare! Ah! mizerie omenească! Ah, tristeţe nemăsurată! Decădere a materiei organice, atât de misterios ivită pe această planetă, singura locuită din sistemul solar, acum o ştim. Şi în loc să facă numai fapte bune pentru a-i mulţumi Providenţei pentru acest dar fabulos şi straniu, oamenii unici care suntem îşi sfâşie trupul şi sufletul, gunoaiele nerecunoscătoare.

Mă întorc, mucalit, spre secretar. Ah! ce personaj infect! Ah, monstru ieşit din beznă! Sumbru şi sfrijit, albicios, cu dinţii îngălbeniţi şi ascuţiţi de vampir care n-a auzit de Gibbs, ejaculează de bucurie. Floarea de la butonieră în loc să-i mai înveselească costumul nenorocit, îi acentuează aspectul funebru.

— Cred că este cea mai îngrozitoare moarte, îmi zice.

— Vă mulţumesc că mi-aţi rezervat-o. Care sunt ceilalţi doi aleşi?

— Oh, sunteţi alături de chestiune, comisare San-Antonio.

Bang, ştie!

Din cealaltă parte a împrejmuirii, preşedintele ridică mâna.

— Aduceţi condamnaţii, zice.

Şi comit în frază, din neştiinţă, o greşeală de ortografie pe care o voi îndrepta peste o clipă.

Într-adevăr, după foarte puţin timp un jeep pătrunde pe terenul de supliciu. În faţă sunt doi militari.

În spate, catastrofă: cele trei surori ale funestrei mele expediţii. Greşeala, a-i găsit-o, consta în lipsa lui „e" mut din cuvântul condamnaţi. Preşedintele zisese „condamnate" iar eu, ca un netot, auzisem „condamnaţi", prost mai sunt, ce zici?

Cele trei domnişoare sunt goale de tot. Strâns legate.

— Staţi puţin, îngaim, nu le puteţi chinui astfel pe fetele astea. Ar fi... ar fi un sacrilegiu faţă de umanitate.

Kâdebine Kântefu mă apucă de reverul uniformei.

— Ascultă, comisare, ştim de ce au venit fetele acestea aici. Ştim că scroafele astea împuţite poartă moartea în sexele lor. Trebuie să le nimicim în modul cel mai cumplit. Preşedintele a avut de ales între furnicile roşii şi lampa de sudat, iar dacă s-a hotărât pentru furnici aceasta înseamnă că vrea să fie descompuse încetul cu încetul. Acestea nu sunt femei, sunt arme. Armele duşmanului trebuie distruse.

În timp ce vorbea, cei doi soldaţi din jeep au adus câte o fată lângă fiecare groapă. Aşteaptă un ultim ordin.

— Ascultă, Kântefu, spune-i preşedintelui că răscumpăr viaţa acestor nefericite. Mă pun chezaş în numele guvernului francez. Spuneţi o cifră şi va fi acceptată.

— Avem alte surse de venituri decât răscumpărarea, răspunde.

Se duce către preşedinte. Şi îi spune:

— Când doriţi, slăvit preşedinte!

Chiraco dă din cap. E palid, gagiul. Nu-i priieşte cafeaua cu frişcă. Soiul ăsta de spectacole, după cornurile mâncate de dimineaţă,, trebuie să recunoaştem că nu-i deloc întăritor.

Un urlet monstruos izbucneşte în aerul deja înfierbântat al acestei dimineţi ecvestre (1). Prima dintre cele trei surori a fost aruncată în groapă, cu capul înainte.

Repede de tot strigătele încetează căci sărmana se înăbuşe. Dar cântecul ororii este reluat de cele două surori.

Îmi ridic faţa spre cer ca să nu mai văd. Ce rugă să înalţ? Tot ce se întâmplă este mai mult decât înspăimântător, de negrăit! Raţiunea se prăbuşeşte. Ai vrea să înlături clipa din istoria timpului.

Şi a venit rândul celei de a doua. De data aceasta cu picioarele înainte. Fata înnebunită iese din groapă. Figură de vrăjitoare, deodată. Mască drăcească ce nu-i decât un strigăt. Un strigăt pe care-l vezi. Un strigăt materializat.

Îmi întorc faţa de la această vedenie de iad, cuvintele îmi lipsesc şi nu ştiu ce neologisme ai vrea să născocesc în clipa asta! Gata cu vocabularul. Gata cu limbajul. Nu se mai vorbeşte: se urlă.

Mă uit la preşedintele Chiraco. Ştii ce face? Borăşte de pe tronul prezidenţial, drăguţul de el. Trebuie să-l vezi, să-l auzi mugind „uah" ca indienii. Regăseşte începuturile statului San Bravo, otreapa. Trebuie că mai are ceva sânge apaş în *pipe-line*. Ce magistral face „uah", fratele meu cu faţa palidă. Şi borăşte copios pe estradă ceea ce dăunează cât de cât fastului. Mă uit la borâtură şi izbutesc să nu mă mai gândesc, vreo zece secunde, la cele trei fete, frumoasele mele tovarăşe de aventură, ciopârţite mărunţel, în dispreţul frumuseţii şi al acestui giuvaer al firii, faptul că sunt trei gemene.

---

(1) Asta aşa mi-a venit. Dar bănuiesc că am spus că această dimineaţă este ecvestră întrucât stă călare între ajun şi a doua zi: aşa gândeşte subconştientul în locul meu.

Urletele nu se mai sfârşesc. Atunci încep să strig:
— Curaj, fetelor! Curaj!

Dar îmbărbătarea mea este atât de ridicolă în comparaţie cu îngrozitorul supliciu! Atât de zadarnică!

Cumplitele gângănii le devorează cu încetul. Iar eu nu mai rezist, pricepi? Sunt la capătul puterilor. Când se întâmplă ceva intolerabil viaţa este scoasă din ţâţâni. Sunt gata să leşin. Să leşin pe bune, ca pe vremea marchizei de Sévigné. Să dau ochii peste cap. Să cad în brânci.

În loc de toate astea, ştii ce fac? Cad în genunchi în faţa tiranului, a odiosului Tiago Chiraco.

— Prea nobil stăpân, implor, tată al poporului, raţiune a statului, far al gândirii, spadă a dreptăţii, spirit stăpânitor, ocrotitor al tuturor, glorie a umanităţii, te conjur, pune capăt acestui lucru cumplit care îţi întoarce stomacul pe dos chiar şi ţie, care eşti atât de călit.

„O, bărbat de bună credinţă, cu destin pilduitor, înviere a instituţiilor ancestrale şi telepatice, stropitoare a geniului, stavilă de netrecut împotriva constipaţiei, torţă a nopţilor noastre, cunoscător al viitorului, tu care treci Rubiconul asemenea lunii, fruct al spaţiului cosmic, genitor al mânturii universale, fie-ţi milă şi porunceşte să fie împuşcate aceste nefericite. Pune capăt calvarului lor, te rog".

Şi tot gemând, rugând, sfătuind, psalmodiind, pup capătul pantalonilor lui Chiraco. Iar Chiraco încearcă să-mi refuze rugăminţile tropăind, fapt zărit de unul din garda de corp care se aruncă asupra mea, aşa cum nădăjduiam cu nespusă ardoare. Mă apucă de păr. Pistolul mitralieră agăţat de gât atârnă între noi. Îl apuc cu îndemânare de maimuţă şi apăs pe trăgaci. Şi iată că timpul are o pâlnie în locul capului, smulg arma. Sângele mă orbeşte. Mai trag o rafală în devla

celuilalt soldat care mă ia la ochi. Apoi iau la rând cele trei gropi şi, în sfârşit, plânsetele nu se mai aud. Liniştea care se lasă e dumnezeiască şi e drept, după un asemenea supliciu. Dumnezeu le primeşte de îndată, au legitimaţie cerească de V.I.P., îţi dai seama. Au ajuns pe drept în rai. Încărcătorul e gol, am auzit clinchetul care dă de veste că încărcătorul a plecat fără să lase adresa. Atunci, unic în felul meu, şi profiterolând de stupoarea celor din jur, mă reped la cel de al doilea pistol. N-am nici o clipă de pierdut. De data aceasta pe *mister* Kântefu îl iau la ochi. Crede că i-a sosit clipa din urmă şi moaca arogantă i se descompune. Ofiţerii care îl escortează se grăbesc să ridice mâinile ca păpuşile trase de sfori.

Suntem în loc închis, la adăpostul frugal al pânzelor întinse. Am un scurt răgaz ca să cuget, dar nu destul ca să fac o tocană cu legume şi slănină ca în Auvergne.

Cum să dezvolt situaţia? Ce vrei să mai fac fiind la o asemenea înghesuială? Nu te salvezi luând-o la trap. De altfel, în exterior sunt trupe înarmate. Chiar de l-aş lua pe Kântefu ostatec n-aş ajunge prea departe. Cu atât mai mult cu cât gunoiul ăsta şi-o fi făcut destui duşmani la curte care abia aşteaptă să profite de ocazie pentru a-l lichida odată cu mandea.

Mă dau puţin înapoi, în aşa fel încât să mă plasez cât mai aproape de Chiraco. Dintre toţi este cel mai dezumflat. Interpretează „Noaptea andaluză" la măsele. Iar atunci, cu toate că aveam şi pistolul în mână, îi smulg ochelarii. Şi bag de seamă că sunt cu totul deosebiţi, după cum bănuiam de puţină vreme.

Acum ştiu ce am de făcut.

N-am decât o cale să scap: să fac revoluţie singur. Căci nu pot neutraliza armata care ne înconjoară.

Trebuie să o câştig de partea mea. Partida de poker este de o îndrăzneală smintită.

Şi totuşi, am s-o joc.

CAPITOLUL TREISPREZECE ŞI TREI SFERTURI

În care victoria, cântând, îmi ridică bariera

Kâdebine Kântefu încearcă să-şi dreagă glasul. Simţind că reflectez, îşi spune că a venit momentul să treacă la contraatac psihologic.

— Comisare, opreşte măcelul. Îţi dai prea bine seama că nu vei ieşi viu din palat. Vom încheia un pact, noi doi. Încetezi să mai tragi şi te trimit la aeroport împreună cu grăsana. Veţi lua un avion cu destinaţia pe care o doreşti.

Râd.

— Şi drept garanţie am cuvântul dumitale, nu?

— Vă vom însoţi, preşedintele şi cu mine, şi în felul acesta, până la decolare, îţi vom fi ostateci.

— Atâta doar că avionul nu va decola!

— În acest caz, eu... eu am să rămân cu dumneata cât va dura călătoria.

Să i-o spui lui mutu. Are o licărire ciudată în ochii de sadic în criză. Tot ce vrea gagiul e să plecăm de aici. Sunt absolut sigur că, luat ostatec sau nu, ştie cum să scape de mine înainte să trecem de grilajul înconjurător.

— Prea bine, zic, în acest caz accept. Dar pun o condiţie.

— Care?

— O iau cu mine nu numai pe grăsana dar şi pe deţinutul cu mască de fier.

Răspunsul îmi va arăta dacă are de gând să mă fenteze sau nu. În caz că acceptă, voi fi sigur că vrea să mă omoare ca pe un câine. Dacă refuză, pot fi îndoieli.

Nu stă pe gânduri...

— De acord.

— Atunci trimite să-i aducă pe cei doi deţinuţi.

— Gardienii nu-mi deschid decât mie, comisare. Numai mie.

— În acest caz ne vom întoarce la închisoare. Dar mai înainte spune-i generalului de hazna care te însoţeşte să-mi scoată cătuşele.

Face precum zic şi o namilă scârboasă care, cu podoabele lui roşii, se crede răposatul Rommel, vine dârdâind să-mi scoată cătuşele.

— Dacă faci vreo mişcare în plus, îi curăţ pe toţi prin carcasa ta de căcat, amice! îl previn.

Felul în care o să trag în tovarăşii lui îi reţine îndeosebi atenţia căci mă eliberează fără măcar să îndrăznească să ridice privirea.

— Bun, acum dezbracă-te, tâmpitule!

— Ce să fac?

— Să te dezbraci, îţi zic.

Se.

Şi eu, cu arma mereu îndreptată spre ei, crede-mă, nu-i deloc uşor!

Dar să nu uităm, când San-Antonio, pe care-l îndrăgim şi în care credem ca în noi înşine, se apucă de o treabă, nimeni nu-i stă în cale. După două minute, iată-mă deghizat în general. În ultima vreme

numai de d-astea mă ţin.

Înţolindu-mă, discut cu micul rechin.

— Ia spune, Kântefu, cine era bărbosul cu ochelari care mai întâi mi-a zis să mă car, pentru ca mai apoi să mă răpească cu şeptel cu tot?

— Făcea parte din poliţia secretă a unei ţări cu care suntem pe cale să semnăm anumite acorduri.

— În legătură cu rampele de lansare?

Aprobă.

— El va pus la curent cu misiunea noastră?

— Nu.

Râde strâmb ca un condamnat la moarte care face pe grozavul înainte de execuţie.

— Nu ştia nimic despre ce erau în stare fetele.

— Păi atunci de ce mi-a poruncit să mă întorc în Franţa.

— Doar pentru că te-a recunoscut şi şi-a dat seama că şederea dumitale aici dă de bănuit.

— Atunci de ce a schimbat macazul şi s-a făcut furnizor al preşedintelui când a pus să fim răpiţi pentru ca, mai apoi, să i le servească pe tavă, în larg, pe nenorocitele astea?

— Pentru că preşedintele i-a cerut-o fără ca nimeni să ştie şi el a vrut să-i facă pe plac.

— Iar dumneata ştiai tot, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— De unde?

— De la unul din cei patru care te-au trimis aici, *senor* comisare. Jocul politic este delicat, uneori bizar...

Mă ia cu frig până între buci. Trăim nişte vremuri când nimic nu mai este cu putinţă pentru că nimic nu mai este fiabil. Vezi alb şi afli că e negru. Puţin câte puţin ni se smulg rădăcinile, fraţilor. Suntem nimeriţi în viitor nimicindu-ni-se mai înainte esenţa. Ni se taie arborele genealogic iar noi, ramurile, nu mai suntem

hrănite decât de un trunchi care moare. Dar câţi ştiu treaba asta? Şi dintre cei care ştiu, câţi o spun? Se pitesc toţi în spaima lor şi se fac că n-aud nu văd dând din gură la fel ca cei care nu ştiu. Societatea s-a dus deja pe apa sâmbetei. N-a mai rămas decât poza, dragilor mei. În spatele clişeului liniştitor, mişună ticăloşia, credeţi-mă. Suntem terminaţi, trecuţi deja pe liste, însemnaţi, programaţi. Nimeni nu mai ţine seama de noi. Suntem scoşi din circuit. Nişte gaze? Cam aşa ceva... Fără culoare, fără gust! Doar nişte pârţuri care nu miros şi se risipesc în vântul voinţelor oculte care au scos civilizaţia din haznaua în care căzuse.

Eu, în schimb, ştiu bine când s-a petrecut răpirea persoanei umane. Am văzut prea bine mutaţia perfidă. Am încercat să spun ceva. Mai încet, căci la început nu eram prea sigur. Partea nasoală în ce priveşte gravitatea, este că face parte din cele constatate. La început, nu prea o luăm în seamă. Optimişti, suntem. Timoraţi şi mai mult. Nu îndrăzneşti să-l trezeşti pe tembelul care doarme, fără motiv temeinic, de teamă să nu sară cu clanţa la tine. Şi după asta gata, o luăm în fund poate pentru totdeauna. Adânc. Nu ne mai aparţinem. Aparţinem Marelui Cutare. Marele Cutare a pus atât de bine mâna pe putere încât nu i-ar mai putea da drumul chiar dacă ar avea de gând. Şi nu are! În momentul ăsta, nu ştii ce se întâmplă? Alergăm bezmetici prin epoca noastră. Dar stai să vezi prăbuşirea, artistule! E de neînlăturat. Nu-ţi bate capul să iei ceva cu tine, nu va fi voie cu bagaje! Aşa că îţi spun adio de pe acum, cât se mai poate, cât mai putem vorbi. Într-o bună dimineaţă totul se va sfârşi. Adio, prietene. Am fi putut trăi o aventură frumoasă. Am fi putut trăi pur şi simplu. Am crezut că trăim...

— Dacă ştiai adevărul, de ce nu l-ai informat pe preşedinte? reiau.

— Preşedintele era deosebit de impresionabil. L-am sfătuit doar să nu le ţină pe lângă el. Ar fi trebuit să-i spun mai mult. Căci nu a ţinut seamă de sfatul meu şi a făcut în aşa fel încât să-i fie aduse în larg...

Gata, iată-mă gigea ca un general san bravian. N-am mai fost atât de fercheş de la prima comuniune. Dacă ai Kodakul la îndemână, fă-mi o poză, să i-o arăt Mamei.

— Dragă Kântefu, îmi continui gândul, o să ne întoarcem aşadar la închisoare. Dacă face vreo mişcare, dacă porunceşti altceva decât eliberarea celor doi deţinuţi, te prefac în măcelul din ziua Sfântului Valentin, ai ceva de zis?

— Sunt de acord.

Mă întreb dacă înşelătoria pe care o pune la cale se va întâmpla chiar acum sau ceva mai târziu. Instinctul îmi spune că ar trebui să se întâmple în curtea palatului. E un tip care nu se lasă cu una cu două, crede-mă. Bine garnisit cu de toate. Aş încerca acum revoluţia, dar îmi lipseşte un element hotărâtor.

Formăm un alai micuţ: preşedintele, Kântefu, ceilalţi militari. Şi mandea, ţinându-mă cât mai aproape de mârşavul secretar ca să nu-mi poată trage cineva o salvă fără să-l ciuruiască şi pe el, pe şobolanul ăsta împuţit.

Totul decurge normal până la închisoare căci nu întâlnim pe nimeni până la temniţa privată a tiranului. Cei doi soldaţi cu pistolul mitralieră ne privesc cum venim fără să se clintească.

Kântefu înaintează şi sună.

Careva trebuie că-l vede prin vizorul magnetic căci începe să parlamenteze (dacă se poate spune aşa)

pe limba surdo-muţilor. Este un alfabet pe care-l cunosc căci, puşti fiind, mă duceam la un club de fotbal al surdo-muţilor care se află lângă casa noastră. Şi l-am învăţat, distrându-mă, cu prietenul meu Bilou, un băieţel căruia nu-i lipsea decât vorbirea. Astfel, ca să scrii cuvântul „con"* faci un arc de cerc cu cele patru degete opunându-le degetul mare, tot ca un arc de cer, ca să formeze un „C". Apoi închizi cele două arcuri şi formezi un „0". După care întinzi mâna orizontal, cu podul palmei în jos, lăsând să atârne arătătorul şi degetul mijlociu, celelalte degete fiind îndoite, şi obţii pe „N". Şi aşa Kântefu primeşte salutări de la Antoine.

Socotea că mă fentează. Îl bat pe umăr.

— Nu, iubiţel, nu-i spune să dea alarma, spune-i să-i aducă aici pe cei doi deţinuţi.

Îşi lasă braţul în jos. Se uită la mine.

Iar eu, doar aşa, să-i arăt ce pot, scriu cu mâna liberă prin aer „sărmane tembel". Atunci îşi dă seama cu cine are de-a face.

— Fă ce-ţi spun, tovarăşe, zic nerăbdător, altfel te fac ştergătoare la uşa asta! Număr până la trei înainte să-ţi fac de petrecanie. Unu, doi...

— Stai! Da, da! Îndată! chelălăie poponarul.

Dă în sfârşit ordinul pe care-l cer.

O clipă de aşteptare. Şi apoi se ivesc, ciudată pereche — cât de ciudată! — coana Bérurier şi al doilea om cu mască de fier.

Ai zice că-i un film suprarealist, ba chiar de anticipaţie. Mortadelle, vrăjitoarea cea bună având alături robotul devotat. Aladin cu limba vrăjită.

— Ce se întâmplă? întreabă grăsana Beberthe care apare în uşă.

Dă cu ochii de mine, se lăţeşte într-un zâmbet.

---

* În limba franceză: con = vagin; tembel, imbecil (n.t.)

— Ah, tu erai, dragă Tonio! Ştiam eu că o să mă scoţi de aici orice ar fi. De la un băiat ca tine te poţi aştepta la orice. Dar ştii că-ţi vine de minune uniforma asta? De altfel mi te-am închipuit întotdeauna elev la Saint-Cyr cu epoleţi şi casoletă pe cap. Majordom ar fi trebuit să te faci, ascultă-mă pe mine.

— Intră în mijlocul grupului, Berthe! zic, în loc de răspuns la complimente.

— Cu dragă inimă, oameni buni, cum nu. Unde mergem, prietene?

— Să facem puţină revoluţie înainte să plecăm, zic.

Nu se miră.

Dimpotrivă, este de acord.

— Cu atât mai mult cu cât e o vreme minunată, întăreşte această distinsă femeie.

*
* *

Totul decurge fără necazuri până ajungem pe esplanda palatului.

Soldaţii întâlniţi pe drum au încremenit în poziţia de drepţi văzându-l pe preşedinte cu suita lui. În regimurile totalitare îţi pierzi simţul critic, spiritul de observaţie şi nevoia firească de a şti mai mult. Iei poziţia de drepţi şi cu asta basta.

Am spus fără necazuri până la palat.

Urcăm pe peron.

Iau cu delicateţe pistolul mitralieră din mâinile unei santinele.

— În numele slăvitului preşedinte, îi zic.

Nu opune nici o rezistenţă.

— Ia scula asta, Berthe, ţine-o îndreptată spre spatele şobolanului ăsta negru şi, dacă face pe nebunul, apasă pe trăgaci, aici.

— Cu plăcere, încuviinţează destoinica mea însoţitoare.

Ah! cât de vrednică de domnul şi stăpânul ei este Berthy! Câtă vitejie! Cât de curajos zâmbeşte! Nimic nu-i strică buna dispoziţie, bucuria de a fi care face să-i pârâie de încântare fiecare celulă a corpului ei îmbelşugat.

Mă îndepărtez puţin de grup, vreun pas, ca să-mi fie mai bine auzite cuvintele. E din cale afară de riscant, căci sunt o ţintă ideală pentru primul venit mai destupat la minte care ar face exces de zel.

— Soldaţi, ofiţeri, ofiţeri superiori, ascultaţi-mă! strig. Adunaţi-vă în faţa peronului, am de făcut o cumunicare de cea mai mare importanţă.

Nişte oi!

Dar de ce să le insultăm pe animalele acestea de treabă care cel puţin dau carne şi lână în timp ce noi, şi mai ascultători decât ele, nu dăm decât căcat şi pârţuri?

La fel ca oamenii, tot atât de netrebnici ca oamenii. Mai ascultătoare decât oamenii, hoarda soldaţilor se masează la picioarele noastre. Feţele lucioase se îndreaptă spre noi ca nişte arme. Spectacolul pe care li-l ofer eu, un necunoscut, vorbind în prezenţa preşedintelui şi a secretarului înspăimântaţi, îi tulbură deja. Pricep că s-a întâmplat ceva şi că mari schimbări vor avea loc. Doresc asta din tot sufletul. Omul se dă în vânt după schimbări. Visul lui este să vadă căzând rutina ca să se instaureze alta nouă în loc. Ceva nou! Baudelaire a spus-o, puşlamaua. Ţelul suprem! Ispita universală.

Îmi dreg glasul şi trec la atac:

— Bravi militari, care sunteți sprijinul și gloria Republicii San Bravo. Providența m-a trimis printre voi ca să vă aduc lumina adevărului. Ați fost înșelați? Ani de zile ați fost victima unui impostor. Tiago Chiraco era doar cu numele președintele acestei viteze națiuni. În realitate, nu a guvernat niciodată. Cel care comanda, din umbră, este așa-zisul lui secretar, ticălosul Kâdebine Kântefu, aici de față. Doar el. Stăpân absolut pe soarta acestei țări. Tiran sângeros. Despot nerușinat, și așa mai departe. Era tot timpul în legătură cu persoana lui Chiraco printr-un ingenios sistem radio pe unde scurte. O dovedesc! Iată ochelarii lui Chiraco!

Le arăt ochelarii pe care i-am luat mai înainte lui Chiraco.

— Brațele conțin căști cu modulații fragolate, în timp ce în partea de jos a ramei, unde sunt lentilele, se află ascuns un microfon. Și acum priviți, bravi soldați, priviți cu atenție.

Îl apuc pe Kântefu de palton, i-l deschid.

— În buzunarul interior al hainei se află un receptor miniaturizat. Acesta (arăt floarea prinsă la rever) este un microfon. Acest microfon îi permitea să dea instrucțiuni președintelui în orice moment al zilei și în orice loc, până la o distanță de cincizeci de kilometri. De ce a procedat omul acesta așa, soldați, militari și ceilalți? De ce? Pentru că prefera să asigure puterea prin persoana interpusă. În felul acesta evita riscurile inerente acestei funcții. Chiraco era expus atentatelor, presiunilor, altor mari primejdii, iar el nu. Și apoi, prieteni, uitați-vă la el, are cumva statuia unui șef de stat, gândacul ăsta născut să stea în umbră? Sigur că nu! Ați fi consimțit voi, bravi militari îmbrăcați în soldați, s-o urmați orbește pe această căzătură a omenirii? Pe șobolanul ăsta

împuţit? Niciodată! Vă cunosc, e de ajuns să vă privesc, să citesc cutezanţa şi nobleţea pe chipurile voastre bărbăteşti ca să ştiu cine sunteţi şi mai ştiu că, spre deosebire de acest minus, voi aveţi ceva în pantaloni! Iar acum, îmi veţi zice, aduceţi-ne dovada celor spuse. Faptul că Chiraco şi secretarul lui sunt în legătură prin radio nu dovedeşte nimic. Admit această obiecţie, prieteni. Şi o devansez. Şi vă dau şi răspuns. Are careva la îndemână o cheie cu moletă ca să scoatem masca de fier acestui om care mai era, până acum câteva clipe, prizonierul ticălosului Kântefu? Dumneavoastră, domnule general mecanic. Veniţi mai aproape, veţi fi astfel primul care veţi vedea.

Generalul sus menţionat vine pe peron. Are mâinile pline de unsoare. Meştereşte la buloanele măştii. Clipa este solemnă. Nimeni nu mişcă, nici Chiraco, nici Kântefu, nici militarii adunaţi. Se aude numai chiorăitul maţelor lui Berthe Bérurier care, cu voce mieroasă, mă întreabă:

— Crezi că mai ţine mult, Antoine? căci mă trec nevoile.

— Să termină repede Berthe, pronostichez.

Şi într-adevăr, generalul mecanic, care ştie să fixeze buloanele ştie să le şi scoată. Că doar nu a fost promovat general pentru ochii lui frumoşi, îţi dai seama! Mai ales că e saşiu!

Eu vreau să termine cât mai repede căci nu poţi ţine trează atenţia mai multor sute de oameni *ad vitam aeternam,* după cum zic hâtrii cumetri Pierre Larousse şi Claude Angé pe prima pagină a paginilor roz.

În sfârşit scârţ, scârţ, şi gata. Masca este desfăcută în două părţi echidistante. Generalul cu moletă scoate un strigăt.

Cât despre mine, şi în ce mă priveşte, simt o pişcătură la fudulii căci ce mai tura-vura, îmi zic că aş fi putut la urma urmei să mă înşel ridicând greşit eşafodajul ipotezelor. Aşa că mă uit repede, repede. Şi răsuflu uşurat.

Ţinându-l pe nefericit de umeri, îl arătă mulţimii aşa cum Danton îşi arăta poporului capul după execuţia atât de capitală pentru el.

— Uitaţi-vă cu toţii!

Şi atunci, toţi oamenii aceştia, toţi militarii, toţi cei nehotărâţi, dar lacomi de noutăţi, care până atunci ne-au ascultat fără nici o vorbă, scot un strigăt nemaiauzit. Un „Ahahaoooooo!" ca o furtună. Ai zice că e vuietul furtunii prin frunzişul pădurii amazoniene (dacă înţelegi ce vreau să zic?). Dar, chiar aşa: „Ahahaooooo!"

Şi nu le poţi băga nici o vină.

Totul e atât de nebunesc. E atât de atât. Încât o asemenea gălăgie se acceptă. Ţine cont, dragul meu încornorat, ţine bine cont. Şi chiar ţine conte (precum şeicul acela voinic care îşi făcea numărul de conte-şeic voinic).

Cel demascat, este Chiraco.

Un alt Chiraco.

Un al treilea Chiraco, primul fiind mort pe iaht unde s-a dus să se veselească cu cele trei surori, în afara bătăii circuitului radio care făcea legătura între falsul tiran şi cel adevărat!

De fapt, o dublă poveste cu gemeni tripli.

— Pricepeţi acum, războinici cutezători, pur sânge ai naţiunii, pricepeţi că Kântefu v-a tras pe sfoară? Dispunea de trei fraţi ca să se folosească de ei ca de nişte marionete, aşa cum un ventriloc are mai multe păpuşi de schimb: Astfel, cel care este îmbrăcat ca un preşedinte nu-i acelaşi cu cel care a ieşit din palat alaltăieri. Şi pe bună dreptate, căci acela a

murit. Kântefu îi ţinea pe cei doi nefericiţi în puşcăria lui nenorocită ca să-i folosească în orice împrejurare. Aceasta este trădarea unui netrebnic care v-a tras pe sfoară, pe voi, viteji între viteji. Cine este cel mai mare în grad dintre voi?

Cineva ridică mâna.

— Dumneavoastră, domnule mareşal al bananei? Prea bine. În acest caz veţi asigura interimatul puterii până când poporul san bravian îşi va alege soarta.

Şi strig, ridicând braţul mareşalului năuc:

— Iată-l pe noul vostru preşedinte provizoriu!

„Trăiască preşedintele!" urlă mulţimea militară, cuminte, căci vezi tu, nu trebuie să te pui rău cu gagii, de oricare naţionalitate ar fi, oricât de tâmpiţi ar fi: este de ajuns să le impui, să faci să pară firesc ceea ce nu avea nici un motiv să fie.

Şi întind mâna noului preşedinte.

— Complimentele mele pentru această alegere, slăvite preşedinte.

Şi adaug, cu jumătate de glas:

— Nu există nici un motiv să nu păstraţi puterea dacă veţi şti să vă arătaţi autoritar.

Cel „nou" este un zdrahon roşu la faţă, cu o mustaţă ca ghidonul unei biciclete de curse.

Clatină din cap cu gravitate, dovadă că nu este mai tâmpit decât altul, chiar decât tine.

Să se arate autoritar. Simte că se cuvine să nu stea pe gânduri. Trebuie să se impună degrabă. În mod spectaculos.

Şi atunci, îi vine o idee genială.

Scoate revolverul şi îi zboară creierii lui Kâdebine Kântefu.

Trăiască preşedintele! mugeşte mulţimea.

— Ce tip scârbos, uită-te la rochia mea! chelălăie coana Bérurier.

CON CON
CLU
ZIE ZIE

Şi iată că povestea se termină aşa.

Căci, vezi tu, sunt teribil de grăbit să mă întorc acasă: poimâine este ziua Féliciei. Şi ţin morţiş să-i fac un dar ca-n basme: pe fiul ei!

Fără să mai aştept instalarea noului preşedinte, sar la volanul unui jeep împreună cu mătuşa Berthe şi un general de comisioane. Şi fâjj, la drum spre port!

Sosim tocmai când un vapor iese în lung (sau în larg, nu mai ştiu). Vaporul se numeşte *Tortilla* şi aparţine lui Quito Doblo, pe care mi l-a recomandat Hildegarde.

Suntem obligaţi să rechiziţionăm o barcă cu motor ca să-l ajungem din urmă. Ne adresăm cu „Ohe" navei lui Hildegarde (1). Dar comandantul Quito Doblo face pe surdul întrucât crede că-l urmărim *because* călătorii clandestini. Trebuie să-mi scot ţinuta cu zorzoane şi să fac semne cu mâinile ca să-l fac să priceapă că n-are de ce să se teamă. Atunci se opresc şi ne aruncă o scară de frânghie. Dacă ai

[1] Acesta este un calambur pe care nu multă lume îl mai poate pricepe. Când voi fi reeditat, peste cincizeci sau o sută de ani, va trebui scos, i-o cer corectorului din această epocă viitoare.

vedea-o pe coana Berthe urcându-se pe ea, te-ar trece toate năduşelile ei în urmă, ţinând-o bine, şi nici măcar nu are chiloţi, baborniţa. Privind de dedesubt, parcă ai băga în pod fân strâns de prin mlaştini. Dar oricum, cum necum ajunge sus.

Revederi, prezentări. Strângeri de mână.

Peste un ceas, bând un clondir de tequila, îmi povestesc odiseia.

Să faci pe eroul, în astfel de cazuri, e o nimica toată. M-au ascultat, strânşi roată. Vântul din larg îmi sufla peste cuvinte vrând parcă să le înteţească. Vasul se legăna din val în val sub soarele strălucitor. Acolo, în San Bravo care piere în zare, un alt regim, la fel cu cel dinainte, se organiza. Un alt ticălos îi lua locul celuilalt. Cui o să facă jocul, ruşilor sau americanilor? Va tăia fuduliile în patru sau în opt? O să permită instalarea rampelor pentru rachete sau le va interzice? Ce importanţă mai are! Eu ştiu că Marele Cutare are de pe acum cărţile în mână. Cele ale Republicii San Bravo, şi ale întregii Americi, şi cele ale Africii, şi cele ale Asiei, ale Europei. N-ar mai rămâne decât Oceania. Atât de fărâmiţată în lâncezeala Pacificului. Dar maşina-mătură va trece în cele din urmă din insulă în insuliţă, ca să stingă ultimele candele şi să facă să se înfierbânte atolul.

— Cum ai ghicit adevărul? mă întreabă Hildegarde.

— În trepte, răspund. *Primo,* am priceput că Chiraco nu are adevăratul stăpân al ţării. Mai întâi, rămânând singur în biroul lui, am băgat de seamă că nu se afla acolo nici un dosar şi că în mapele oficiale avea benzi desenate şi *Comicsuri.* Apoi, răspundea cumva curios la întrebările care i se puneau, părea că aşteaptă să i se sufle răspunsul. Şi am fost adânc tulburat de felul cum se comporta. Iată un tip care,

după cât se pare, se aruncă peste cele trei surori ca să-şi sature poftele. Dar lucrul îi este deodată interzis. Atunci le alungă şi o păstrează pe draga noastră Berthe. De ce pe Berthe? Căci viclenaul Kântefu vroia să aibă la dispoziţie un ostatec. Atunci i-a poruncit marionetei să spună că Berthe i-a căzut cu tronc.

Coana Bérurier mi-o taie, înţepată.

— Îţi mulţumesc, Antoine, crezi cumva că farmecili mele intrinseci nu erau de-ajuns?

Negăsind nimic emolient să răspund, zic mai departe.

— Preşedintele, comoţionat de fete, se destăinuie unui tip din poliţia secretă a naţiunii străine. Putem bănui că şi-a scos ochelarii pentru a rupe legătura cu sufletul lui blestemat pe durata întrevederii. Se hotărăşte să facă o mini-croazieră la bordul iahtului prezidenţial, cu ce scop? Pentru că, în felul acesta, sistemul radio va fi inoperant şi va putea să-şi facă de cap fără ca sinistrul Kântefu să poată interveni. Bărbosul, care crede că preşedintele e preşedinte, se grăbeşte să-i făgăduiască să-i facă pe plac şi ia urma, celor trei graţii ca să i le ofere.

Vaporul lui Quito Doblo pârâie de-ţi stârneşte mila. Noroc că marea e la fel de liniştită ca uleiul dintr-o cutie de sardele Amieux, altfel ar trebui să ajungem la Ceplugay înot!

Pe moş nazi l-au apucat nostalgiile. Paznicul de noapte se obişnuieşte greu cu ideea că şi-a părăsit patria de adopţiune. E întristător la vârsta lui să se ducă să-şi sfârşească zilele într-un regim democratic. Sper că a avut prezenţa de spirit să ia cu el cele două fotografii din cameră: cea a soţiei şi cea a lui Adolf. S-ar putea ca peste puţin timp să se întoarcă în San Bravo în măsura în care noul preşedinte se va dovedi a fi la fel de tiranic ca Kâdebine Kântefu.

— Dar cum de ai putut descoperi povestea cu Chiraco în trei exemplare? reia Hildegarde.

— Şi aici, tot în trepte, dragă prietenă. Ştiam că orice raport cu cele trei şoricuţe este urmat de moarte rapidă. Dacă Chiraco pusese la cale întâlnirea pe mare însemna că avea de gând să profite de cele trei fete. Aşadar ştiam că va muri neapărat. În închisoare se aflau doi deţinuţi cu măşti de fier. Dovadă că nu se voia să le fie cunoscută identitatea. De ce erau ţinuţi oamenii în puşcării într-un regim sângeros care omora pe capete? Pentru că puteau deveni folositori. Noaptea trecută Kântefu, foarte agitat, a venit să-i ia pe cei doi şi, după un ceas, l-a adus pe unul înapoi. Când l-am zărit pe „preşedinte", în timpul supliciului celor trei fete, am simţit că nu era cel pe care-l întâlnisem la început. Gemeni, desigur, dar fiecare cu personalitate proprie. Cea a numărului 2 nu avea nimic comun cu cea a numărului 1. Cel de al doilea era un om zdrobit din pricina detenţiei; un manechin! în vreme ce fratele lui îşi făcuse obiceiul să încarneze puterea pe care nu o deţinea cu adevărat. Am avut într-un fel dovada că bănuielile mele erau fondate când grozăvîa supliciului l-a făcut să verse. Iertaţi-mi acest amănunt respingător, dragii mei, dar a borât seminţe de cânepă, hrana mizerabilă adusă deţinuţilor în ajun. Era de altfel aceasta un fel de mâncare pentru şefi de stat? În plus, într-un anumit moment, Kântefu s-a dat de gol şi a folosit imperfectul vorbind despre preşedinte, ca şi când cel nou nu conta nici cât negru sub unghie. De fapt, mental, încă nu-l integrase pe domnul Numărul 2 în rolul pe care i-l impusese.

— Ştii ce, gânguri coana Berthy; de felul tău, Antoine, esti destul de ager la minte.

Nu răspund.

Ţărmul Republicii San Bravo se înnecă în orizontul pâclos. Dacă nu ar fi Hildegarde şi tatăl ei, mai mai că m-aş întreba dacă toate acestea s-au petrecut cu adevărat. Dacă nu cumva le-am visat după o băută straşnică...

Trăim într-o lume atât de ciudată, măi băieţi, încât nu suntem niciodată siguri de nimic...

— SFÂRŞIT —